

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Sisè període



Sèrie P - Número 105
30 d'abril de 2015

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 53, segona i darrera reunió

Dossier

SUMARI

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la sanitat pública (tram. 302-00277/10) p. 3

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les darreres decisions del Departament de Salut (tram. 302-00278/10) p. 4

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió sanitària i la utilització de mitjans públics (tram. 302-00279/10) p. 5

Decret llei

1/2015, del 24 de març, de mesures extraordinàries i urgents per a la mobilització dels habitatges provinents de processos d'execució hipotecària (tram. 203-00020/10) p. 20

Procediment

per a elegir cinc membres de la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública (tram. 284-00027/10) p. 35

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les comarques gironines (tram. 302-00274/10) p. 38

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió de l'aigua (tram. 302-00275/10) p. 47

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les conseqüències econòmiques i socials de la política d'infraestructures (tram. 302-00276/10) p. 55

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política d'esports (tram. 302-00280/10) p. 63

Interpel·lació

al Govern sobre l'Agència Catalana de Protecció Social (tram. 300-00299/10) p. 72

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 53.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Ensenyament, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família i de Justícia.

La vicepresidenta primera

El dissetè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la sanitat pública.

Abans de començar aquest punt, els faig avinent que, per acord dels grups parlamentaris autors de les tres mocions, relatives a la situació de la sanitat pública, les darreres decisions del Departament de Salut i la gestió sanitària i la utilització dels mitjans públics, és a dir, els punts 17, 18 i 19, procedirem a fer un debat conjunt d'aquestes tres mocions per un temps d'intervenció de deu minuts per a cada grup parlamentari i la votació separada de cadascuna de les mocions.

Moció

subsegüent a la interpellació al
Govern sobre la situació de la sanitat
pública (tram. 302-00277/10)

Per exposar la primera moció, el punt 17, en primer lloc té la paraula el grup parlamentari..., –17, 18 i 19–, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. I bon dia a tothom; bon dia, conseller; bon dia, diputades, diputats, i bon dia, també, a la gent de Lleida que està aquí dalt, suposo, per l'interès que té en els punts que tractarem.

Bé, ja ho vam comentar a la interpellació i en passades ocasions, també, de mocions debatudes aquí, que el cas de Lleida, per nosaltres, passava perquè hi hagués un consens, un consens del territori, que creïem que no s'hi havia arribat i que per això no estàvem d'acord que s'hagués tret a exposició pública els estatuts del consorci sense haver pogut arribar a aquest consens; no ho veiem clar les juntes de personal, no ho veiem clar els sindicats, i nosaltres entenem que és un projecte important per tot un territori i que, per tant, aquests actors que són importants ho han de veure clar.

Hem aconseguit, en aquesta moció d'Esquerra Republicana, poder fer un acord amb Convergència i Unió en el que realment el que diu és: «Escolta, això es para» –i Convergència i Unió està d'acord a aturar-ho– «fins que no es pugui arribar a aquest consens», que, al final, el que dona aquest consens és l'aval, l'aval de

tothom a encetar aquest projecte que diem que és important.

No podem fer allò que en el territori no està consensuat. Ho hem vist aquí, amb l'exemple de la comarca del Moianès. El territori ha vingut aquí, ha dit: «Ho veiem clar», i el Parlament de Catalunya ha respost al que volia el territori. Nosaltres demanem que es faci el mateix a Lleida, i així els ho vam comentar a les juntes clíniques, a les juntes de personal, i a la direcció i gerència del mateix territori de Lleida.

Per tant, cal parar-ho; cal parar-ho, conseller, i demanem que facin un informe sobre totes les alegacions que han rebut, que han sigut moltes, i que, per tant, les facin públiques, les posin a exposició de tothom, i que, per tant, puguem debatre també sobre això i puguem arribar, en un futur, parat el consorci, generada una altra vegada confiança, en un futur, poder tornar a parlar d'aquest consorci, d'aquest ens o del que acaba sent.

Per altra banda, hem intentat, a la nostra moció, incorporar esmenes d'altres grups, que potser no estaven originalment en la moció, com és tot el tema de concurs de trasllats de l'ICS, que ens ha fet Iniciativa per Catalunya Verds, que també ens havia arribat a nosaltres molta preocupació, que vam anar a l'ICS a parlar-ho, a informar-nos de com havia anat i de com era el procés; és una cosa complicada, referida a funció pública, i, per tant, té uns processos que són molt clars i que en principi són transparents, i el que volem és assegurar que el màxim de professionals siguin recol·locats, que els llocs de què se'n van aquests professionals, sobretot d'infermeria, doncs, no quedin despullats de l'expertesa que tenien aquelles persones que marxen; per això hem acceptat aquesta esmena d'Iniciativa i creiem que és important que es faci així.

També hem acceptat la de l'UCI pediàtrica del Joan XXIII –l'UCI pediàtrica del Joan XIII–, com una reclamació del territori de fa molt de temps i que entenem que, també parlant amb Tarragona i amb la mateixa gerència del CatSalut i del departament, doncs, també la volen, la volen al territori, volen no haver d'enviar a Barcelona tot allò que sigui possible fer des de Tarragona, i, en aquest cas, un compromís perquè això estigui el 2016 en marxa, fent el 2015 tota la feina necessària de plans funcionals i de tot el projecte que s'hagi de fer.

I després, demanàvem, conseller, ja ho vam dir en la nostra interpellació, tot un seguit d'informació que creiem que és absolutament necessari que tinguem els grups parlamentaris per poder afrontar el Ple monogràfic que ens vindrà sobre salut d'una manera el més digna possible, i amb cara i ulls, i amb informació que la tingui tothom, que no es guardi des de govern, sinó que la faci extensiva per poder fer un debat al màxim acurat possible i que pugui tenir, també, la màxima repercussió possible amb acords per tirar endavant el sector de salut, que és importantíssim al nostre país per una mica intentar generar confiança als professionals que aquest Parlament hi està treballant i està al seu costat en la seva dura feina del dia a dia, i això és el que des d'Esquerra Republicana hem intentat des de sempre.

Per altra banda, també tenim una esmena de transacció amb el PSC referida a la Instrucció 5/2015, de regulació de l'activitat privada en centres sanitaris. Nosaltres ja vam dir, en el moment que aquesta instrucció era un projecte, que el que havíem de fer és debatre-ho aquí, al Parlament, perquè realment hem de decidir en aquest Parlament si volem que els nostres centres públics del Siscat facin activitat privada o no, si volem que ho facin, en quines condicions, i com garantim que això no va mai en detriment de l'atenció dels usuaris que van amb la targeta del CatSalut, els usuaris de la nostra asseguradora pública, i que no va en detriment tampoc de l'equitat i que compleix tots els temes d'incompatibilitats d'horaris dels professionals, i que, evidentment, això és un guany per al sector i és un guany per a la sanitat i no un perjudici. Tot això ho volem garantir, creiem que s'ha de debatre i creiem que aquest Parlament s'ha de mullar a dir si es pot fer o no, o què es pot fer i en quines condicions.

Per altra banda, a part de tota la informació sobre, també, l'activitat privada que actualment es fa, i que es fa des de fa molts anys, i que, per tant, no hem de ser una mica, tampoc, demagògics, de dir: «És que des d'ara es pot fer»; no, realment es fa i es fa des de fa molts anys, perquè les lleis que hi ha actualment ho permeten. Per tant, si hem de canviar alguna legislació, també ho hem de decidir des d'aquest Parlament.

Per altra banda, he acceptat tota una sèrie d'esmenes de Convergència i Unió referides a tota la informació que jo volia sobre el tema d'urgències, que han sigut esmenes, al meu entendre, tècniques, que m'han fet veure: «Mira, això és millor fer-ho d'aquesta manera, perquè l'Aguas ja té tota aquesta informació, ja és qui s'encarrega i qui el Govern de la Generalitat, qui aquest Parlament ha decidit que s'ocupi de fer els indicadors de qualitat, de posar-los a central de resultats»; el que exigim nosaltres és que aquests indicadors, després, es traslladin als contractes amb els proveïdors i que, per tant, pugui ser exigible que les urgències mantinguin una qualitat a l'hora de pagar aquests proveïdors. I diversos punts, que queden originalment tal com estaven.

Com que m'haig de posicionar, també, en les altres dues mocions que tenim aquí, al Parlament, respecte a la moció de Ciutadans, entenem que en tot allò que fa referència a coses ja aprovades en aquest Parlament no hi tenim pas inconvenient a tirar-les endavant; de fet, hi ha alguna esmena, algun punt que és clavat a la nostra moció, i que hem intentat incorporar a les dues mocions el mateix text per no aprovar dos textos diferents, com ve a ser això de deixar sense efecte la Instrucció 5/2015.

Aprovarem, també, el tema del consorci sanitari de les Terres de l'Ebre, que entenc que el Govern també ho aprovarà; el Grup Parlamentari que dona suport al Govern, Convergència i Unió, també ho aprovarà, atès que va dir ahir que no es faria cap consorci de les Terres de l'Ebre, i tot el tema del concurs de trasllats, que ja n'he parlat abans.

Sobre la moció del PP, senyora García, és que l'he tingut fa dos minuts. Per tant, permeti'm que me la pu-

gui mirar amb deteniment i decidir si dono suport a una moció en què realment no hi ha hagut comunicació, no han vingut a preguntar: «Escolti, què ens aprovareu, què no...» A tots ens costa, eh?, i som els primers que ens costa molt arribar a acords, però ho intentem, i, clar, al tenir-ho a última hora, la veritat, ens costa moltíssim poder sortir a intervenir en la primera intervenció i poder-li dir en quins punts podem estar d'acord o no.

Per tant, ho decidirem en els propers minuts, al llarg del debat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per exposar la moció del Grup Parlamentari Popular...

Moció

subsegüent a la interpe·l·lació al Govern sobre les darreres decisions del Departament de Salut (tram. 302-00278/10)

...té la paraula la diputada Eva García.

Eva García i Rodríguez

Gràcies, senyora presidenta. Senyors consellers, senyor conseller de Salut, diputats i diputades, bé, parlem, continuem avui parlant de sanitat, continuem parlant del sistema de salut; vam acabar ahir el Ple amb temes de sanitat i comencem avui, també, parlant de temes de sanitat.

Fa quinze dies, al darrer Ple, vam presentar una interpe·l·lació al conseller de Salut arran de les darreres decisions preses des del seu departament; decisions que moltes vegades contradeïen acords parlamentaris que moltes vegades no s'haurien hagut de prendre perquè anaven en contra de decisions, d'acords presos en aquest mateix Ple del Parlament de Catalunya.

I, per tant, li re·trem, i avui li ho tornem a re·treure, tot i que en aquests moments em doni l'esquena, però li ho he de dir..., doncs, que li re·trem precisament la manca de respecte institucional, la manca de respecte parlamentari per anar en contra de la voluntat precisament d'aquest Parlament, per la democràcia que representa, i que moltes vegades molt els interessa. I m'estic referint, per exemple, a la creació del Consorci Sanitari de Lleida.

Amb relació a aquest consorci, la mateixa Universitat de Lleida, ja ho vaig dir fa quinze dies però ho vull tornar a repetir, es va retirar del projecte perquè fins i tot ells entenien que no s'havia de fer. I li ho diré més clar, senyor conseller: nosaltres no qüestionem tant el fons de la creació d'aquest consorci de Lleida, només faltaria; perquè vostè l'altre dia em va dir: «Ah, és que a vosaltres ja us va bé el Consorci de Castelldefels.» Nosaltres no estem pas tan en contra de la creació del consorci..., sinó sobretot de les formes com vostè —com vostè—, personalment i particularment..., ha tingut de fer aquestes coses, no?

Per això li demanem que ho aturin. Sembla, doncs, que avui ha entrat en raó, el Govern de Catalunya ha entrat en raó, i segurament –segurament per un xantatge polític d'algun altre grup parlamentari d'aquesta cambra–, doncs, avui aconseguirem que paralitzin el procés mentre no hi hagi un acord polític, un acord parlamentari, però, sobretot, un acord amb els implicats. Perquè no hi és, senyor conseller. I hem aconseguit avui, tots plegats, que vostè es comprometí públicament a fer públiques, precisament, les alegacions, l'allau d'alegacions que han rebut i que, per tant, tornem a començar i tornem a parlar d'aquesta qüestió.

En segon lloc, la nostra moció també va en la línia de parlar del tema del Barnaclínic, nou incompliment del Govern de Catalunya, l'exemple més clar de fer negoci des d'un hospital públic. A la planta setena de l'Hospital Clínic, senyor conseller, vostè sap perfectament que no cal targeta sanitària per ser atès. Tampoc no cal posar-se a la cua de les llistes d'espera, aquelles llargues llistes d'espera, que en parlàvem ahir, per ser intervingut; perquè resulta, doncs, que Barnaclínic és un clar exemple de «xiringuito» que fa negoci amb els recursos públics de tots els catalans, per moltes cartes que rebem els grups parlamentaris. Perquè això precisament ha estat denunciat per tothom i, en primer lloc, per la mateixa patronal de la sanitat privada de Catalunya; però també pels usuaris, pels treballadors, pels sindicats, per tothom, senyor conseller. I, per tant, aquesta és la línia argumental de la nostra moció.

Més enllà d'aquests punts, com li deia, també nosaltres demanem la celebració d'un ple extraordinari, perquè entenem que és un debat que s'ha d'abordar des de la rigorositat i des de la seriositat que vostè tantes vegades demana i, per tant, nosaltres volem que aquest Ple es celebri al més aviat possible, i que hagi de ser, en qualsevol cas, a dintre d'aquest període de sessions.

També hem presentat un conjunt d'esmenes, perquè avui l'actualitat política, doncs, ens obliga a parlar d'un tema greu, d'un tema gravíssim, com és la trama Innova, i en aquesta línia, justament, hem presentat dues esmenes, que tinc la sensació que han estat acceptades i que, per tant, doncs, celebri, celebri que puguem parlar també d'aquest cas, d'aquesta trama Innova. Un cas que sembla que, per les seves dimensions i pel seu abast, és un cas gravíssim, molt greu i molt important. Imputats de tots els partits polítics del consistori, excepte Partit Popular i CUP. Ho repetixo: imputats de tots els partits polítics del consistori, dels consistoris de les comarques tarragonines, de tots els partits polítics, excepte del Partit Popular i de la CUP. Que el Govern de Catalunya es personi en aquest cas entenem que és absolutament imprescindible, i que el conseller de Salut comparegui de forma urgent per donar explicacions del que ell sabia que estava passant entenem que també és absolutament urgent i necessari. Una trama on sabem perfectament des de fa temps, però en aquests moments, doncs, el tema és molt més públic, perquè hi han imputats, hi han hagut, doncs, tots sabem, la Guàrdia Civil, aquesta setmana, que va detenir nou persones, alguns d'ells, també, membres de Convergència i Unió, doncs, una trama, presumptament, que havia desviat diners durant

anys de la sanitat pública catalana a empreses privades i a negocis privats, amb finançament irregular de determinats personatges que es van repetint en càrrecs directius de la sanitat catalana en època del tripartit i de Convergència i Unió.

L'entramat Sagessa és un entramat de moltes societats anònimes municipals i consorciades, que, com vostès molt bé saben, s'escapava absolutament de tot el control administratiu. Els diners passaven, han passat d'una societat a l'altra, i sempre, sempre, sota el paraigua del holding Innova de Reus. El Govern, en el qual també hi havia i hi ha el Partit Popular de Reus, posa ordre a l'entramat societari de Reus, inclòs també Sagessa, com li deia, i fa que tant el secretari com l'interventor de l'ajuntament intervinguin les empreses i, per tant, per fer auditories que es porten al Tribunal de Comptes i a fiscalia.

Però vostè, senyor conseller, vostè fuig d'estudi quan li parlem d'aquesta qüestió, ja fa mesos, fins i tot anys, en aquest mateix Parlament, i sempre que li hem preguntat deia que no era un tema de la Generalitat, que era un tema completament i únicament de l'Ajuntament de Reus. I això, senyor conseller, és fals, perquè vostè coneixia que això estava passant, i vostè ho sabia. La conselleria, i vostè en aquest cas, ha d'assumir la seva responsabilitat i les seves relacions i vinculacions amb el CatSalut, amb l'ICS i també amb la XHUP. Per això entenem, creiem que vostè ha de comparèixer de forma urgent, per explicar les responsabilitats polítiques del Govern de Catalunya, per explicar les responsabilitats polítiques de Convergència i Unió i per explicar-nos què és el que estava passant, i vostès n'eren còmplices, d'aquesta situació.

Per tant, sabem que aquestes esmenes que hem presentat des del Grup Parlamentari Popular per tal de parlar d'aquesta qüestió i per tal que el Govern de Catalunya es personi i que el conseller doni la cara, sabem que han estat aprovades, ho celebrem i esperem que tinguin també el vot favorable de tots els grups parlamentaris.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per exposar la moció del Grup Parlamentari de Ciutadans...

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió sanitària i la utilització de mitjans públics (tram. 302-00279/10)

...té la paraula la diputada Carme Pérez.

Carme Pérez Martínez

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, en primer lloc, manifestar que les esmenes que hem presentat respecte a les mocions de les dues diputades que m'han precedit en l'ús de la paraula han estat pràcticament acceptades en la seva totalitat. Per tant, crec que ja ho han comentat i no hi faré incidèn-

cia. L'única que no ha estat acceptada, i que ho lamentem, és una en què preteníem que es garantís l'aplicació del règim sancionador de la llei, previst a la Llei de contractació del sector públic, que, com vostès coneixen perfectament, estableix la prohibició de contractar per a aquelles empreses que han infringit el contracte, és a dir, per a aquelles empreses que, com tenim constància, perquè així s'ha reconegut des del departament, han subcontractat l'activitat que estaven obligades a fer amb recursos propis. No s'ha acceptat l'esmena, però, en qualsevol cas, ja hi treballarem més endavant.

Respecte a la moció que nosaltres presentem, fonamentalment, i com ja han dit també les diputades, hem acceptat totes les esmenes que han presentat tots els grups parlamentaris –tots els que les han presentat–; Convergència i Unió no les ha presentat, però hem acceptat completament o hem transaccionat les esmenes que han presentat els altres grups perquè entenem que milloraven fonamentalment la moció, i em congratulo que pràcticament hi hagi unanimitat en gairebé tota la part important de totes aquestes mocions, perquè nosaltres li donarem suport, evidentment, a la nostra, i també a les que han presentat els altres grups parlamentaris. Nosaltres, el que plantejem fonamentalment, i és una mica atípic, és que es doni compliment a les resolucions ja aprovades en seu parlamentària per tots els grups de l'oposició i que, malgrat aquesta aprovació, han estat incompletes pel Govern de la Generalitat.

Respecte al Consorci de Lleida, ja s'ha comentat a bastament. És evident que, a més de la contestació social, ara s'ha afegit el pronunciament de la Federació de Municipis de Catalunya i també de la Universitat de Lleida, i hi ha un munt d'al·legacions que s'han fet des de tots els agents socials. Nosaltres, el que proposem en aquesta moció és, a més, que això no es torni a repetir, que abans que es modifiqui, es creï o, de qualsevol altra forma, es pugui alterar la personalitat jurídica d'un ens ja constituït en el sector sanitari, o de la creació d'un de nou, s'hagi de sotmetre a debat parlamentari i a un consens ampli sobre això.

I quan parlem d'aquest tema, fem referència a algunes de les que ja s'han anunciat –algunes esmenes ja han anat en aquest sentit–, i també, per què no dir-ho?, perquè penso que és important i també es recull a la moció, respecte als estatuts que estan previstos en el Consorci de l'Hospital Clínic i Provincial de Barcelona. Nosaltres estem a favor, com no pot ser d'una altra manera, de la participació dels treballadors en els òrgans de gestió, però no estem a favor, i estem absolutament en contra, que una associació privada, constituïda per un grup de professionals que encara no tenim clarament identificats, formi part de la propietat d'aquest consorci. A això ens hi oposem. Penso que tenim tota la legitimitat i penso que ho diem en el to suficientment adequat i en el lloc que és adient perquè ho facin els grups parlamentaris que representen l'interès dels ciutadans.

En aquesta moció també plantejem que es deixi en suspens la instrucció sobre la realització d'activitat privada en els centres del sector públic, perquè, com

hem dit ja altres vegades, pensem que aquesta actuació, aquesta actuació i utilització dels mitjans públics, s'ha de sotmetre a un ampli debat social i ha d'haver-hi un consens parlamentari sobre la forma com ha de fer-se i quines són les garanties que s'han de dur a terme perquè quedi clar que no hi ha un conflicte d'interessos i que es garanteix, per damunt de qualsevol altre interès, l'interès públic i el benefici social d'aquesta activitat. Per tant, és evident que també plantejem en aquesta moció que es compleixi allò que fa referència a l'activitat que està fent l'Hospital Clínic respecte a l'entitat privada Barnaclínic, cosa que no s'ha complert, i esperem el resultat, també, d'aquesta auditoria.

I volem deixar ben clar, d'aquí estant, que nosaltres no hem qüestionat mai, ni qüestionarem, perquè coneixem la professionalitat i l'expertesa de tots els metges, no sols de l'Hospital Clínic, que sembla que no hi han més metges a Catalunya, sinó de tots els nostres centres sanitaris, que és gran, i important, i extensa, i que reconeixem, i que en coneixem alguns personalment; però el que sí que qüestionem i que, evidentment, ens hi oposem, és que s'utilitzen recursos públics en benefici privat, ja sigui aquest benefici privat el d'ens com el de Barnaclínic, o el de certes persones que perceben retribucions addicionals a les que ja reben del sector públic per aquesta activitat en aquest centre. I això penso, senyors, que no ho dic amb un to incorrecte, penso que ho dic en el lloc adequat i penso que és absolutament lícit i legítim que ho pugui dir una diputada que defensa l'interès públic per sobre dels interessos que puguin tindre grups professionals o grups de persones.

Penso que ha quedat prou clar, i ho hem vist tots en aquestes darreres setmanes, el grau d'interès que hi ha en aquest tema i quines són les organitzacions que hi han donat suport, a aquestes actuacions, lícites i legítimes. Però vull fer constar, i també ho vull fer constar des d'aquí, amb el meu màxim respecte, que resulta francament curiós que una organització corporativa, que no ha destacat precisament per defensar els interessos ni dels professionals ni dels ciutadans i que, fins i tot, ha criticat obertament i públicament les actuacions que han fet altres col·legis professionals d'altres comunitats autònomes en defensa d'aquests interessos, doni cobertura i empara als interessos ben personals i ben privats d'un grup de professionals, d'excel·lents professionals, que no en tenim ni hi posem cap dubte, però que sí que creiem que s'ha de garantir que els interessos públics han de prevaldre sempre sobre altre tipus d'interessos.

Resulta..., això és fàcilment aclaridor. Si es vol demostrar palmàriament que no hi ha un conflicte d'interessos en l'activitat que realitza Barnaclínic, ni en les retribucions addicionals que perceben un limitat grup de professionals, d'excel·lents professionals, que presten serveis en aquesta institució, és ben fàcil de solucionar: Només cal que es facin públiques les quanties i els beneficiaris de totes les retribucions que ha abonat Barnaclínic i que ha abonat l'Hospital Clínic de forma addicional a la que havien de percebre aquests professionals. Penso que exigir transparència en seu parlamentària, i quan a més ho fa una diputada que penso

que també ha de defensar l'interès públic, no penso que sigui ni ofensiu ni penso que sigui inadequat. I crec, presidenta, que el meu to és el correcte.

Potser no agradarà el contingut, però penso que no és que tingui dret a dir-ho, és que tinc l'obligació de dir-ho, perquè aquí estem tots per defensar l'interès públic i l'interès dels nostres ciutadans. Mentre tot això no es faci públic, mentre no quedi clar que aquest conflicte d'interessos no existeix i que es dona compliment a les normes d'incompatibilitat i a l'interès públic per sobre de qualsevol altre, penso que lliçons d'ètica i moral, no només poques, sinó cap; no a aquesta diputada, sinó a la resta de diputades que han defensat posicions similars, perquè penso que estem en tot el nostre, no dret, sinó obligació de dir.

Un sistema democràtic, senyors, a diferència d'altre tipus de sistemes, penso que es caracteritza per garantir els drets de tots, i no pas per defensar els interessos i els privilegis d'alguns, que poden ser lícits, però que no es poden posar per damunt dels interessos generals. Ningú, ningú en democràcia està per damunt dels altres, ni està per damunt de la llei, ni tampoc està per damunt del Parlament. I per això, el Govern penso que ha de donar compliment a les resolucions parlamentàries, perquè tampoc el Govern està per sobre d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les seves esmenes i posicionar-se, té la paraula en primer lloc, pel Grup Parlamentari Socialista, la diputada Nuria Segú. I aprofito per demanar a l'hemicicle, si us plau, una mica més de silenci mentre hi ha les intervencions.

Gràcies.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Sobre les esmenes que hem presentat a les tres mocions, amb el temps que tenim, intentarem... Deu minuts, senyora presidenta? *(Pausa.)* Intentarem poder parlar una mica de tot. Bàsicament, aquestes mocions tenen com a tret comú –després hi ha altres derivades–, el compliment de les mocions i les resolucions d'aquest Parlament; bé, millor dit, l'incompliment per part del Govern.

I en aquest sentit el nostre grup ha presentat una esmena a les mocions que fa referència a un incompliment que no s'havia posat damunt la taula durant les interpellacions, que és l'incompliment de la Resolució 950, pel que fa referència a deixar sense efecte el que llavors era un projecte d'instrucció que regulava l'activitat privada als centres públics. Això no va ser així, i poques setmanes després –si no ho recordo malament, això va ser el mes de febrer–, un mes i escaig després, es publica aquesta instrucció que el Parlament havia acordat que no es tramitaria i, per tant, no seria efectiva.

Aquesta esmena, he de dir que ha estat acceptada per tots els grups que tenen la iniciativa en la presentació d'aquesta moció, i, per tant, doncs, com no podria

ser d'altra manera, els agraeixo que ens hagin acceptat l'esmena i que s'hi doni compliment.

He de dir que en aquesta línia sobre aquesta qüestió no votarem a favor, sinó que ens abstindrem en el punt 8 de la moció d'Esquerra Republicana, perquè entenem que és incoherent aprovar, eh?, que es deixi sense efecte la instrucció i un punt on diu que es presentarà un informe sobre la valoració del funcionament d'aquesta instrucció. Per tant, entenem que això és incoherent i nosaltres no donarem suport al punt 8 d'aquesta moció.

I, entrant ja concretament a les mocions, Ciutadans ha acceptat les nostres esmenes que anaven en la línia que ja he esmentat i, per tant, hi donarem suport, excepte al punt que fa referència a la regió sanitària de Girona, que hi ha algun subapartat que no compartim, ens hi abstenim, i més vist que a la moció d'Esquerra Republicana hi ha un punt sobre aquesta qüestió, al qual donarem suport. Deixaré per al final noves incorporacions respecte al tema Innova que es produeixen en aquesta moció, i en parlaré al final de la meva intervenció.

Respecte a la moció del Partit Popular, han acceptat les nostres esmenes i donarem suport a la instrucció esmentada, i també sobre el punt que fa referència a Barnaclínic, la nostra esmena que ha estat acceptada, que creiem que hi ha un expedient informatiu en marxa; quan tinguem les conclusions, se'n dona compte, es fan públiques, i, per tant, si s'han de prendre mesures, el Govern vindrà al Parlament o ens explicarà quines mesures s'han de prendre si s'han detectat algunes irregularitats o algunes qüestions a corregir. Creiem que és molt millor, eh?, aquesta proposta de redactat de la nostra esmena, que té a bé acceptar el Partit Popular, i, per tant, fem les coses una darrere l'altra pel que fa a aquesta qüestió.

Respecte a la moció d'Esquerra Republicana, com deia, s'han acceptat fonamentalment dues de les nostres esmenes: una que fa referència a la instrucció que he esmentat, de regulació de l'activitat privada als centres públics, i una altra que completa..., perquè, de fet, totes les nostres esmenes de la moció d'Esquerra Republicana anaven en la línia de completar el text, eh?; i, per tant, que completa una demanda de les diverses informacions que fa la senyora Vergés, que és conèixer informació sobre els hospitals del Siscat que realitzen activitat privada, quin percentatge significa l'activitat privada sobre el total del seu pressupost i quin percentatge és el contracte del CatSalut. Perquè, indubtablement, quan sapiguem aquesta informació, podrem prendre també determinades decisions i podrem parlar més amb propietat. No és el mateix que l'activitat privada en un centre sigui un 5 per cent i que segurament són activitats privades vinculades a assegurances obligatòries –els ho recordo: Muface, mútues, accidents laborals, accidents esportius, assegurances obligatòries que els centres públics han d'atendre–, que altres centres on aquesta activitat pugui representar un 50, un 60 per cent de la seva activitat, o un 10 per cent. Segurament que tot és diferent, i, per tant, tenim la informació per poder parlar amb propietat. I, per altra banda, no accepten algunes esmenes, que jo voldria fer especial menció d'algunes d'elles.

Sobre el tema de Gipss, del Consell d'Administració de Gipss, nosaltres havíem proposat que es recuperi la presència de l'Ajuntament de Tarragona, com havia estat anteriorment, a proposta del Govern. Això sembla que no serà. S'aprovarà que el proveïdor de Tarragona, la Tecla, surti del consell d'administració. Em diuen que això ja està fet i que es nomenaran noves persones. Per tant, estupend, però no es nomenarà l'Ajuntament de Tarragona i, per tant, en aquest cas Esquerra fa allò que el Govern sembla que ja té previst.

Sobre els plans funcionals, permetin-me fer..., no s'ha acceptat la nostra esmena, plans funcionals de la regió sanitària de Tarragona. Els he de dir que, vistes les actes que aquesta diputada ha pogut consultar sobre el conveni marc de seguiment entre, en aquest cas, Gipss i la Xarxa Sanitària de Tecla, estem parlant, segons jo vaig poder comptar en una acta de juliol del 2014, una quinzena de plans funcionals; no unes quantes especialitats, una quinzena, per a tot un sector sanitari, dues comarques: el Tarragonès i el Baix Penedès. Aquest conveni marc, eh?, de seguiment i que desenvolupa el conveni general de col·laboració, que està signat el mes de juny, la primera reunió el mes de juliol..., doncs, ja tenim en aquesta més de quinze plans funcionals redactats, eh?, vull dir..., redactats. Vull dir, documentació significativa, he de reconèixer, amb un treball fet, eh?, important. En un mes..., segurament ja feia algun any que hi treballaven, però en un mes es van aprovar aquests plans funcionals i se'n van nomenar els responsables per tal de coordinar l'assistència sanitària en aquestes dues regions. Per tant, no estem parlant ni de la ciutat de Tarragona..., estem parlant de dues comarques, eh?, ho contextualitzem.

Nosaltres plantejàvem que això fos el que es presentés, això que s'està fent, s'expliqués, eh?, amb transparència, amb informació, perquè els grups poguessin valorar la feina feta i la idoneïtat. Nosaltres creiem que la col·laboració/cooperació entre els diferents proveïdors a la regió sanitària de Tarragona, que és complexa, la regió sanitària amb més proveïdors de naturalesa diferent del nostre territori, s'ha de produir. I s'hauria de produir no només en un sector sanitari, en dues comarques, sinó que s'hauria de produir amb una visió general del conjunt. I, per tant, creiem que és interessant conèixer els treballs que s'estan fent i que, com diu, són significatius.

Per altra banda, també demanàvem més informació sobre un tema que també ens preocupa i en què hauríem estat amatents, entenem nosaltres, que són les modificacions que s'estan duent a terme a la composició dels òrgans de govern dels diferents consorcis o entitats públiques prestadores de serveis sanitaris dels quals la Generalitat és la titular. Això no ha estat acceptat. Nosaltres creiem que és important plantejar quins canvis d'estatuts s'estan fent al Mar i a altres institucions sanitàries i en quina línia i amb quina voluntat; que ens ho expliqui el Govern, en la línia de la moció d'Esquerra Republicana, que la major part és demanar informació. Això tampoc ha estat acceptat. Nosaltres creiem que tot allò que redundi en la millora de la informació permetrà que els diputats, les diputades i els grups parlamentaris, la ciutadania, els

mitjans de comunicació, parlin amb coneixement de causa i amb propietat.

I deixin-me que acabi parlant-los d'un tema que va posar-se ahir damunt la taula, que és la proposta del Grup Parlamentari de Convergència i Unió de realitzar un debat, un ple monogràfic sobre el cas Innova. A nosaltres ens sembla bé. Com he dit al llarg de la meua intervenció, informació, transparència, és el millor que podem fer els polítics de cara a la ciutadania i de cara a poder també transmetre informacions veraces. Però el que ens preocupa, i així els ho diré, és que aquesta debat Innova..., vostès, que es van posar ahir nerviosos, el president es va posar nerviós, perquè recordin l'amenaça velada a tots els grups o, si més no, als grups formaven part del Govern, no?, i es va posar nerviós. I jo em vaig preguntar: «I per què s'ha posat nerviosa Convergència i Unió?» Doncs, perquè per primera vegada el jutge ha demanat informació, documentació, sobre l'etapa de l'alcalde Pellicer; per primera vegada, eh?, ha demanat informació sobre això. La culpa ja no és dels altres, dels d'abans, sinó que el jutge també demana informació sobre els contractes fets, contractacions fetes en l'etapa de Govern de Convergència i Unió. De fet, hi ha unes declaracions de l'alcalde recollides als mitjans digitals, en què diu: «Potser sí que es van fer algunes contractacions irregulars. Però era culpa dels altres, que nosaltres féssim contractacions irregulars.» Però, bé...

Però, aquest nerviosisme, que entenem, de Convergència i Unió, perquè la culpa era dels altres i ara ja no pot dir que la culpa era dels altres, es tradueix en la demanda d'un ple extraordinari, que he dit que compartim, però, senyores i senyors diputats, plantejem-nos si l'hem de fer junt amb el debat sobre el sistema sanitari. O és que vostès volen que l'ombra de corrupció –perquè aquest Ple d'Innova serà titulat «corrupció»– s'estengui sobre tot el sistema sanitari? Nosaltres creiem que només per respecte als ciutadans –només per respecte als ciutadans–, que cada dia veuen com la seva accessibilitat als serveis sanitaris baixa, hauríem de separar els debats. Jo els ho dic, hauríem de separar els debats, dos debats separats, no un darrere l'altre, com jo vaig llegir ahir que proposaven vostès. Jo els demanaria que féssim dos debats separats en el temps –separats en el temps–, dos debats o més, els que vulguin; separats en el temps fins i tot per respecte als ciutadans, senyores i senyors diputats –fins i tot per respecte, eh? Perquè no voldria pensar, eh?, que aquest mantra que de vegades es fa servir des de la dreta, que tot el públic funciona malament i és ineficient, i millor que ho fem des del sector privat, és el que vostès també hi combreguen. Jo crec que no hi combreguen. Per tant, fem, eh?..., per això els demano: separem els debats i no fem un debat de corrupció al costat d'un debat sobre el sistema sanitari.

Moltes gràcies, senyores i senyors.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la diputada Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Bon dia. Està clar que la situació del sistema públic de salut és més que preocupant; està clar que la causa, seguirem reiterant-ho, és especialment les retallades, però no només –no només–, i es demostra en aquest Ple: ahir vam tenir un debat de dues proposicions de llei en què estàvem parlant sobre l'accés universal, sobre garanties de drets en els temps d'espera, i avui, ara, tres mocions en què estem parlant no de temes de recursos, sinó que estem parlant de governança, estem parlant de transparència o d'opacitat, estem parlant de la confusió que existeix en la planificació i en la compra d'activitat en el nostre sistema de salut, de sanitat, en les derivacions a la privada, en l'activitat privada dins dels centres públics, i estem parlant dels incompliments constants d'allò que aprova el Parlament, incompliments per part del Govern. Parlem del projecte VISC+, d'allò aprovat al Parlament, parlem del consorci de Lleida, parlem del que s'ha aprovat en aquest Parlament i no s'ha complert respecte a com corregir incompatibilitats de càrrecs al Consell d'Administració de Gipss, a Tarragona, sobre la instrucció de l'activitat privada als centres públics; ahir els evidenciava jo també que hi havia incompliment de la moció del febrer passat, del febrer de l'any passat, sobre el tema de l'exclusió sanitària... Incompliments constants del Govern respecte d'allò que aprova el Parlament de Catalunya.

Doncs bé, és lògic que l'altre element que aparegui en les tres mocions que portem avui a votació, especialment en la de Ciutadans, sigui el qüestionament de la gestió de les polítiques de salut i del seu màxim responsable polític, que és el conseller Boi Ruiz. Avui votarem per enèsima vegada la reprovació del conseller, i aquesta vegada, conseller, no ha estat presentada per Iniciativa i Esquerra Unida –que jo ja crec que em deuen tenir etiquetada com la «diputada reprovadora del conseller Boi Ruiz». Evidentment, hi votarem a favor, evidentment, avui tornarem a intentar donar un cop de puny a la taula respecte a la situació de les polítiques de salut al nostre país i respecte a la gestió des del Govern d'aquestes polítiques, que no només són del conseller Boi Ruiz: són del Govern.

Ja els avanço que el nostre vot votarà a favor pràcticament tots els punts de les tres mocions, excepte alguns. I vull explicar algunes d'aquestes votacions que no seran favorables.

No votarem a favor del punt 1.a de la moció d'Esquerra Republicana i demanem, per tant, la votació separada d'aquest punt. Per què? Perquè creiem que Esquerra s'està fent trampes al solitari amb aquest punt; és el del consorci de Lleida, transaccionat amb Convergència i Unió. Perquè avui Convergència i Unió pugui votar allò que ja el Parlament ha aprovat i que és una evidència que passarà, que és que no es faci el consorci de Lleida, aproven un punt que té trampa; té trampa i ens pot fer fer passos enrere respecte a allò que ja hem aprovat en aquest Parlament. I és que diuen que no es faci mentre..., vaja, el que diuen és que es faci un informe sobre les al·legacions rebudes durant el període d'informació pública, s'aturi mentrestant la creació del consorci de Lleida, i que sigui «mentre no hi

hagi un consens al territori que pugui avalar aquest projecte». Jo no dubto del que pugui estar pensant Esquerra respecte a què vol dir «un consens al territori» d'aquest projecte, però sí que dubto molt de què vol dir Convergència i Unió i què vol dir el Govern quan parla de «consens al territori». Perquè ens va passar el que ens va passar quan vam aprovar que es fes un procés participatiu per parlar d'aquest projecte: es va fer un procés participatiu trampa. Per tant, ara podem fer un procés de consens al territori trampa.

Si de veritat volen un procés de consens al territori, facin una consulta. Els ho hem proposat també unes quantes vegades des d'aquest grup parlamentari: facin una consulta, siguin de debò democràtics, utilitzen la Llei de consultes, facin una consulta al territori i preguntin a la gent si volen o no volen el consorci de Lleida i facin tot el procés deliberatiu i explicatiu previ, amb els debats necessaris, per saber què diu la gent del territori. Si no, no sabem què volen dir amb «consens en el territori».

Per tant, no aprovarem aquest punt per precaució. I crec que és força lògic i normal que a dia d'avui i a hores d'ara, amb tot el que ha passat, aquest grup parlamentari posi moltes i moltes precaucions respecte d'algunes coses que fa aquest Govern amb les polítiques de salut.

Tampoc votarem a favor el punt 8 d'Esquerra Republicana, de la moció d'Esquerra Republicana, perquè trobem que és contradictori amb un altre punt de la mateixa moció, i és respecte a la instrucció de l'activitat privada en els centres públics. Si posem en un punt en aquesta moció, a partir també d'una esmena del PSC, que aquesta activitat, aquesta instrucció respecte de l'activitat privada als centres públics, l'hem de retirar, no entenem per què hem de posar un altre punt respecte dels mecanismes de control d'aquesta instrucció. O es retira o es controla. Per nosaltres, es retira. I, per tant, amb aquest punt no estarem d'acord.

I tampoc votarem a favor, ens abstindrem, del primer subpunt, el punt 5.1, de la moció de Ciutadans respecte de la retirada del projecte CIMS. Ens abstindrem simplement per coherència amb el que votem en un altre punt de la moció d'Esquerra, en què diem que es faci un informe, que al juny ja tinguem aquest informe, i, després, si de cas, a partir d'aquest informe nosaltres demanarem la retirada del projecte CIMS. Però demanem aquest informe *a priori*. Per tant, per coherència, ens abstindrem.

Voldria destacar algunes de les nostres esmenes que s'han incorporat. L'esmena respecte de l'aturada del consorci, de la intenció de fer un consorci per als serveis sanitaris de les Terres de l'Ebre. Ja va dir ahir el conseller en sessió de control, a preguntes de la diputada Hortènsia Grau, que no ho faran. Per tant, entenem que no hi haurà problema per aprovar aquest punt. Per cert, entenem que va ser un lapsus, conseller, quan ahir va dir que la Generalitat no té ni veu ni vot en això. L'Hospital Verge de la Cinta, de Tortosa, és de l'ICS, i entenem que hauria de ser el pal de paller de qualsevol intent de recuperar l'autonomia de gestió i de decisió a les Terres de l'Ebre respecte dels seus serveis.

També volem destacar el punt de garantir que es desenvolupi tot el projecte de la UCI pediàtrica de l'Hospital Joan XXIII de Tarragona durant aquest any perquè pugui entrar en funcionament l'any 2016. S'ha incorporat a la moció d'Esquerra Republicana, i així permetrem que l'any que ve aquells trasllats que es fan cada any a Barcelona per UCI pediàtrica es puguin atendre directament a Tarragona.

I volem destacar també l'esmena que s'ha incorporat tant a la moció d'Esquerra com a la de Ciutadans sobre el concurs voluntari de trasllats de personal estatutari de l'ICS. Hi ha molts dubtes respecte d'aquest concurs per com es fa. Una vegada més –una vegada més–, la gestió de com fan les coses des del departament genera problemes on probablement no n'hi hauria d'haver.

Per tant, el que demanem són coses, creiem, realistes i viables: transparència, expliquin-ho; valorin i garanteixin l'expertesa, que també és una de les apostes que es fan i que s'hauria de fer encara amb més èmfasi..., que no hi ha cap pèrdua de qualitat amb aquests trasllats, i que es farà tot allò possible per recol·locar el personal interí que quedarà fora dels seus llocs. A més a més, s'ha incorporat el tema de les condicions laborals en el punt que hi havia respecte del concurs de transport sanitari a partir d'una esmena nostra.

I unes últimes consideracions. Evidentment, farem suport perquè es facin públiques les conclusions de l'expedient realitzat al Barnaclínic i a les mesures que prendrà la Generalitat fruit d'aquestes. Això està a la moció del Partit Popular. Ens cal que es facin públiques aquestes conclusions, i ens cal per l'honorabilitat dels professionals del Clínic. Perquè ens cal transparència i ens calen millores en els controls per saber si algú té conflicte d'interessos a l'Hospital Clínic respecte de l'activitat que es fa en el Barnaclínic. I en això els primers interessats som la ciutadania de Catalunya, és aquest Parlament i els seus representants, però sobretot són els mateixos professionals del Clínic. Aclarim si algú té conflicte d'interessos perquè així s'aixequi tot el núvol de sospites que existeix respecte de tots els professionals mentre no es digui qui té conflicte d'interessos i qui, en canvi, actua totalment dins del marc de la llei i dels codis ètics.

També una altra consideració. Evidentment, ens alegrem que avui també aprovem amb aquestes mocions el que nosaltres també ja hem demanat com a grup parlamentari, que és que el conseller vingui a comparèixer respecte del cas Innova i dels casos de corrupció i que la Generalitat es personi com a part en tots els processos judicials per presumpta corrupció a la sanitat catalana, també en el cas Innova. Esperem que aquella informació que ahir el president Mas va dir que té el Govern de la Generalitat respecte del cas Innova s'aporti personant-se com a Generalitat a la causa i s'aporti a la causa si és que ha d'ajudar el jutge a aclarir tot plegat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes del Grup Mixt, té la paraula la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs bé, per defensar les esmenes i per posicionar la CUP davant d'aquestes tres mocions. Diguem que de manera inicial anàvem a votar a favor de totes i que ara només votarem a favor aquells punts que hagin mantingut el contingut polític del que presentaven. Això vol dir que alguns punts de la moció d'Esquerra Republicana no els votarem a favor. En tot cas, després parlaré de les nostres esmenes i després parlaré de les mocions.

Primer, és obvi que si agafem totes tres mocions i veiem quins casos estan ara sobre la taula, o en tot cas estan a debat..., consorci sanitari de Lleida; consorci sanitari del Clínic, que encara no acaba d'estar molt de moda però que d'aquí a poc ho estarà; projecte Visc+; activitat privada a Barnaclínic; activitat sanitària privada als centres sanitaris del Siscat; plans funcionals a Tarragona, que inclouen la Xarxa Santa Tecla; projecte CIMS de Girona; derivacions; contractes de transports; concurs de trasllats; Innova... I és obvi que la llista no és exhaustiva, i no és exhaustiva perquè sabem que hi han alguns altres casos més, com podria ser també avui la Mútua de Terrassa, com podria ser l'Hospital de Sant Pau i alguna cosa més, segur.

Finalment, jo crec que és obvi que avui no parlem de casos aïllats. En tot cas, aquesta llista pot ser molt més llarga. Parlem de model. Parlem de model, i diem, jo diria que des que vam entrar, que el problema no són les retallades, que el problema és el model. I si a més a més el Govern s'està enrocant en l'argument que té una llei que li permet privatitzar, que té una llei que li permet fer activitat privada, que té una llei que li permet mercantilitzar la salut, que té una llei que el mandata a generar consorcis, és obvi que hem d'abordar aquesta llei, és obvi que el debat ha de ser precisament sobre aquesta llei. El debat, per tant, ha de ser sobre el model i sobre què permet i no permet fer el model, sobre què mandata i què no mandata el model. El model, si fem memòria històrica, si recuperem les lleis, d'alguna manera, que el generaven, i sense necessitat d'anar a la llei del 83, de creació de l'ICS, podem trobar un punt d'inflexió, òbviament, en la llei del 90, quan d'alguna manera ja es permetia que l'ICS entrés en competència directa amb el sector de clíniques privades i que els decrets posteriors es van encarregar..., bé, es van encarregar de perfeccionar. I també hem d'acudir a la llei de 2007, també de l'ICS, quan tots els grups parlamentaris, i dic «tots els grups parlamentaris», transformaven l'ICS en una empresa pública sotmesa a dret privat i al mateix temps incloïen aquests eufemismes, no?, l'«autonomia de gestió», la «gestió econòmica dels recursos»... I per això no ens estranya que avui aquestes lleis precisament permetin el que permeten: mercantilitzar, privatitzar, fer negoci amb la salut.

Jo diria que..., no sé si val la pena recórrer a l'exposició de motius d'aquella llei, la Llei 8/2007, una llei aprovada per un tripartit d'esquerres que parlava d'eufemismes com «gestió empresarial» i en tot cas parlava d'eufemismes com «modernitat», «descentralització», «cooperació», «subsidiarietat», que avui s'han convertit en privatització, mercantilització i beneficis per a la

privada. L'orientació empresarial pública de l'Institut Català de la Salut fins i tot estava recollida per escrit. Clar, curiosament, molts dels que aprovaven aquella llei es veien en l'obligació en aquest Parlament, el setembre de 2013, d'aprovar una moció per garantir precisament la titularitat pública de l'ICS. Per tant, jo diria que és obvi que el consens que existia per aprovar aquella llei s'ha esquarterat; és obvi que els grups que aprovaven aquella llei entenent que això no suposaria mai la privatització i la mercantilització han hagut de rectificar, i per tant és obvi que s'ha d'abordar de nou el debat sabent que ja no compten amb el consens amb què comptaven quan aquesta llei es va aprovar. Jo diria que és també obvi que generi tant de revolt en la sala, perquè, finalment, el van aprovar tots els grups parlamentaris que estaven aquí menys Ciutadans i nosaltres.

En tot cas, dèiem, si el model no ens agrada, si la llei permet privatitzar, canviem la llei. Si el consens, per tant, està esquarterat, canviem el model. Revisem-lo i fem-ho de manera sincera. I per a fer-ho de manera sincera s'ha de fer retirant els projectes que hi han en marxa. Això ho diem també ja fa bastant temps, i no entenem què no acaba de quedar clar. I no ho entenem perquè, clar, ara, llegint la moció d'Esquerra, veiem que Esquerra acaba fent el joc a Convergència dient que de nou es torni a obrir un procés participatiu al territori, quan el procés participatiu havia estat una farsa. Que valoraran les al·legacions. Qui les valorarà, les al·legacions? Un comitè que posarà el Departament de Salut? No entenem aquesta posició. I no l'entendem, sobretot, perquè hi ha alcaldes d'Esquerra, perquè hi ha regidors d'Esquerra..., que al territori s'han aprovat mocions contra el consorci, que al territori en demanen la retirada definitiva. Per tant, aquesta ambigüitat calculada només ens fa olor de pura política electoral. No només això, sinó que diuen desconèixer el projecte CIMS i diuen desconèixer que hi han hagut dues externalitzacions a Girona, que s'esquartera l'ICS. I els plans funcionals tampoc volen retirar-los.

Finalment, a nosaltres ens sembla una mala orientació de política de país, una mala orientació sobre les estructures d'estat. I en tot cas trien per a nosaltres un costat, trien el costat d'aquells que creuen que s'ha de fer negoci amb la sanitat. Em sap greu que els sàpi-ga greu, però és així. Trien aquest costat. I no només trien aquest costat: els diré que estan convençuts que aquest costat és el costat bo.

Dèiem, a més a més, i per tant, així havíem presentat les esmenes, que el que passava al voltant del model no només atenyia el consorci de Lleida, els plans funcionals o el projecte CIMS de Girona. Anava més enllà. Són les derivacions, és la possibilitat de fer activitat privada als centres del Siscat. Que se'ns diu aquí: «Sempre s'ha fet, no siguem il·lusos.» És cert, sempre s'ha fet. Ara hi ha una llei que ho habilita, i segons la redacció dels estatuts del consorci, i dels consorcis..., diu que majoritàriament l'activitat serà de cobertura pública, sense establir cap altre límit que «majoritàriament». Això què vol dir? Que permet fins al 49 per cent d'activitat pública als consorcis. I això què vol dir? Això vol dir llistes d'espera, això vol dir un mo-

del dual, això vol dir una sanitat per a pobres i per a rics, això vol dir la laminació de l'equitat d'accés a la sanitat. I això no són, en tot cas, especulacions. És el que vostès deixen redactat..., en els consorcis.

Però no només això, sinó que entenem, a més a més, que la privatització es dona per diferents vies. Es donava quan s'optava per la gestió pública sotmesa al dret privat. Es donava precisament quan ens acollíem a la nova gestió pública, com els criteris per orientar l'activitat dels hospitals: productivitat, economia, eficiència, eficàcia, criteris que ens podrien semblar ben abstractes, però que aplicats a la realitat suposaven el que hem dit, tractar la malaltia com a simple opció de benefici. Dèiem: no només això, perquè es permet privatitzar de manera indirecta. Deia l'altre dia el president: «On hi ha privatització, en el consorci sanitari de Lleida?» Doncs en els estatuts. Hi ha privatització en els estatuts. Vostès encara ens volen fer creure que privatitzar avui és exactament igual que..., és la mateixa paraula que era als anys vuitanta. No, finalment, la penetració de la sanitat privada ha agafat, o en tot cas ha modernitzat, totes les seues formes, i quan tu, d'algun manera, et gestiones pel dret privat, quan permetes l'entrada de manera indirecta de la sanitat privada, quan amb els seus estatuts permetes que els centres sanitaris públics facin activitat privada, privatitzes, i ho fas, a més a més, de manera sibil·lina, perquè és obvi que admetre que privatitzes la salut és antipopular, antisocial, i no interessa jo diria que a cap govern.

Per explicar les esmenes, les que s'han acceptat i les que no, agrair a la diputada de Ciutadans que ens hagi acceptat les que presentàvem sobre el projecte CIMS, agrair que ens hagin acceptat les que presentàvem sobre la personació de la Generalitat en el cas Innova. I a Esquerra comentar-li la nostra frustració per haver presentat esmenes..., o en tot cas per haver intentat acostar posicions sempre i trobar-nos amb un mur, un mur que des del nostre punt de vista entenem que és de convenciment. És a dir, no creiem que ningú els hagi enganyat, creiem que estan convençuts del que defensen. I la nostra sorpresa perquè un partit d'esquerres defensi aquestes posicions.

Simplement dir, per acabar, que de totes les esmenes que no han acceptat, segurament la que més greu ens sap és la de Girona. A Girona el projecte CIMS està generant una desfeta important. A més a més, ho està fent amb la connivència de certs sectors. Si no es coneix aquesta situació, els recomanem que, més enllà dels sindicats majoritaris, parlin amb els altres sindicats, parlin amb alguns professionals, no només metges, perquè en la sanitat hi han més professionals a part de metges i metgesses, i que s'adonin de què són aquests projectes ara mateix al territori. I això per no parlar dels plans funcionals, i això per no parlar de les connivències amb la Tecla.

Sobre Innova no en parlarem, per a la tranquil·litat d'alguns grups polítics. En parlarem el dia que toqui i ho farem amb els papers sobre la taula. En parlarem el dia que toqui, i aquell dia recordarem que hi ha partits que ratifiquen comptes generals sense veure'ls, que hi ha partits que van ratificar dos cops en el seu càrrec el senyor Prat, que va haver de dimetir perquè incomplia

i violava la Llei d'incompatibilitat d'alts càrrecs. Simplement.

La vicepresidenta primera

Per posicionar-se, té la paraula la diputada Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

(*Veus de fons.*) Demanava gràcia a la presidenta, de temps, perquè com durant aquests dies s'han fet moltes al·lusions a un temps..., de què em sento no només responsable, sinó orgullosa. I, per tant, volia dir-los-ho per si algun dia em donen temps, perquè potser per al·lusions hauria de demanar-ne a la Mesa i potser podríem aclarir moltes de les qüestions. Quan vostès vulguin ho faré.

Amb relació als punts, i voldria ser..., i em permeten..., amb frases molt telegràfiques. Aquí es planteja esmena a la totalitat o reformes. Aquest és un debat de fons. Per tant, com que saben que em mulló, em mullaré. Sí, discutim consorci de Lleida i discutim consorci de Barcelona, que existeix des de fa quinze anys, i consorci entre l'ICS i l'Ajuntament de Castelldefels, entre sí Sagessa..., i sí o no Badalona Serveis Assistencials. Aquest és el debat. No és el debat de Lleida. O és que a Lleida tenen menys possibilitats d'autogovernar-se que a Barcelona? Per tant, discutim. I discutim, conseller... Li ho he dit: no estic d'acord amb la composició del consorci. Però discutim-ho.

Segon, sí o no al *big data*. Sí. Amb seguretat. Sí o no a la participació de professionals als centres de salut. A la governança. Sí o no. Després discutim com i qui. Sí o no al paper dels professionals en el sistema. També sí o no a l'activitat privada. Sí o no a un concurs de trasllat de 2.200 persones. Escoltin el que diuen les infermeres de primària a la Societat Catalana d'Infermeria de primària. Sí o no a discutir Innova/Sagessa. Innova és un model empresarial en base a l'autonomia local que varen decidir..., la relació entre el Departament de Salut, Reus i l'activitat sanitària a través de Sagessa. La discussió i la relació amb Innova és a través de la inversió.

Per tant, escoltin, si us plau, i acabo: quan vulguin, em donen temps, respondré tot el que sé, i em considero, igual que la majoria de vostès, una persona que defensa l'interès públic –l'interès públic.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les seves esmenes i posicionar-se, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la diputada Maria Assumpció Laïlla.

M. Assumpció Laïlla i Jou

Gràcies, presidenta. Per començar a posicionar-me sobre aquestes tres mocions, de les quals hem parlat a bastament al llarg del que porto..., en aquesta legislatura aquí al Parlament. Començaria fent unes consideracions generals, i després entraria en els grans temes

de què una vegada més tornem a parlar en aquest faristol.

Són tres mocions que entre totes, entre el contingut de la moció i les esmenes presentades, demanen al Govern, amb un termini de dos mesos, més d'una vintena d'informes. Són tres mocions que a més a més pivoten tota l'estona al voltant de temes administratius, que no d'atenció sanitària, sinó de temes administratius recurrents en aquest Parlament: consorci de Lleida, Barnaclínic, instruccions del CatSalut, etcètera. Són mocions també que..., als textos originals de les mocions hi ha esmenes que presenten els grups propietaris d'aquestes mocions a les altres... També són contradictòries. I, clar, considerem que són una ingència clara a l'acció de govern.

Llavors, tot això, per a què? Per millorar l'atenció sanitària? Per millorar la vida de la ciutadania quan és atesa en el sistema de salut? O és per millorar i facilitar la vida dels diputats d'aquest Parlament? A mi em fa pensar, tot això. Ahir, en el debat d'una de les proposicions de llei, es deia que es tirava de tòpics, i va ser..., la literalitat era: «De falsos mites i tòpics que fan ferum de tòpics.» Si aquí tinguéssim un aparell que mesurés la demagògia i els tòpics, aquest hauria rebentat. Doncs sí, senyora Vallet, hauria rebentat. I sentint avui la seva intervenció, no cal tota, només cinc minuts, no ho hauria resistit, ja li ho dic jo.

Per començar i posicionar-me sobre els grans temes d'aquestes mocions. Consorci de Lleida, una vegada més. Tornem a parlar del consorci. Jo els diria que es tornessin a escoltar la meua intervenció en l'última moció que també vam parlar d'això. Però hi afegiré dos nous apunts, perquè crec que no queda clar, o com a mínim no em sé explicar. Per una banda, els recomanaria la lectura del preàmbul de la Llei de l'ICS, un preàmbul que, si volen els el porto, parla de l'orientació empresarial pública de la gestió de l'Institut Català de la Salut, que no implica la incorporació del concepte de benefici, que té un enfocament basat en la qualitat relacionada amb el cost, etcètera. Els la puc facilitar, si no la tenen. A més a més, una llei, ho recordo, que es va aprovar en aquest Parlament amb cent vint vots favorables, i que a més a més té un article 1 que diu que l'ICS es constitueix com una entitat de dret públic subjecta a dret privat. Crec que amb això està tot dit.

En segon lloc, també els recomanaria una altra lectura. Potser és per proximitat a Sant Jordi, perquè en l'últim Ple jo els recomanava uns llibres; avui també els recomano una altra vegada temes de lectura. Però els ho llegiré jo, també. Últim Ple: «Quan parlem de paraules de moda, com “mancomunar”, “opimititzar”, “donar servei als ciutadans”, “estar a prop”, “escoltar el territori”, “col·laboració publicoprivada”, col·laboració entesa com escoltar, discutir i aportar, tot això és el consorci del Moianès.» Paraules del senyor Dionís Guiteras quan va defensar, molt bé, la figura del consorci del Moianès.

Una altra intervenció: «Pertant, aquesta realitat que avui celebrem, la celebrem per la feina important que ha fet el territori de consens, i ens ha fet veure que és un bon instrument, el consorci.» Senyora Núria Parlon, del

Partit dels Socialistes. «Tots hem destacat el funcionament del consorci del Moianès, i hem dit que la seva forma de treball seria un bon model per a la resta de consorcis comarcals.» El senyor Bosch, d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Podria repassar tots els partits, però ja per acabar, que també és important, es parlava, arran d'una llei espanyola..., que diu: «Aquesta llei ha forçat emprendre un camí d'urgència per evitar desmantellar justament un consorci que el que intenta és mancomunar serveis d'ajuntaments per estalviar i fer més eficients els serveis, justament.» Paraules del senyor Quim Arrufat, de les CUP.

Clar, torno a repetir allò que ja vaig dir en el seu inici: el consorci de Lleida no és bo per a la gent de Lleida però sí que ho és la figura del consorci al Moianès? Sí que ho és el Parc Taulí a Sabadell? Sí que ho és a la resta del territori? Volen que els digui quants consorcis tenim al territori fets entre l'ICS i altres entitats públiques? Home, una mica de coherència, perquè si és bo per a la població de la resta de Catalunya també ho és per al territori de Lleida. *(Aplaudiments.)*

Llavors, entrant ja en el tema del consorci, que també crec que cal fer aquesta recapitulació també històrica, només recordar tres apunts. Va començar fa vint anys amb una unificació de la sanitat pública a Lleida-Pirineu; el 2004 hi ha un acord de col·laboració; el 2007-2010 s'aplica la Llei de l'ICS, a la qual m'he referit anteriorment; del 10 al 14 es comencen a unificar tot de serveis, i també unificant sistemes d'informació, l'Hospital del Pallars s'incorpora al grup de gestió de serveis de salut, s'unifiquen les gerències de primària i hospitalària de tot el territori, etcètera. Però tot això, per a què? Què hi guanya, el territori? El territori hi guanya que tindrem un sistema de salut molt més potent, de molta més qualitat, un organisme sanitari amb al voltant d'uns quatre mil treballadors i a més a més amb un pressupost que ronda els 280 milions d'euros. Perquè se'n facin un idea, similar al de l'Hospital de Sant Pau, similar al de l'Hospital de Can Ruti. Una eina molt potent per al territori, amb molta més capacitat de decisió, i una capacitat de decisió i autonomia de gestió basada en els fets diferencials del territori, perquè et permetrà valorar la dispersió territorial, i la distància, i l'extensió territorial; a Lleida, com bé saben, tema important. I a més a més amb un finançament molt més ajustat precisament a aquestes particularitats.

És per tot això que demanem i volem fer aquest consorci. I aquí hem d'agrair l'acord a què hem arribat amb Esquerra Republicana. Perquè no pateixin. No facin esmenes preventives. No pateixin. Volem consens? El volem. El volem tots, el consens. Volem el consorci? Sí que el volem. Compartim que és una eina positiva per al territori. Què farem? Hem tancat ara el procés d'informació pública, presentarem un informe al Parlament amb aquestes alegacions..., que només recordar que d'alegacions n'hi han de positives, eh?, també. Perquè aquí la veu no només la tenen aquells que discrepen del consorci. En tenim moltes, també, de positives i a favor. Per tant, presentarem aquest informe d'alegacions sobre el consorci i aturarem el pro-

cés fins a arribar a aquest consens necessari en el territori. Crec que és una bona proposta. I, per tant, agraeixo l'acord a què hem arribat amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Anant directament als altres temes de manera molt ràpida, parlaven vostès d'instruccions del Govern. Clar, aquí acabem demanant que s'aturin tota una sèrie d'instruccions, que, com bé saben aquells que han governat, les instruccions són les direccions que pot fer el Govern simplement per l'acció de governar. El Parlament vull recordar-los que no governa. Qui governa és el poder executiu, que és el Govern. I el Parlament el que ha de fer és controlar aquest Govern.

Entrant una altra vegada..., entre els equipaments públics, l'atenció privada, Barnaclínic... Jo no crec que calgui que em torni a posicionar una vegada més sobre aquests temes. Perquè ja ho han fet, en aquest cas, els metges, les infermeres, tots els professionals sanitaris, de l'Hospital Clínic. I aquí sí que jo voldria felicitar la senyora Pérez, perquè el que ha aconseguit és precisament posar d'acord tots els professionals del sistema, que, com vostè sap, que vostè és professional del sistema, com ho sóc jo, a vegades això no és ni possible. Doncs miri, al Clínic vostè ho ha aconseguit, posar els professionals a favor d'aquesta col·laboració públicoprivada que s'estableix al Clínic. I, per tant, ens refermem en aquest posicionament. Perquè, clar, podem parlar de col·laboració públicoprivada, i jo aquí els podria portar –els el porto, de fet, que també els en recomano la lectura– un recull de premsa de tot el tema, per exemple, recurrent, també, de Capiro. I Capiro..., per exemple, diu: «La Generalitat pide a La Alianza que reintegre la venta del Sagrat Cor a Capiro.» Any 2010. «L'Aliança rebrà 200 milions per cedir a Capiro la gestió del Sagrat Cor.» Any 2010. A veure, que aquí tinc moltes més coses... Els les puc anar llegint, però, bé, en qualsevol cas, jo els les deixaria, si volen, perquè també siguin coherents amb el que feien fa uns pocs anys, no gaires, i el que fan ara. Perquè, és clar, tornant a Barnaclínic, quan temps fa que es va crear? Quan temps va estar el Govern tripartit a Govern mentre funcionava? És que només que vegin el temps que ha estat funcionant el Barnaclínic, ha estat molt més temps funcionant amb el tripartit que no pas amb el Govern de Convergència i Unió. Fem-nos-ho mirar, també, si allò que es crea després no es defensa. Siguem coherents també en això.

Tema Innova, i molt de passada. Senyora García: presumpció d'innocència. I lamento la seva falta de companyonia amb la seva..., diputada, companya en aquest Parlament, regidora de Reus. *(Aplaudiments.)* Lamento la seva falta de companyonia en aquest tema. Nosaltres, si la Generalitat, tal com va dir el president ahir a la sessió de control, és perjudicada amb el cas Innova, no pateixin, evidentment, que ens personarem en la causa. El que no farem és el ridícul institucional. Ho han d'entendre, també. Per tant, en aquest sentit, no pateixin per aquest tema.

Vostè, senyora García, parlava de falta de respecte. I vostè, a la paraula donada? Perquè vostè ens demanava aquí, i ho ha dit literal: «Hem de donar compliment

a allò que diu el Parlament.» Gràcies, senyora García. Per Salut i per tota la resta, en donarem compliment.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Alba Vergés, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta; bon dia. Bé, en primer lloc, en el tema de Lleida, atès que hem arribat a aquest acord amb Convergència i Unió..., perquè el que volfem és que Convergència i Unió, el grup que dóna suport al Govern, es comprometés en aquesta cambra a allò que havíem comentat, que és aturar-ho per poder generar en el futur un consens. Això ho hem aconseguit, i en conseqüència retirarem el punt *a* de la nostra moció, que de fet ja està aprovat en aquest Parlament.

Entenc que tinguin reserves, el Grup d'Iniciativa, a votar certs acords d'Esquerra i Convergència i Unió. Entenc que no és per Esquerra, sinó pel grup del Govern, com han explicat. (*Remor de veus.*) Però... (*Fora remor de veus.*) No, ho han explicat ells, eh?, no ho dic jo. Però... (*Remor de veus.*) Perdoni, perdoni, deixi'm continuar. Esquerra Republicana ha lluitat i lluita per fer el millor per Lleida... (*Persisteix la remor de veus.*) Ho han dit ells –ho han dit ells. No ho he dit jo, ho han dit ells. Esquerra Republicana ha lluitat, lluita i lluitarà sempre per fer el millor per Lleida i escolta a tots els ciutadans; és cert que hi ha gent que està a favor de fer el consorci, no d'ara, sinó que és una cosa que s'ha estat treballant des de molts anys enrere. I ara, tal com estan les coses, nosaltres vam dir aquí que això no començava bé i que això no aniria bé; per això nosaltres reclamàvem al grup que dóna suport al Govern que fessin una aturada. Ens sembla que aquest acord és important i és el que necessita en aquests moments Lleida. I, de la mateixa manera que nosaltres insistíem al Govern que es comprometés amb Lleida i ho aturés també, ajudin també vostès a calmar els ànims; tal com ho demana el Govern, els ho demano també a vostès i a tots els grups d'aquesta cambra.

Afegir que acceptem l'esmena del Grup Mixt sobre el tema de personar-se en totes les causes en què la Generalitat es pugui veure perjudicada, també en la del cas Innova. I, simplement, ja ho he comentat a la Mesa, en el mateix text que està introduït a la moció de Ciutadans, simplement per no aprovar dos textos pràcticament iguals però diferents, aprovar el mateix text... Per tant, acceptem aquesta esmena del Grup Mixt, que inicialment no la tenien tots els grups, com a punt quinze de la nostra moció.

Després, si no ho he entès malament, la senyora Marina Geli estava reclamant poder ser al·ludida per poder tenir alguna intervenció més. Jo li he de dir, senyora Marina Geli, que estem d'acord amb el que vostè ha dit aquí amb el poc temps que li han donat, que és que s'han de fer aquests debats: *big data*, sí o no, amb se-

guretat; consorcis, sí o no –parlem del de Lleida, parlem de tots els altres–, i tots els temes que vostè ha dit.

Nosaltres ens vam asseure en una taula del Pacte nacional de salut per debatre tots aquests temes i per parlar de molts d'aquests temes, i les aportacions que va fer la senyora Marina Geli, evidentment, després de set anys de consellera, doncs, eren importants i es van tenir en compte, com haurien pogut fer les aportacions altres grups que es van aixecar de la taula el primer dia i que, si volen fer sentir la seva veu i convèncer algú, s'han d'asseure amb el sector. (*Alguns aplaudiments.*) No només val fer els seus discursos a les xarxes i a fora, s'han d'asseure amb el sector també i fer sentir la seva veu. Tots preferim compartir taula amb els que ens agrada, però a vegades ens hem d'asseure amb altra gent, amb tothom... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Gràcies, senyora presidenta. Senyors consellers, senyor conseller de Salut..., senyora Laïlla, vostè que m'acusa de tenir falta de companyonia per la meua companya, per la diputada Alícia Alegret..., jo l'únic que tinc per aquesta senyora és admiració, perquè és la persona del consistori de Reus que té les mans més netes (*remor de veus*) –perquè és la persona del consistori de Reus que té les mans més netes. Hi han persones imputades (*veus de fons*)... Senyor Turull, em deixa parlar? Està molt atabalat, està nerviós; no m'estranya –no m'estranya–, però relaxi's una mica. Hi ha persones imputades i detingudes –imputades i detingudes– de tots els partits polítics, menys del Partit Popular i de la CUP, ja li ho he dit abans i li ho torno a repetir. Per tant, per a la diputada Alícia Alegret, la meua màxima admiració, com no pot ser d'una altra manera.

Diu vostè: «No, és que fan el ridícul institucional.» Miri, vostès sí que fan el ridícul institucional constantment, com per exemple ahir a la tarda, havent de retirar de pressa i corrents una esmena a la totalitat, perquè perdien la votació. Senyora Laïlla, escolti'm, mans netes, Partit Popular (*forta remor de veus*), mans netes, vostès (*alguns aplaudiments*)... Puc continuar, senyora presidenta?

La presidenta

Esperi un segon. (*Pausa.*) Continui.

Eva García i Rodríguez

Ho torno a repetir: Partit Popular, Ajuntament de Reus, mans netes; diputada Alícia Alegret, la meua màxima admiració, perquè ella ni ha estat detinguda ni ha estat imputada, com la majoria de grups parlamentaris, de grups municipals representats també en aquesta cambra.

Però, en qualsevol cas –en qualsevol cas–, i tornant al tema de les esmenes, nosaltres celebrem que Ciutadans hagi acceptat les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular per tal que el conseller de Salut comparegui urgentment i expliqui tot el que sabia i, per tant, que ens expliqui, que doni explicacions, per dirimir responsabilitats polítiques també.

I en qüestió també, amb referència a la resta d'esmenes, crec que en la meua primera intervenció ja m'he posicionat al respecte: nosaltres considerem que el Govern de Catalunya, Convergència i Unió, doncs, avui fa un altre gest covard reconeixent que no hi tenen més remei, per un xantatge polític amb el seu soci parlamentari d'Esquerra Republicana, fan un pas enrere havent d'aturar la construcció d'aquest consorci sanitari de Lleida que mai s'hauria hagut de començar d'aquestes maneres.

Per tant, restem a la seva disposició, esperem el suport de tots els grups parlamentaris al text inicial de la nostra moció.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre senyora Carme Pérez.

(Remor de veus.)

Carme Pérez Martínez

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, jo realment he de reconèixer que estic més que sorpresa...

La presidenta

Un moment –un moment–, senyora diputada, un moment...

Carme Pérez Martínez

...més que sorpresa per...

La presidenta

Un moment, esperi, esperi que hi hagi silenci. *(Pausa.)* Ara, pot començar.

Carme Pérez Martínez

Moltes gràcies, presidenta. He de confessar-los, senyors, que, més que sorpresa, estic realment astorada. Miri, senyora Vergés, jo no entenc quin és el seu posicionament. Es pot estar d'acord o no es pot estar d'acord amb el seu posicionament, però és que el seu posicionament ni tan sols és com el Guadiana. Vull dir, és absolutament incomprensible –almenys per a aquesta humil diputada, que té poca experiència en aquests afers que sembla que canviïn com les alcoves d'un moment a l'altre– que vostès en el darrer Ple presentessin un punt en què estaven en contra del consorci de Lleida, que van vostès introduir i van aconseguir que s'aprovés, i

que ara a darrera hora, no sabem sota quins estímuls importants per part del Govern, sobtadament el re-tiren. Realment, jo no sé si vostès tenen un compromís amb el territori, però aquest compromís, no ho sé, potser dependrà del temps, perquè d'una altra cosa no m'atreveixo a pensar que pugui dependre. Sembla, em sembla, a mi personalment, que veig això més com una ciutadana que com una política professional, com alguns de vostès són, que això és incomprensible per a la ciutadania, que un partit polític, si és que diu que té uns valors..., com a mínim han de durar una mica més d'un mes, i no pot ser que en el període de quinze dies la seva postura sigui d'aquesta volatilitat i d'aquesta variabilitat. Em sembla realment increïble, i estic dolosament astorada per aquesta manera d'actuar, que no puc compartir i que, evidentment, el nostre grup reprova i no comparteix.

Respecte a les esmenes que s'han presentat per part dels grups parlamentaris a la nostra moció, ja hem dit abans que les havíem acceptat totes. Penso que la tasca parlamentària per part de tots nosaltres és intentar consensuar i arribar a acords amplis sobre allò que penso que ha de ser únicament i exclusivament en benefici dels ciutadans, i no trobar determinats rèdits polítics amb aquestes variabilitats de darrera hora, segons quines siguin les pressions i les negociacions que es tinguin amb el govern de torn.

Jo vull avançar que demanarem votació separada, doncs, en la moció que ha presentat Esquerra, del punt 1.a i del punt 1.b, coincidint amb les manifestacions que ha fet la senyora Ribas, i perquè algun punt entra en contradicció amb el que es diu en la nostra mateixa moció. I també demanarem votació separada, en la mateixa moció, del punt 8, perquè, evidentment, col·lideix amb el que hem presentat també en la nostra moció. Donarem suport a la totalitat de la moció presentada pel Grup Popular, tot i que nosaltres pensem que, més enllà que es presenti un informe sobre els resultats de l'activitat de Barnaclinic, el que s'ha de fer i el que ha de fer el Govern..., és evident que el Govern, senyora Laïlla, té una acció de govern, i és evident que ha de ser respectada pel Parlament, però jo tenia entès que les resolucions parlamentàries que instaven el Govern a prendre determinades actuacions, quan s'aprovaven majoritàriament per tots els grups de l'oposició, vinculaven com a mínim políticament el Govern. El que també em resulta incomprensible és que, malgrat totes les resolucions que hi ha hagut per part d'aquest Parlament –variables, en el cas d'Esquerra Republicana, segons el dia i el temps– que insten el Govern a deixar sense efecte aquest projecte, vostès segueixin dient les bondats que té aquest projecte, però segueixin entossudits a tirar-lo endavant, malgrat l'oposició parlamentària... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Cridem a votació.

(M. Assumpció Laïlla i Jou demana per parlar.) Senyora Laïlla. Trenta segons.

M. Assumpció Laïlla i Jou

Gràcies, presidenta. Per al·lusions directes de la diputada del Partit Popular. Senyora García, nosaltres, el meu grup parlamentari no dubta de les mans netes de la senyora Alegret, no en tenim cap dubte, com estic convençuda també que la senyora Alegret tampoc dubta de les mans netes de l'alcalde i de la resta de l'equip del consistori municipal de Reus. *(Veus de «Molt bé!» Alguns aplaudiments. Isabel Vallet Sánchez demana per parlar.)*

La presidenta

Senyora Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Sí, per demanar votació separada i per al·lusions.

La presidenta

Primer votació separada, m'ho diu?

Isabel Vallet Sánchez

Votació separada del punt 1.c...

La presidenta

Estem parlant de la primera, eh?

Isabel Vallet Sánchez

Sí.

La presidenta

Del punt 17.

Isabel Vallet Sánchez

1.c.

La presidenta

No, no, de la moció d'Esquerra Republicana.

Isabel Vallet Sánchez

Ah!, d'acord, perdó.

La presidenta

1...

Isabel Vallet Sánchez

Sí, del punt de la moció d'Esquerra Republicana, l'1, subpunt c.

La presidenta

C, d'acord.

Isabel Vallet Sánchez

I el punt 8.

La presidenta

Molt bé. Doncs, trenta segons.

Isabel Vallet Sánchez

Sí, per al·lusions. A Esquerra, dir-li que nosaltres amb el sector ens reunim de fa anys. El que passa és que no només ens reunim amb els metges i amb els directius: ens reunim amb tot el sector, que són des de les zeladores, fins a les auxiliars d'infermeria, fins a totes les persones que treballen i fan funcionar els centres sanitaris.

A Convergència i Unió, ja que ens han dedicat bona part de la seua exposició, home, que entenem que nosaltres els suscitarem rebuig, que els suscitarem nerviosisme: és perquè els diem a la cara el que fan. I el que fan és fer negoci de la nostra salut.

(Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Sí; gràcies, presidenta. Per al·lusions directes de la senyora Laïlla...

La presidenta

Trenta segons.

Jaume Bosch i Mestres

...perquè vostè ha utilitzat unes paraules meves a favor del consorci del Moianès com si això fos una contradicció amb el que defensem. El meu grup, i li ho han repetit moltes vegades, està a favor de la figura del consorci, des del Consorci de Normalització Lingüística fins al consorci del Moianès. Del que no estem a favor és de l'ús que es vol donar al consorci sanitari de Lleida. I, en tot cas, li demano rigor perquè és com si jo digués que, com que Convergència i Unió vol suprimir el Consell Comarcal del Barcelonès, això vol dir que està en contra de tots els consells comarcals. Però, miri, del procés del Moianès poden aprendre una cosa: facin una consulta.

(Eva Granados Galiano demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Granados.

Eva Granados Galiano

Per demanar votació separada... Crec que el punt 8 l'ha demanat la senyora Vallet, de la moció d'Esquerra. I, de la moció de Ciutadans, del punt 5.

Gràcies.

La presidenta

Molt bé. (*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*) Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, demano votació separada de les tres mocions, o no més de la primera?

La presidenta

De les tres.

Jordi Turull i Negre

De la d'Esquerra Republicana, del punt *b.6* bis...

La presidenta

B.6 bis, d'acord.

Jordi Turull i Negre

D'acord. De la del Partit Popular, de l'*1.b*, *1.f* i *2*.

La presidenta

1.b, *1.f* i *2*.

Jordi Turull i Negre

Sí. I, de Ciutadans, el *2.2*, *3.2*, *3.2* bis i *3.3*.

(*Dolors Camats i Luis demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Camats.

Dolors Camats i Luis

Sí, per demanar votació separada també, de la moció d'Esquerra, del punt *1.a* i del punt *8*...

La presidenta

D'acord.

Dolors Camats i Luis

...i, de la moció de Ciutadans, del punt *5.1*.

La presidenta

5 i *5*...

Dolors Camats i Luis

No, del *5.1*.

La presidenta

Ja. D'acord. (*Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.*) Senyor Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Sí, presidenta, per demanar votació separada, en la moció d'Esquerra, dels punts *6*, *7.c* i *8*...

La presidenta

D'acord.

Josep Enric Millo i Rocher

...i, de la moció de Ciutadans, el *3.1*, el *3.2* i el *4*.

La presidenta

D'acord, molt bé. (*Alba Vergés i Bosch demana per parlar.*) Senyora Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Votació separada, i per al·lusions. Votació separada..., de la moció d'Esquerra, reiterar que el punt *a* l'hem retirat i que hi afegim un punt *15* –només perquè queda clar.

De la moció de Ciutadans, votació separada del punt *1*, el *2.1*, *3.4*, el *4* i el *5*.

I de la moció del Partit Popular, *1.b* –que no hi ha lletra, em sembla que és un punt– i el punt *2*.

La presidenta

Molt bé.

Alba Vergés i Bosch

Després...

La presidenta

Per al·lusions.

Alba Vergés i Bosch

Per al·lusions de la diputada de Ciutadans. No sé on veu que hem canviat d'opinió, nosaltres, en el punt que deia «aturar-ho»..., i està aprovat per esmena d'Esquerra Republicana a una moció d'Iniciativa i a una moció del PSC de l'últim Ple. I el punt d'acord amb Convergència i Unió diu «aturar-ho». Per tant, no sé on veu que nosaltres hem canviat d'opinió.

Gràcies.

(*Aplaudiments. Carina Mejías Sánchez demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Sí, presidenta, per demanar votació separada, de la moció d'Esquerra, del punt *1.a*, del punt *1.b* i del punt *8*.

La presidenta

Molt bé.

(*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*) Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, no, és que ara, quan la senyora Mejías demanava la votació separada..., és que alguns tenim que comença per la lletra i després el número, i ella feia referència a l'1.a, 1.b. I, clar, jo no sé...

La presidenta

Sí...

Jordi Turull i Negre

...on estem.

La presidenta

No, no; però feia referència a l'apartat *a*, que ara l'apartat *a* ha quedat fora, però després es referia al punt 1.a, 1.b de l'apartat *a*.

Jordi Turull i Negre

Sí?

(*Veus de fons.*)

La presidenta

No, la senyora Mejías, de l'apartat *a*.

Jordi Turull i Negre

És que no hi ha punt 1. Hi ha un punt *a*, un *a* bis... (*Veus de fons.*) És per saber què votem, eh?

(*Veus de fons. Pausa.*)

La presidenta

Diem el mateix, però és que l'1.a, l'1.b, l'1.c només estan en la lletra *b*. D'acord? (*Pausa.*)

Doncs, començarem per la primera moció, la presentada per Esquerra Republicana.

Votarem en primer lloc el punt 1.a, que és b.1.a, eh? Però, 1.a.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 105 vots a favor, 10 en contra i 11 abstencions.

Votem ara el punt 1.b –1.b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 116 vots a favor i 10 abstencions.

Votem l'1.c.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor.

Passem ara al punt 6, el punt 6, 6 sol –6 sol. (*Pausa.*) 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 110 vots a favor i 16 abstencions.

Ara votem el punt 6 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 61 vots a favor, 48 en contra i 17 abstencions.

Votem ara el punt 7.c –7.c.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 109 vots a favor i 16 abstencions.

Votem ara el punt 8.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 70 vots a favor, 9 en contra i 47 abstencions.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 126 vots a favor.

Passem ara a la moció, punt 18, del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Votem el punt 1.b.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 56 vots a favor, 70 en contra.

Votem ara el punt 1.f.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 73 vots a favor, 52 en contra i 1 abstenció.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 69 en contra.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 126 vots.

Passem ara a la tercera moció; és el punt 19 i presentada pel Grup de Ciutadans.

Comencem votant el punt 1 –1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 68 en contra i 1 abstenció.

Votem ara el punt 2.1.

Comença la votació –2.1. (*Pausa.*) 2.1. (*Veus de fons.*) Bé, 2 apartat 1. (*Veus de fons.*) És el 2, primer apartat; punt 2.b de la moció 19. (*Veus de fons.*) Passem a la votació.

Comença la votació... (*Veus de fons.*) No? No o sí? (*Pausa.*) No. (*Carme Pérez Martínez demana per parlar.*) Un moment –un moment. A veure, senyora Pérez.

Carme Pérez Martínez

Aquest punt va tot junt, no té enumeració separada; hi ha un sol punt.

La presidenta

No, no; a mi m'han demanat el 2.1, que resulta que és el primer apartat del 2. El 2 té quatre línies –el 2 té quatre línies–, i després hi han diferents apartats.

Qui m'hagi demanat la votació del 2.1 que digui exactament què vol. *(Veus de fons.)*

Carme Pérez Martínez

Però no es pot...

La presidenta

Com que no es pot?

Carme Pérez Martínez

No... *(Remor de veus.)*

La presidenta

O sigui, vostè vol que es voti tot el punt 2...

Carme Pérez Martínez

No, no, entenem...

La presidenta

Tot el punt 2...

Carme Pérez Martínez

Tot el punt s'ha de votar conjuntament. No s'ha presentat cap esmena respecte a això. No hi estem d'acord, que es voti separatament. *(Veus de fons.)* És el que diu el Reglament, tinc entès.

La presidenta

A veure, vostè és la propietària de la moció. Per tant, vostè vol que es voti tot el punt 2, junt?

Carme Pérez Martínez

Exactament, senyora presidenta.

La presidenta

D'acord. Doncs, tot el punt 2. *(Veus de fons.)* No, no he començat encara. Tot el punt 2 té un enunciat i a més a més té diferents apartats.

Passem a la votació? *(Veus de fons.)* Un moment. *(Pausa.)*

Passem a la votació del punt 2 sencer.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 77 vots a favor, 48 en contra i 1 abstenció.

(Alguns aplaudiments.)

Passem a la votació del punt 3.2 bis –3.2 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor.

Votem ara el punt 2.2 –2.2. *(Remor de veus.)* Perdó, perdó, perdó, 3.2 –3.2. *(Veus de fons.)* 3.1 i 3.2, sí, sí; però primer 3.2 –3.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 109 vots a favor i 16 abstencions.

3.1.

Comença la votació –3.1.

Ha estat aprovat per 61 vots a favor, 48 en contra i 17 abstencions.

3.3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor.

3.4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 55 vots a favor, 69 en contra i 1 abstenció.

Passem ara al punt 4.

Comença la votació –punt 4.

Ha estat rebutjat per 56 vots a favor, 69 en contra i 1 abstenció.

Punt 5.

Comença la votació... *(Veus de fons.)* Sí, 5 i 5.1. *(Veus de fons.)* Sí, 5.1 a banda; 5 i 5.1. *(Veus de fons.)* 5.1 –5.1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 28 vots a favor, 70 en contra i 28 abstencions.

La resta del 5 –la resta del 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 37 vots a favor, 69 en contra i 20 abstencions.

I ara, la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 76 vots a favor, 48 en contra i 1 abstenció.

Decret llei

1/2015, del 24 de març, de mesures extraordinàries i urgents per a la mobilització dels habitatges provinents de processos d'execució hipotecària (tram. 203-00020/10)

Acabades aquestes mocions, passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 1/2015, de 24 de març, de mesures extraordinàries i urgents per a la mobilització dels habitatges provinents de processos d'execució hipotecària.

Té la paraula, en nom del Govern, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat
(Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta del Parlament. Senyor secretari d'Habitatge, senyor director de l'Agència Catalana de l'Habitatge, honorables consellers i conselleres, il·lustres diputats i diputades, molt bon dia a tothom. És realment un honor avui poder-los presentar per a la seva convalidació aquesta nova iniciativa del Govern de Catalunya, aquest nou decret, que ha de fer possible un pas més en totes les mesures i en totes les polítiques que aquest Govern en aquesta legislatura està implementant per garantir el dret social a l'habitatge.

Els presentem un nou decret per a la seva convalidació, que ja els avanço que el propòsit del Govern seria que es tramiti en forma de projecte de llei; per tant, que la llei definitivament aprovada per aquest Parlament pugui incorporar, pugui millorar, pugui enriquir-se amb les seves aportacions.

El Govern de Catalunya hem actuat, com s'ha validat des del Consell de Garanties, amb caràcter d'urgència; creiem que el moment ho justificava, creiem que el moment ho requeria, creiem que els ciutadans ens demanaven noves mesures i una nova bateria d'accions. Així ho hem fet. Però això ha de ser compatible amb el fet que vostès, en l'exercici de les seves funcions, puguin enriquir en les properes setmanes aquest decret que avui es presenta en forma de projecte de llei i amb les esmenes que considerin oportunes.

Per entendre les polítiques del Govern de Catalunya i les polítiques de Catalunya en matèria d'habitatge, crec que clarament hem de situar tres moments. Un primer moment que podem situar fins a l'horitzó del 2007, marcat clarament per polítiques expansives, per polítiques que estaven convençudes que el dret social a l'habitatge es garantiria a través de la transformació del sòl, a través de la promoció d'habitatge públic i privat amb un règim de propietat.

Aquestes polítiques col·lapsen, com és sabut, a partir del 2006-2007, i un país que havia fet possible que un sector industrial vinculat a la construcció, vinculat a l'obra civil, arribés a ser pràcticament el 18 o el 19 per cent del producte interior brut; un país, que havia estat capaç de produir encara l'any 2006, més de 127.000 habitatges, no va resoldre l'examen de garantir el dret social a l'habitatge.

Per tant, en un primer moment, ens trobem, després d'una dècada expansiva marcada per la voluntat de transformar sòl, per la voluntat de construir i de promoure habitatge, per aquesta capacitat real de fer-ho, que, malgrat això, no es va resoldre a Catalunya, ni al conjunt de l'Estat espanyol, el dret social a l'habitatge.

Recordin vostès ferides, en el conjunt del territori català, importants, des del punt de vista urbanístic, també des del punt de vista de promocions d'habitatge fantasmes, noves, buides, noves i buides. En definitiva, seria un paisatge desolador, molt i molt present en la geografia espanyola, també present en part a la geografia catalana. No esmentaré cap exemple concret, és conegut de tots vostès, i segur que veurem fins i tot en els propers anys dinàmiques de desconstrucció de moltes promocions d'habitatge que en aquests moments ens recorden fins a quin punt la dinàmica de nou-rics que vam exercir durant una dècada, doncs, va ser realment insostenible des del punt de vista social i des del punt de vista ambiental.

El 2007, per tant, punt d'arrencada d'unes polítiques que tenen un primer moment on el Govern de la legislatura anterior, també el Govern d'aquesta legislatura, es concentren d'una forma absolutament prioritària a evitar la pèrdua de l'habitatge d'aquells ciutadans que es troben en una situació de sobreendeutament, que es troben amb una incapacitat de pagament de les seves rendes de lloguer, de les seves quotes hipotecàries.

En aquest sentit, aquesta política fixin-se que ha arribat fins als nostres dies; hem pogut explicar-los en seu parlamentària com les polítiques del Govern han arribat, en l'exercici del 2014, a més de 32.000 famílies. De fet, la previsió és que durant el 2015 es pugui ampliar fins a un 20 per cent més aquesta quantitat, per tant, incrementant significativament la protecció d'aquells ciutadans de Catalunya que necessiten en aquests moments algun tipus d'ajut, de subsidi, per fer possible impedir la pèrdua del seu habitatge, en règim, en tinença de propietat o de lloguer; 32.000 famílies ajudades que hem de complementar amb més de 25.000 que en aquests moments resideixen en el parc públic d'habitatge, eh?, que en aquests moments existeix a Catalunya.

Fixin-se que això també és compatible, ho hem de reconèixer, perquè no hi hauria d'haver ni rastre de triomfalisme en la descripció del moment que vivim, en què encara a l'exercici anterior, el 2014, es van iniciar a Catalunya més de catorze mil execucions hipotecàries. En definitiva, més de catorze mil problemes, eh?, arreu del país que necessiten la intermediació, que necessiten la implicació del Govern, preventiva i reactiva, si és necessària.

Si aquest és el primer moment, un primer moment que hem sustentat amb inversions de més de 60 milions d'euros, tal com es va descriure en el seu moment, que han fet possible, en definitiva, planificar polítiques que en el conjunt de la seva legislatura deuen haver invertit més de 240 milions d'euros, creiem i hem arribat al convençiment que estem ja davant d'una nova etapa i que, per tant, a banda, al costat d'aquestes polítiques que han de mantenir-se en el temps, d'evitar la pèrdua de l'habi-

tatge als ciutadans que es troben en una situació de pèrdua del seu lloc de treball, en una situació de reducció dels seus ingressos o de sobreendeutament, a banda d'aquestes polítiques, al costat d'aquestes polítiques, hem d'obrir un nou front d'atac, que és el que de fet regula el decret que avui els presentem.

Quins són els objectius d'aquest decret? En primer lloc, fer possible que l'Administració pugui intervenir, pugui actuar davant possibles dinàmiques d'especulació immobiliària en el moment en què es fa una transacció entre entitats financeres, que són en aquests moments ja dipositàries, propietàries d'un parc d'immobles important, i possibles grups inversors a escala mundial que puguin tenir interès a aprofitar aquesta situació, aquesta conjuntura crítica a qualsevol punt de planeta, també a Catalunya.

Fixin-se que aquest és un tema que en aquests moments ens afecta i ens interessa a escala mundial, i on el Govern s'ha d'avançar..., de fet, el Govern s'avança i es dota d'un instrument per intervenir, per actuar, per protegir els ciutadans que es puguin trobar en una situació de vulnerabilitat davant d'aquesta situació, la possibilitat que fons d'inversió puguin actuar al nostre país impunement, amb opacitat, sense la suficient transparència, en una transacció amb entitats financeres que, per circumstàncies ics, de fet, per impagament dels antics propietaris, es troben com a propietàries, com a dipositàries d'un parc d'habitatges important.

Estarem parlant de com intervenim quan hi ha una transacció d'un paquet d'hipoteques important, però sovint d'un parc d'habitatges important que té residents al seu interior –que té residents al seu interior–, i que, per tant, necessiten la protecció de l'Administració si no volem veure clarament lesionat el dret social a l'habitatge.

El decret procura i crec que resoldrà evitar l'especulació immobiliària, alhora serà una magnífica oportunitat, com els intentaré explicar tot seguit, per incrementar significativament el nombre absolut de «vivendes» que formen part del parc públic d'habitatges a Catalunya. Saben vostès que en aquests moments tenim més de catorze mil habitatges a Catalunya que són propietat de l'Administració, estem convençuts que, amb l'aplicació de les mesures que recull aquest decret, es podrà incrementar significativament el nombre absolut d'habitatges que estiguin en aquesta borsa d'habitatges públics.

En tercer lloc, hi insisteixo, i, de fet, segurament és l'argument i l'objectiu que justifica el decret, venim a protegir els ciutadans que han esdevingut deutors hipotecaris, els ciutadans que es troben en risc de perdre l'habitatge on resideixen, eh?; no protegim qualsevol tipus d'actiu immobiliari en general, sinó que anem a protegir aquell deutor hipotecari que es troba amenaçat per la possibilitat de perdre l'habitatge per impagament.

Fixin-se que podríem resseguir unes polítiques de fons, que aquí sí que des de fa alguns anys que els diversos governs intentem anar afavorint, que jo crec que és important que, en aquest sentit, més enllà dels canvis que hi puguin haver en el color dels governs, doncs, la mantinguem, i és afavorir una progressiva

transformació en el règim de tinença de l'habitatge, afavorir un règim de lloguer. Ens hem equivocat quan hem sobredimensionat o sobrevalorat la importància de l'accés a l'habitatge a partir de la propietat; hem de prevenir, aprenent les lliçons del passat, dinàmiques noves de sobreendeutament. I, en tot cas, hem de mantenir la determinació que, en aquest sentit, crec que està fent de forma exemplar l'Agència de l'Habitatge i la Secretaria de l'Habitatge, de mobilitzar el parc d'habitatges buits; mesures d'estímul per mobilitzar el parc d'habitatges buits privats i també sobretot gestió eficient des del punt de vista del parc d'habitatges públics que es puguin trobar buits.

Recordin que, quan el Govern de Catalunya que presideix el molt honorable Artur Mas va iniciar la seva feina, teníem a Catalunya 3.264 «vivendes» que formaven part del parc públic d'habitatge i que es trobaven buides; en aquests moments, aquestes 3.264 «vivendes» són a penes sis-centes. Això vol dir que l'objectiu d'aquesta legislatura, que jo mateix en seu parlamentària m'havia compromès a aconseguir, i era estar per sota del llinar dels mils habitatges buits a Catalunya, s'ha aconseguir abans del final de la legislatura. I això que, com saben, s'ha precipitat, el final de la legislatura. Per tant, aquest és un objectiu que crec que ens ha de reconfortar i que té a veure amb acreditar que estem molt concentrats a gestionar amb eficiència aquest parc públic d'habitatges.

Les mesures concretes del decret llei són mesures circumscrites als propers sis anys –això en justifica l'excepcionalitat– i són també circumscrites des del punt de vista geogràfic a aquells municipis on hi ha una demanda social acreditada. Per tant, hi ha una acotació en el temps i hi ha una acotació en la geografia, en aquelles ciutats, en aquells barris on tenim problemes concrets amb demanda acreditada d'habitatge, i també acotat en el temps, a sis anys vista, entre altres mesures, per la radicalitat, per la contundència d'algunes de les mesures que es prenen, que creiem que només es justifiquen en temps i en circumstàncies excepcionals.

En aquest sentit, vull destacar, com a primera mesura, la regulació que fa possible un dret de tanteig i de retracte en les àrees de demanda residencial forta i acreditada; un dret de tanteig i retracte que podrem exercir conjuntament l'Administració local i l'Administració de Catalunya. Estem parlant d'una possibilitat que allargarem fins a l'any 2021, i circumscrita, hi insisteixo, als setanta-dos municipis amb demanda d'habitatge acreditada.

En aquest sentit, fer-los notar que el simple anunci d'aquest decret, el fet que aquest decret hagi estat vist i aprovat pel Govern de Catalunya, suposa que, a data d'avui, a l'Agència Catalana de l'Habitatge ja hagin entrat 1.400 expedients que fan possible donar visibilitat, donar transparència, possibilitar la intervenció del Govern de Catalunya, amb 904 operacions vinculades, eh?, a Catalunya Caixa i a l'operació de transferència que promou Blackstone, 200 operacions vinculades a Bankia o 300 operacions vinculades a entitats diverses, des del Banc de Sabadell fins al Banc de Bilbao, fins a la Sareb, etcètera. Fixin-se, per tant, la magnitud, la transcendència del que estem duent a

terme, la possibilitat, en definitiva, preceptiva, garantida per llei, per decret llei, d'intervenir davant qual-sevol transacció entre una entitat financera i un fons d'inversió, la possibilitat d'exercir un dret de tanteig i de retracte, en definitiva, d'adquirir, sense afavorir en cap cas adquisicions a preus de mercat, sempre per sota de preus de mercat, aquesta possibilitat d'incrementar el parc públic d'habitatges.

Segona mesura que recull el decret i que, de fet, és necessària, és instrumental per implementar correctament la primera: la creació i regulació d'un registre d'habitatges buits. Un registre d'habitatges buits que ens resolgui definitivament la fotografia precisa, transparent del parc d'habitatges buits; un tema que ha de deixar de ser motiu de controvèrsia i que ha de poder ser a l'abast i conegut per tothom.

En tercer lloc, una de les mesures més contundents, més radicals: la incorporació, com a infracció greu, de la possibilitat de tenir més de sis mesos un d'aquests habitatges adquirits per alguna entitat financera, buit, pendent de dur a terme les obres mínimes d'actuació que han de fer possible aconseguir reunir condicions d'habitabilitat. Ens semblava que havíem d'actuar, entre d'altres coses, perquè moltes entitats financeres, molts consells d'administració d'entitats financeres ens admetien, ens reconeixien que no els compensava sovint dur a terme les mínimes actuacions d'adequació d'una cuina, d'uns lavabos, del que fos, per tornar a remuntar un immoble que havia caigut a les seves mans per circumstàncies ics. Creiem que s'ha de generar l'estímul suficient i, en aquest sentit, s'arbitren unes sancions importants –entre tres mil i noranta mil euros–, que han de ser l'estímul per incentivar que aquestes entitats financeres puguin dur a terme les obres mínimes d'adequació d'aquests immobles i posar-los ràpidament en circulació en el mercat de l'habitatge de lloguer.

De fet, aquesta mesura es complementa amb una altra de més ambiciosa encara, que estem disposats a dur a terme, si convé, el Govern de Catalunya, que és l'expropiació, la possibilitat d'expropiació temporal de l'usdefruit. Aquesta és una mesura contundent, radical, que anirà vinculada, de fet, a solucionar aquestes no-obres executades per part de les entitats financeres, i que, per tant, permetrien que el Govern de Catalunya actués subsidiàriament, dugués a terme aquestes obres i, com a conseqüència de dur a terme aquestes obres, per un temps poguéssim llogar, per iniciativa del Govern de Catalunya, aquests immobles fins a la recuperació dels diners invertits per part de l'Administració. Em sembla que aquesta és una mesura que vostès valoraran el grau de compromís social que suposa, la determinació que suposa, per intervenir en un mercat, hi insisteixo, d'habitatges buits, que és absolutament necessari des del punt de vista moral que mobilitzem, i amb urgència.

En definitiva, els compromisos del Govern tenen a veure amb el fet d'incrementar el parc públic d'habitatges –n'estem convençuts–, a dos anys vista, en un 10 per cent. Estem convençuts que podrem incrementar, en el bienni del 2015-16, l'adquisició d'habitatges a l'entorn de 1.400. És a dir, estem convençuts, hem planificat, hem pressupostat, hem previst que a dos

anys vista el Govern de Catalunya, el conjunt de l'Administració, sovint Generalitat i ajuntaments, podrem adquirir fins a 1.400 habitatges nous. Això vol dir incrementar, a dos anys vista, en un 10 per cent el parc públic d'habitatges. Aquesta és una mesura important. Ja hem començat. Recordin-vostès que fa poques setmanes, en un dels municipis que més necessita la intervenció pública a Catalunya, que és el municipi de Salt, ja hem subscrit l'acord per adquirir cent habitatges i, per tant, en els propers mesos, el Govern de Catalunya adquirirà cent habitatges en el municipi de Salt; una inversió de més de 2 milions i mig d'euros.

I, en tot cas –segon compromís–, el Govern ha de poder saber –perquè, de fet, l'opinió pública ho ha de poder saber– què val un habitatge transferit des d'un banc a un fons d'inversió. Fixin-se que moltes de les transaccions on el Govern intervindrem sovint tenen valors que ronden els deu, dotze, quinze mil euros, i que alguna d'aquestes transaccions fins i tot té residents al seu interior. Com podríem deixar en fons d'inversió, absolutament indefensos, alguns ciutadans que es trobessin pagant rendes molt petites, incapaços de pagar rendes molt petites, i veient com canviava el titular d'aquell immoble, sense que l'Administració hi tingués res a dir?

En aquest sentit, estic convençut que els ajuntaments, el món local veurà en aquest decret un instrument d'actuació immediat, potent. La meua experiència com a alcalde de la ciutat em confirmava la dificultat d'incidir quan hi havia una oportunitat d'adquirir habitatges en barris amb problemes de cohesió social, en barris amb problemes d'accés a l'habitatge. No hi havia maneres d'acreditar l'objectivitat, la concurrència, l'oportunitat de dur a terme alguna actuació. Les intervencions i les secretaries municipals hi posaven reserves. Aquest decret dona cobertura als alcaldes i possibilita també que el Govern de Catalunya pugui tenir un paper molt més proactiu en aquest moment tan delicat que vivim de transferència de carteres, d'hipoteques i, sobretot, d'habitatges.

Bé, en definitiva, sollicito la validació, per part d'aquest Parlament, d'aquest decret llei, i sobretot crec que és prou important que en la mesura que el Govern ja pot, amb aquesta validació, dur a terme les accions que recull el decret, també crec que pot ser enriquidor per a tots que vostès millorin, en la mesura que ho considerin i ho facin possible les dinàmiques d'aquest Parlament, aquest decret llei, i en forma de projecte de llei sigui tramitat per tal que les esmenes enriqueixin, millorin, hi insisteixo, les mesures que els proposem.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Roger Torrent.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Honorables consellers, membres de l'Agència de l'Habitatge, benvinguts. Deixin-me

dir-los precisament això: benvinguts, eh? De manera humil, però també de manera sincera. Benvinguts els que creïem –els que creiem, vaja– que aquell instrument que ens permetia la Llei de l'habitatge, la Llei 18/2007, que era l'expropiació forçosa, els que creïem que aquella era una bona eina, necessària per intervenir en l'àmbit de l'habitatge i que, per tant, consideràvem que no s'havia d'haver eliminat mai de l'ordenament jurídic i específicament de la Llei del dret d'accés a l'habitatge, ara els saludem que finalment l'hagin reintroduït d'alguna manera, no exactament com estava prevista a la llei, no amb les mateixes aplicacions, diria que fins i tot no amb les mateixes consideracions concretes, però almenys hi apareix conceptualment.

Torna a aparèixer conceptualment l'expropiació forçosa de l'usdefruit dels habitatges com un element, com una eina que tindrà o que ha de tenir l'Administració a les seves mans, cinc anys després que la llei, deia –la llei òmnibus–, hagués retirat, hagués fet treure aquest element de la Llei 18/2007. I en aquests anys, en aquests cinc anys –i segurament ens podríem retrotraure als cinc anteriors a aquests cinc, per tant en un conjunt de deu anys–, han passat en el camp de l'habitatge, com en tants altres àmbits, moltes coses preocupants, dramàtiques fins i tot, que han anat influïnt no només en el mercat immobiliari, sinó a la vida quotidiana dels nostres conciutadans.

Fent una lectura estrictament descriptiva –no valorativa, sinó estrictament descriptiva–, podria estar d'acord amb aquest resum que feia, sintètic, el conseller, del que ha passat els últims anys. Un primer període de bombolla immobiliària, creixement de preus i, per tant, inaccessibilitat per a molts ciutadans a l'hora de poder adquirir un habitatge, crisi immobiliària posterior, trencament d'aquesta bombolla i problemes per a moltes famílies de catalans i de catalanes, ja no per accedir a l'habitatge sinó per mantenir-lo. Per tant, el concepte és diferent, la problemàtica és diferent, però tot gira a l'entorn d'una mateixa qüestió: l'accés a l'habitatge. Primer era, efectivament, poder adquirir un habitatge, poder comprar, poder llogar un habitatge, i ara és poder mantenir aquest habitatge.

I hem vist que durant aquests anys que ha passat això les lectures quantitatives –és a dir, anem a fer habitatge, anem a fer estoc, anem a produir «totxo», si m'ho permeten– no era la recepta. Perquè teníem, de fet tenim habitatge, però també tenim molta gent que no hi pot accedir. Per tant, hem vist que la lectura no pot ser quantitativa, sinó que ha de ser qualitativa, i, per tant, enfocar-se a com assegurem que la gent, els catalans i les catalanes que estan en aquests moments, avui, pendents d'una possibilitat d'execució hipotecària, puguin conservar el seu habitatge.

Hem après, per tant –a patades, però hem après–, que ens cal intervenció administrativa, perquè si deixem només en mans del mercat aquest àmbit passa el que ens ha passat. I per fer-ho, ras i curt, i amb aquella sentència prou coneguda que tenim pisos buits i gent que no hi pot accedir, tenim pisos buits i gent al carrer, per tant, és absolutament necessària la intervenció administrativa en aquest camp. I això pressuposa pensar que, efectivament, el dret d'accés a l'habitat-

ge només es complirà, només es garantirà si som capaços de fer complir la funció social de l'habitatge i, per tant, que ens plantejem els habitatges no com un element econòmic, com quelcom que es fa servir per transacció i fins i tot per especular econòmicament, sinó com un element essencial del benestar de les nostres famílies, del benestar de la nostra gent. I, per tant, que l'Administració, com tots els altres elements de l'estat del benestar que haurien d'estar garantits, que han d'estar garantits, l'habitatge també, també hem de saber-lo garantir.

I això vol dir mesures: mesures d'intervenció administrativa, mesures coercitives com les que preveia la Llei 18/2007 i que, d'alguna manera, tornem a reprendre amb aquest decret, mesures fiscals –tenim sobre la taula la discussió de l'impost sobre els pisos buits–, amb l'objectiu no recaptador sinó de mobilitzar els habitatges que estan desocupats, però també..., i aquí és un camp on els ajuntaments hem començat a treballar, i nosaltres creiem que hi hem de poder continuar treballant tot i que puguem regular des del Parlament altres eines, que és el camp de les mesures sancionadores. Per tant: mesures coercitives, mesures fiscals, mesures sancionadores per intervenir en un àmbit on el mercat s'ha demostrat absolutament ineficient. Per tant, que l'Administració, d'alguna manera, pugui pal·liar, puguem pal·liar totes aquestes falles que han provocat ser on som.

Mesures que han de tenir un caràcter estructural. Amb aquesta lectura estem d'acord amb el que plantejava el conseller: efectivament, ens calen mesures estructurals; mesures urgents, també, eh? Tenim sobre la taula també altres propostes legislatives, en aquest cas, que no provenen directament d'aquesta cambra, sinó que provenen de la societat civil, a través i en forma d'ILP, que precisament el que pretenen és posar en debat, com a mínim, mesures extraordinàries per a moments extraordinaris. Vivim moments excepcionals en aquest àmbit, per tant, també ens calen mesures excepcionals.

Però també –i això ho hem anat reclamant any rere any, debat rere debat sobre l'habitatge– ens calen mesures estructurals. Probablement, si entre tots haguéssim sabut i haguéssim sigut capaços de decretar un mínim de mesures estructurals –no ara, sinó en els moments de bonança econòmica, en els moments de bombolla immobiliària–, potser ara la magnitud de la situació no seria la que és. És a dir, si haguéssim sigut capaços de generar, per exemple, un estoc d'habitatge social suficient, potser ara podríem donar més resposta a moltes famílies que ho estan passant malament; si haguéssim sigut capaços de generar instruments d'intervenció administrativa, potser haurien evitat actituds en el mercat que han estat contraproduents per a la ciutadania.

Per tant, ens calen mesures estructurals. És cert que aquest decret ens obre la porta a parlar d'un debat, i en aquest sentit valorem positivament que això es pugui tramitar com a llei en les properes setmanes i en els propers mesos i, per tant, tinguem l'oportunitat d'intervenir-hi, tinguem l'oportunitat de fer-hi aportacions que intentaran enriquir aquest text, i segurament que intentaran anar més enllà del que avui se'ns pre-

senta. En tot cas, tindrem l'oportunitat de debatre i de posar sobre la taula alguns elements que a nosaltres ens generen uns certs dubtes respecte al text que se'n presenta.

El primer, si vostès volen, planeja a l'entorn de les dues grans mesures que, d'alguna manera, preveu aquest decret, que és tant el tanteig i retracte com la intervenció a través de l'expropiació forçosa de l'usdefruit per a rehabilitació d'habitatges, que és fins a quin punt assegurem que l'Administració, en aquest cas, no farà la feina als bancs i, per tant, rehabilitarà i millorarà habitatges que després, eh?, se'n pugui treure un benefici econòmic per part dels bancs. Per tant, dit d'una altra manera, que no sigui un segon rescat en forma de rehabilitació d'habitatge als bancs. Fa que no, el secretari de l'agència, amb el cap; segur que tindrem oportunitat de parlar-ne i segur que hi posarem les mesures perquè aquests dubtes que tenim es puguin esvaïr definitivament.

I, en tot cas, altres dubtes a l'entorn del text: respecte a si l'estoc dels habitatges no procedents d'execució hipotecària en queden fora i, per tant, com hi intervenim. L'àmbit d'aplicació territorial; saben que reclamem el Pla territorial sectorial de l'habitatge com a element definitori, també en l'àmbit d'aplicació de mesures com aquesta. I posar en valor, això sí, deixin-m'ho posar en valor, el fet que es creï el registre, eh? Efectivament, avui hi ha un ball de dades i un ball de xifres respecte a quants habitatges desocupats hi ha en el país, quanta demanda hi ha; està bé que tinguem instruments, és absolutament necessari que tinguem instruments objectius per veure quants habitatges..., i que aquests instruments siguin públics i, per tant, tota la ciutadania pugui saber quants pisos desocupats tenen els bancs a Catalunya.

Acabo. Celebrem que es tramiti com a llei. Estem disposats a enriquir el text. Torno a donar-los la benvinguda per la reintroducció conceptual, si més no, de l'expropiació forçosa. I, en qualsevol cas, estic convençut que, si el que es vol és establir mecanismes d'intervenció administrativa per esmenar les falles del mercat en el mercat immobiliari, segur que ens posarem d'acord la majoria de grups.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, hi ha algun tema en què tots estarem d'acord, no?: la crisi... –també saludar el secretari d'Habitatge, el director–, que la crisi social i econòmica ha afectat el nostre país, ha dificultat de forma extrema l'accés a l'habitatge. Quan no hi havia crisi econòmica, també el dificultava, eh?, perquè els preus estaven absolutament desbordats, eren preus desorbitats. Però, bé, el fet de no poder accedir a un habitatge digne empitjora la qualitat de vida de milers de catalans i catalanes;

ens ho hem de tornar a dir en aquesta cambra. Catalunya segueix vivint un moment de dificultat extrema que segueix generant preocupació, que segueix generant indignació davant del patiment de moltes famílies del nostre país, que estan en situació d'exclusió residencial, que estan en situació d'exclusió social.

De fet, un dels factors que mostra amb més força la situació actual és la possibilitat de perdre l'habitatge habitual, ja no només pels desnonaments o les dacions en pagament, perquè no s'ha pogut fer front a crèdits hipotecaris, sinó que ara ens trobem davant d'una altra realitat encara, en números absoluts, molt més important, que són els desnonaments per no poder pagar lloguers de l'habitatge habitual, no?

Jo crec que ens hem de resistir, tots plegats, a donar pas a una societat dual, no?, en què només una part de la gent pugui viure dignament i on hi ha una altra part que subsisteix amb salaris reduïts, amb serveis públics mínims, que es puguin trobar exclosos socialment de forma duradora. Disposar d'una llar és una condició indispensable per al desenvolupament de la vida de les persones, de les famílies, per al manteniment de la seva dignitat.

Segons dades del Consell General del Poder Judicial, de l'any 2011 al 2013 –també ens podríem remuntar a anys anteriors, perquè les xifres són bastant similars– la xifra de llançaments anuals és de gairebé 7.000; el nombre d'execucions hipotecàries s'ha situat a l'entorn de les 18.000 anuals, no?

Aquest fenomen de desnonament que hem viscut al llarg d'aquests anys hauria d'haver obligat a una actuació contundent per part del Govern de la Generalitat, per part de l'Administració pública. I, certament, la primera actuació contundent del Govern de Convergència i Unió va ser passar el ribot a la Llei del dret a l'habitatge, en aquells articles que permetien a l'Administració pública expropiar temporalment l'usdefruit dels habitatges buits. I el que fem avui aquí no és exactament recuperar aquella figura de la Llei del dret a l'habitatge, eh?

Jo els vull recordar que l'abril del 2013, pocs mesos després de la constitució d'aquest Parlament, d'aquesta legislatura, el Grup Socialista va presentar una proposició de llei que justament pretenia recuperar allò que la llei òmnibus havia derogat. El resultat, també, no va poder ser més clar: no vam passar del tràmit de defensa de la llei, perquè va ser convenientment derrotada per la majoria de Convergència i Unió i el Partit Popular en aquest cas, també amb l'abstenció d'Esquerra Republicana, eh? –també amb l'abstenció d'Esquerra Republicana.

Ens ho deia el conseller de Territori en la seva intervenció: l'Agència de l'Habitatge de Catalunya ofereix prop de 14.000 habitatges en règim de lloguer; el Patronat Municipal de l'Habitatge de la ciutat de Barcelona, uns 11.000, i també, en aquests darrers anys, la resta de promotors públics municipals han construït al voltant d'uns 3.000 habitatges de lloguer. En total, al conjunt del nostre país podríem parlar que estem a prop d'uns 30.000 habitatges o hi ha un parc de lloguer assequible al voltant d'uns 30.000 habitatges, un 1 per

cent del parc total d'habitatges, lluny encara del que serien els percentatges habituals als països de la Unió Europea. I l'objectiu és arribar a aquests percentatges.

I, justament en aquests moments, també la crisi social el que ha fet ha sigut –per això estem discutint aquests temes– fer créixer les necessitats de lloguer social a Catalunya. La Taula del Tercer Sector Social ens adverteix que se'n necessitarien al voltant d'uns 200.000. I aquest decret que avui el conseller ens ha presentat, des del nostre punt de vista, no resol el problema. I Convergència i Unió ho sap, no?

Jo crec que ens hem de preguntar: i per què ara s'ha presentat aquest decret?, per què no hem actuat abans? Jo crec que una part de la resposta la tenim i ens l'ha donada el conseller. Aquest és el decret Blackstone, eh? Quan hi ha una operació molt important de compra d'actius hipotecaris per part d'un fons voltor, amb una de les entitats que ha necessitat més recursos públics per ser rescatada a Catalunya, el Govern... Estem parlant de 45.000 hipoteques, 35.000 habitatges, és a dir, és una ciutat de 60.000 habitants, eh?, per situar la magnitud; seria com la ciutat on jo resideixo, eh? I ara actuem de pressa i corrents.

Hem rescatat entitats financeres amb diners públics. Traspassem part del problema d'aquest rescat al deute públic, perquè les entitats financeres no el tornaran. I amb aquest decret, tal com està articulat, doncs, pot acabar passant un altre tema, una cosa que nosaltres ja advertim que no hi estem d'acord: que una altra vegada amb diners públics pretenguem o es pugui pretendre recomprar part d'aquests actius que, a través de recursos públics, ja s'han sanejat. És a dir, un doble rescat, estem parlant d'un doble rescat del sistema financer? El secretari em diu que no, però, a la vista del decret i de les cartes que vostès han enviat als ajuntaments de Catalunya, d'aquests setanta-dos ajuntaments amb demanda social acreditada, doncs, dóna tota la impressió que això pot anar per aquí. I ja els diem que nosaltres no hi estem d'acord, no estem d'acord que ens proposin un segon rescat.

Creiem que aquest decret arriba tard i malament, perquè, entre d'altres coses, qui té la competència d'habitatge és la Generalitat de Catalunya i el que estan fent o el que han fet aquests darrers dies, amb aquestes cartes que han adreçat a tots els alcaldes... –a tots no: als que hi ha una demanda social acreditada, setanta-dos alcaldes i alcaldesses–, el que estan fent és tornar a traspasar el problema als ajuntaments del país, estan tornant a traspasar el problema als ajuntaments del país. Vostès no doten econòmicament aquesta possibilitat d'exercir el dret de tanteig i de retracte i els diuen als ajuntaments: «Escolti, espavilin-se.» De fet –de fet, eh?–, el que estan... Ho he contrastat, ja no només amb el coneixement que jo puc tenir de la meua ciutat, sinó que ho he comparat amb criteris també d'altres alcaldes o alcaldesses de Catalunya. Home, resulta que amb aquesta sortida que li estan donant al fons Blackstone estan duplicant i triplicant els valors cadastrals, però estan fent una altra cosa: estan oferint la possibilitat d'adquirir un parc d'habitatges per damunt del preu de mercat actual, eh? Per això el meu grup parlamentari està parlant d'un segon rescat.

Escolti, en tot cas, coincidim amb una cosa o amb un objectiu que explicava el conseller, que és disposar d'un parc d'habitatges de lloguer assequible potent en el país. Doncs, escolti, tenen un altre instrument, eh?, o podien haver fet algun altre tipus de mesures legals, que és instrumentar totes les eines legals que permetin la cessió, com a mínim per vint-i-cinc anys, d'una part d'aquest parc d'habitatges que ha estat rescatat –que ha estat rescatat– amb fons públics.

Una altra discrepància respecte als temes de..., als termes de rehabilitació que es plantegen. La llei òmnibus el que no va fer va ser derogar el fet de poder expropiar per l'incompliment del deure de conservació de l'habitatge, i el que vostès estan fent aquests moments és tornar a donar més facilitats al sector financer per tal que procedeixi a la rehabilitació dels habitatges. Els fan una pròrroga de sis mesos, no? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Però, com que estem acabant, miri, nosaltres hem passat –no hi ha el conseller; en tot cas, al diputat de la majoria...– d'una votació contrària, en aquest decret llei, a una abstenció. Per què? Doncs, perquè el Govern s'ha compromès a la seva tramitació com a projecte de llei, fet que ens permetrà, doncs, fer les aportacions que nosaltres creiem que poden ser aportacions positives per donar sortida a un dels problemes greus que té el país, que és poder accedir i poder tenir un parc d'habitatges de lloguer assequible, amb el suficient nombre d'habitatges per donar sortida a la problemàtica social que avui tenim a Catalunya.

Gràcies, diputats i diputades.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Señora presidenta, señoras y señores diputados, veo que... ¿Dónde está el *conseller*? ¿Ha salido? (*Pausa.*) Ah, el teléfono es más importante que un decreto que él presenta. Muy bien, interesante. En cuanto al... (*Veus de fons.*) Es una vergüenza... Me alegra ver que el señor *conseller* esté escuchando a los grupos de la oposición cuando nos referimos a un decreto que presenta el *conseller*.

Este decreto es una vergüenza, cuando en Barcelona el Gobierno de Artur Mas mantiene cien pisos vacíos, el Incasòl; es una vergüenza cuando hay 450 pisos en la ciudad de Barcelona que están vacíos por culpa de Xavier Trias, por culpa del Consell Comarcal del Barcelonès o por culpa de Artur Mas. Es más, a pocos metros de aquí, al lado de la estación de Francia, hay una promoción de vivienda pública del Ayuntamiento de Barcelona, 150 pisos acabados en noviembre, que a día de hoy, abril 2015, siguen vacíos.

¿Cómo pueden venir ustedes aquí a hablarnos de vivienda cuando mantienen centenares de pisos vacíos, algunos nuevos, que no están en manos de las perso-

nas, cuando mantienen ustedes, la Generalitat, el señor Santi Vila, veintitrés locales tapiados desde hace años en la ciudad de Barcelona, veintitrés locales tapiados? Sé que TV3 no se hará eco de esto, porque no es noticia, para TV3, pero hoy hay veintitrés locales tapiados en la ciudad de Barcelona, que, por ejemplo, se le podrían ceder a la Fundación Alzheimer, a la Fundación Síndrome de Down, a la asociación de enfermos por accidentes de tráfico, que tienen que destinar su subvención a pagar el alquiler de sus locales, cuando a estos veintitrés locales tapiados –tapiados– desde hace años en la ciudad de Barcelona no se les da salida. ¿Le parece bien venir a dar lecciones de vivienda cuando usted mantiene esta grandísima oferta de pisos y locales tapiados y pisos nuevos? Ustedes, sea usted..., Convergència i Unió, sea Trias, sean *consells comarcals* o sea el ayuntamiento, o sea el señor Artur Mas.

Presentan por decreto..., eso es un decretazo. Porque dice: «No, es que ahora lo aprobaremos por ley, ahora haremos el proyecto de ley.» Oiga, háganlo desde el principio. No hagan un decretazo. O sea, presumen de demócratas los que anticipan elecciones cada dos años. Presumen de demócratas los que montan consultitas en las que el señor Junqueras cuenta los votos. Y presumen de demócratas los que hacen un decretazo al más puro estilo «expropiése» del señor Mas y del señor Oriol Junqueras, que es convertir a la Generalitat en una agencia inmobiliaria.

Y yo pregunto: ¿Con qué dinero? ¿Con qué dinero la comunidad autónoma más endeudada de España, que no se puede financiar en los mercados de capitales, que tiene que ser rescatada por el Fondo de liquidez autonómico, con qué dinero van a hacer, van a convertir, van a crear esta agencia inmobiliaria que pretenden crear? ¿Con qué dinero los que incumplen permanentemente el objetivo de déficit público van a poder crear esta agencia pública inmobiliaria? ¿Los que están a la cola en gasto sanitario por cápita, solo por delante de Andalucía, van a dedicarse, con el dinero público, a ser una agencia inmobiliaria de pisos, cuando mantienen centenares de pisos vacíos y locales tapiados solo en la ciudad de Barcelona? ¿Qué impuestos van a subir y qué nuevas tasas van a crear, y qué nuevos impuestos van a subir y crear para financiar esta agencia inmobiliaria?

Señoras y señores diputados, yo entiendo que, claro, como Convergència i Unió y Esquerra Republicana ven las encuestas y ven el fracaso estrepitoso del 27 de septiembre en que Esquerra Republicana y CiU ni siquiera van a sumar mayoría absoluta –ahora la suman, en septiembre no la sumarán–, pues, primer guiño a la CUP, a Ada Colau y a Podemos, por lo que pueda pasar.

Y es insólito que hoy, en este Parlamento, mediante un decretazo, el hijo político del banquero que fundó Convergència i Unió, que gobernó la Generalitat veintitrés años evadiendo impuestos, esté promoviendo la expropiación de pisos con un objetivo político estrictamente, que es pactar con la CUP, con Ada Colau y con Podemos. Señor Artur Mas, sorprendente, alucinante.

¿Qué será lo próximo, señores de Convergència i Unió? ¿Qué será lo próximo? ¿Qué será lo próximo? ¿Legalizar a los okupas –con ka, okupas con ka–, como intentó hacer Xavier Trias con Can Vies? ¿Eso va a ser lo próximo? Primero ponen impuestos a los pisos vacíos, ahora proponen convertir la Generalitat en una agencia inmobiliaria e incluso expropiar aquellos que no hagan lo que les dice la Generalitat. ¿Qué será lo próximo? ¿Permitir que la «okupación», con ka, sea legal?

O sea, los de la línea 9 del metro, los que previeron un gasto de la línea 9 de 2.500 millones de euros, que tiene un sobre coste de más de 15.000 millones, que nos va a costar 18.000 millones a los catalanes –nos tenía que costar 2.500; nos va a acabar costando 18.000 millones de euros–; los que solo han hecho nueve estaciones de metro de cincuenta previstas; ¿estos ahora quieren promover una agencia pública inmobiliaria, una agencia inmobiliaria? ¿Estos? ¿Estos se van a convertir en promotores públicos inmobiliarios?

O sea, los de la quiebra de Spanair –los de la quiebra de Spanair–, los que quebraron Spanair, ahora se van a dedicar a jugar al Monopoly con los pisos que deben ser ofertados al conjunto de catalanes, como es lógico, en libertad. Yo pensaba que el *conseller* Santi Vila era de los liberales del Govern. Pues no, resulta que Santi Vila, que va viendo las tendencias, ve las encuestas y dice: «Uy, hay que pactar con la CUP.» Y como él tiene aspiraciones políticas, muy legítimas, pues, lógicamente, es el primero, es la avanzadilla para estos pactos.

Señoras y señores diputados, yo recuerdo que antes de la crisis los partidos políticos se presentaban diciendo: «Yo construiré veinte mil viviendas», «cuarenta mil», «¡cien mil!»; algunos venían e incluso te decían: «¡Doscientas mil viviendas!» Ya vimos a lo que nos llevó esto, estas políticas; nos llevó a la crisis inmobiliaria más grande de la historia de nuestro país. Muy bien.

Los de la construcción de viviendas que nos llevaron..., o sea, las decisiones políticas de construir vivienda por decenas de miles llevaron a lo que llevaron. Estoy convencido que los que proponen intervenir y penalizar políticamente, mediante una decisión política, el mercado de la vivienda nos llevarán a una situación similar. La decisión de intervenir políticamente sea mediante la construcción o mediante la penalización e intervención nos llevará a lo que nos está llevando, que es que a día de hoy sus políticas están haciendo que haya decenas –y lo vemos aquí, a unos pocos metros del Parlament– de pisos vacíos, construidos desde el mes de noviembre, que no son accesibles para personas que sí lo merecen en Cataluña.

Nosotros apostamos, el Partido Popular, por un mercado en libertad, un mercado en que un concejal no decida qué es urbanizable y qué no es urbanizable. Porque sabemos a lo que lleva eso. Cuando un concejal tiene la capacidad de decidir qué se puede urbanizar y qué no se puede urbanizar lleva a lo que nos ha llevado estos años, a un aumento del precio hasta pun-

tos insospechados y a situaciones de comisiones y de corrupción política.

Otra cuestión en el mercado de la vivienda en este objetivo de darle mayor libertad es limitar el endeudamiento familiar. Y lo hemos hecho, desde el Partido Popular. A día de hoy, nadie puede hipotecarse por encima del 80 por ciento del valor de la vivienda, lógicamente. Eso hay que mantenerlo. Y eso lo ha propuesto el Partido Popular, que ninguna familia se pueda hipotecar por encima del 80 por ciento del valor de la vivienda.

Luego, favorecer el crecimiento económico y el empleo. Si no hay crecimiento económico y no hay empleo, difícilmente las personas podrán adquirir una vivienda. ¿Y eso cómo se hace? Pues, con reformas; no con conejos de la chistera sacados a tres meses de unas elecciones, después de cinco años sin hacer nada.

Y otro aspecto fundamental en este objetivo de dar mayor libertad para que la gente pueda acceder a una vivienda es dar seguridad jurídica a quien decide poner en alquiler su vivienda, por supuesto; es la forma de que aumente la oferta de viviendas.

Y, lógicamente, que el señor *conseller* no venga a dar lecciones cuando mantiene centenares de viviendas vacías ya solo saliendo de este Parlament, a pocos minutos caminando. Él o su partido, se llame Trias o se llame Artur Mas. O que mantenga, como le decía, veintitrés locales vacíos en la ciudad de Barcelona tapiados, a día de hoy.

Por tanto, lo que hay que hacer es acabar con lo que han hecho ustedes en estos años, que es sobredimensionar la Generalitat como nunca lo ha hecho nadie, que es intervenir en la vida de los catalanes, como intentan hacer ahora mismo, y como es, desgraciadamente, poniendo impuestos confiscatorios injustos y antisociales acompañados de decretazos como el que estamos debatiendo ahora.

Por tanto, dedíquense a gobernar y no a convertir la Generalitat de Catalunya en una agencia inmobiliaria. Hay muchos problemas, tienen muchas competencias antes que ustedes se conviertan en una especie de promotores. Como se ha dicho antes, por parte del portavoz socialista, y lo puedo compartir, ahora resulta que ustedes van a ser el rescate de aquellos bancos que decidan poner viviendas a la venta, que la Generalitat parece ser que va a ser quien se los va a adquirir. Con lo cual, no estamos de acuerdo, por las formas y por el fondo, por intervencionista, por injusto y por antisocial.

Muchas gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, presidenta. Consellers, senyores i senyors diputats, secretari d'Habitatge, oi que sap greu quan es fa demagògia en els temes d'habitatge, com ha fet el candidat número 7 de Guardiola de Berguedà? Sap greu, oi? No, ho dic perquè altres ho hem patit abans, i després m'hi referiré.

Perquè és un tema prou seriós per no frivoltzar i no utilitzar determinats temes amagant certes informacions. Miri, el nostre grup s'ho ha pensat molt. Nosaltres no ens oposarem a aquesta ratificació, però tampoc hi votarem a favor, pel que diré. I sí que demanarem que es tramiti com a projecte de llei.

El conseller ha fet una cosa que jo també havia pensat fer, en nom del grup nostre. És a dir, és el moment de fer una mica de balanç d'aquests quatre anys i mig de polítics del Govern de Convergència i Unió, des de finals del 2010 fins a 2015, en matèria d'habitatge. És cert que hi ha hagut un altre conseller abans que vostè, però, en definitiva, les polítiques –amb el senyor Carles Sala– i el Govern han estat el mateix.

Nosaltres creiem que aquest decret –s'ha dit– arriba tard, malament i no inventa res de nou, sinó que aplica de forma insuficient mesures del dret a l'habitatge que fa molts anys que podien aplicar. És increïble, senyor conseller, senyores i senyors diputats, que aquest Govern consideri ara, avui, abril de 2015, necessitat extraordinària i urgent d'adoptar mesures que el Govern havia pogut aplicar des que va arribar al Govern el 2011, que se les va trobar preparades per aplicar i, en lloc d'aplicar-les, va fer tot el possible per carregar-se-les.

Ara el Govern s'adona que hi han bancs i caixes i promotores que tenen habitatges retinguts. Llegim la memòria. Hi diu..., quan la memòria parla de la urgent necessitat i extraordinària necessitat d'un decret llei, perquè un decret llei ha de justificar aquesta necessitat i urgència, diu: «És que hi han molts pisos buits en mans dels bancs i caixes; és que hi ha molta gent que és executada hipotecàriament.» Home, mirem dades; mirem dades, conseller i mirem dades, diputat. Sí, aquí s'ha dit: memòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i la mateixa memòria, que està molt ben feta, és veritat, del decret llei.

Les dades: 2011-2014 –la memòria del tribunal és fins al 2013, però hi afegim les dades que ha fet l'agència fins al 2014–, 71.301 execucions hipotecàries a Catalunya. Però, com molt bé fa l'agència, d'aquestes ve a ser un 62 per cent que són habitatges de persones físiques; per tant, 42.000 persones físiques, famílies, afectades d'execucions hipotecàries. Llançaments d'habitatges, 2010-2014: entre 35.000 i 36.000 persones afectades en llançaments, no només hipotecaris, sinó també de lloguers.

Bé, passem comptes, no?; passem comptes. Prestacions d'especial urgència, ajuts concedits, 2011-2014, per pagar quotes hipotecàries, per pagar lloguers, per pagar desnonaments: 3.004 ajudes; 35.000 desnonaments, 3.004 ajudes. Això és el que hi ha hagut. Més

5.294 per a aturats de llarga duració. Persones ateses per l'Ofideute, un bon servei; expedients amb intermediació tancada i amb acords pactats, que és el que val: 4.578; 35.000 llançaments, 4.578 intermediacions. Inspeccions d'habitatges: 1.258. Home, no és un percentatge gaire galdós, conseller. De paraula, sí.

Què han fet, durant aquests anys? Miri, primer de tot, desaperar els ajuntaments i desaperar la Generalitat. La primera mesura que va prendre aquest Govern amb la Llei 9/2001 va ser privar-se de tots els mecanismes d'intervenció administrativa que li permetien poder garantir la funció social de l'habitatge i intervenir en aquest mercat viciat de l'habitatge. S'ho van carregar, i després veurem com. Van eliminar les mesures al dret a l'habitatge que ara rescaten.

Conseller, el tanteig i retracte, i ho diu la memòria, i ho diu el decret, ja hi és, a la Llei del dret a l'habitatge. Sap què faltava només, i per poder aplicar les mesures que s'hi preveuen? Treure del calaix el Pla territorial sectorial de l'habitatge, que li definia els municipis amb necessitat forta i acreditada d'habitatge, poder crear el reglament d'habitatges buits i aplicar-lo, i posar-ho en marxa. Al calaix, encara; no el van treure ni del calaix, perquè estava penjat a la pàgina web, i molta gent es pensava que estava vigent. El 2015 encara esperem el Pla territorial sectorial de l'habitatge, i ara ens creem un nou reglament per fer el reglament.

Però és que a més no és això: la Llei 3/2012 va modificar la Llei d'urbanisme de Catalunya per reduir les reserves d'habitatge de protecció oficial. Han reduït el termini de qualificació dels habitatges, amb la qual cosa ens hem carregat..., aquí ho preguntava: «Hauríem d'aconseguir que com a mínim un 10 per cent dels habitatges fos de polítiques públiques.» No, no, si la Llei del dret a l'habitatge ja ho diu: el 15 per cent del parc d'habitatges, el 2020, hauria d'estar destinat a polítiques socials –lloguer, dotacionals, assistencials, etcètera.

Què han fet? Intentar vendre's –perquè no van poder o, en tot cas, no amb l'amplada que volien, almenys el conseller d'Economia i Coneixement– el patrimoni públic d'habitatges socials de lloguer. Es van retirar els ajuts implícits, es va retirar la renda d'emancipació. Ja ho sabem, va ser Madrid que ho va treure, però era una figura que la Generalitat podia adaptar i podia aplicar, com han fet, per exemple, amb la Llei de la dependència. Renda d'emancipació de joves: zero.

I que fan fer més? A part de desaperar-se, fer això que feia el candidat de Guardiola de Berguedà número 7: demagògia amb els habitatges buits. Quan el sentien i els mirava deia: «Home!, però vostè no sap, senyor candidat, que hi han habitatges que tenen un procés d'adjudicació? Vostè no sap que com a mínim el 5 per cent del parc d'habitatges públics està o en processos d'adjudicació o en processos de desnonament o estan ocupats? Vostè no sap que hi havia un pla d'activació per passar habitatges que estaven en règim de venda i que no es venien, passar-los a règim de lloguer? Vostè no sap que hi havien 1.700 habitatges acabats però encara sense llicència de primera ocupació i no es podien posar a disposició?» Oi que sap greu que et di-

guin això i que això hagi sigut la política del primer aniversari de les polítiques d'habitatge de la Generalitat, a través dels programes de Catalunya Ràdio al matí? Sap greu; quan t'ho diu el candidat de Guardiola de Berguedà, sap greu. A mi, quan m'ho deien un secretari d'Habitatge i un conseller, també em sabia greu. I ara constatem que no, que sempre hi ha d'haver entre un 5 i un 10 per cent que està girant... Gràcies!, gràcies per la informació.

I després culpabilitzem els ajuntaments. Se'n recorda, conseller, de la nota? «Hi han habitatges buits, els pocs que queden, culpa dels ajuntaments que no els treuen.» No, no. O no? Fa tres mesos. I ara els tornen a passar la pilota. «Dret de tanteig i retracte? Que l'exerciti l'ajuntament»; ja ho ha explicat el senyor Terrades, no m'hi estendré.

No els han donat suport, als ajuntaments, als pocs ajuntaments que han promogut els registres d'habitatges buits i han promogut procediments sancionadors. Ara ve aquí... I després, ara es recuperen aquestes mesures. Tanteig i retracte, ja ho hem dit: el podien aplicar i no ho han fet, però fa falta el pla daixò. I, després, la figura estrella, la figura de l'expropiació parcial, limitada, d'aquells habitatges d'entitats financeres que estiguin mal cuidats, que triguin sis mesos a treure... Però vostè sap el que fa, conseller? N'està segur? –n'està segur? Ha llegit la nota de Convergència i Unió? No li donarà suport, Convergència i Unió, perquè manté que aquesta és una mesura «ideològica i ineficaz, completament ineficaz, genera motius d'inconstitucionalitat, el lloguer forçós és una mesura coercitiva» –compte, conseller Vila, eh?–, «inclosa en el franquisme i, a més, és anticonstitucional». Vostè sap on s'ha ficat? Perquè, segons diuen, és anticonstitucional. Ai, perdoni, m'he equivocat, perquè, és clar, aquí posava «municipals 2015», però resulta que la nota que hi ha a sota és de..., ai, 2007, però jo em pensava que era ara i venia al Ple esverat, no?, perquè li volia donar suport... No, suposo que ara Convergència i Unió no troba aquesta nota, i segur que cap tertulià d'aquest país ni tota la caterva de tertulians i d'editorialistes es dedicaran a fer despleables sobre el tema. (*Aplaudiments.*) Ara no toca, ara són els nostres. Benvinguts al club, com li han dit, limitadament.

En fi, com deia –i vull dir-ho aquí, eh?–, alguna de les persones que va estar implicada a defensar aquesta Llei del dret a l'habitatge que vostès ara li descobreixen les virtuts em deia: «Quin mal al cor. Quin mal al cor, després del que ens van “matxacar”, que ara hagin de dir això i diguin “ara ho hem de recuperar”, quan ho havien pogut utilitzar durant aquest període.» Un record i una salutació per a en Ricard Fernández, per a la Carme Trilla i per a la Dolors Clavell, que van haver de liderar (*alguns aplaudiments*) i van haver d'aguantar (*veus de fons*)... Oh!, no, vostè no hi era, però altres sí que hi érem.

I el cas del FROB –em limito a aquest tema. Escolti, sap que aquesta mesura no li pot funcionar? Perquè aquestes entitats no venen habitatges: venen paquets hipotecaris; ho sap? Venen paquets hipotecaris, crediticis. Per tant, vostè no hi podrà intervenir, perquè... Ah, sí, i després, probablement, potser, després un per

un, individualment, ho van executant. Però no són les mesures que pertoqueu, perquè aquests grans paquets es venen com a paquets hipotecaris.

Recursos: en els pressupostos d'enguany, 8 milions d'euros. Comptant que ho paguin molt barat, poden anar sobre els cent cinquanta, cent seixanta habitatges. Vostè, amb els milers que ha parlat –amb els milers que ha parlat–, necessita 80 milions per fer-ho; vostè i el govern que vindrà.

Per tant, aquesta llei, aquest decret llei, arriba tard, arriba malament, posa en evidència el que han estat unes polítiques erràtiques i absolutament –si em permeten– pesants ideològicament –perquè eren molt ideològiques, les que van fer vostès, antiesquerres, i ara vostès venen a defensar el seu progressisme– i, per tant, necessita ser revisada de dalt a baix. (*Remor de veus.*) Sí, sí, veig que s'ho passen bé, eh?, recordant vells temps, efectivament. (*Rialles. Veus de fons.*) Sí, tots hi eren –tots hi eren.

Escolti, molta gent està patint en aquest país. Possem-nos tots les piles i mirem a veure si podem fer mesures que estaven aquí i accelerem tot el que tenim a les mans per, d'una vegada per totes, acabar amb l'especulació, acabar amb la demagògia i acabar amb les necessitats de la gent que ho està passant malament.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, *senyor conseller*, nos encontramos ante un decreto ley que pretende –pretende– dar solución –y al menos así se explicita en la exposición de motivos– a una multiplicidad de situaciones en las que se encuentran las viviendas que –y esto es lo sustancial y lo que me parece que se ha ocultado con una evidente mala intención política– proceden de procesos de ejecución hipotecaria y de daciones en pago. Es decir, no son viviendas que estén ocupadas como domicilio por su propietario; quizás están ocupadas por otras personas, pero no están ocupadas por su propietario. Esto es algo que creo que la honestidad obliga a decir antes de posicionarse sobre esta norma.

Es una regulación, además, excepcional –excepcional–, y por eso se presenta como decreto ley, atendiendo a una situación de urgencia en cuanto a la demanda residencial, a la demanda de vivienda que muchos ciudadanos catalanes están padeciendo ahora mismo, y se refiere, como digo, exclusivamente, o en su mayor parte, a las viviendas que están ahora mismo en manos de entidades financieras, derivadas de procesos de ejecución hipotecaria y daciones en pago.

Un primer comentario, desde un punto de vista crítico, que yo sí que tengo que hacer a esta norma es que

realmente se ha promulgado una norma que pretende dar esta solución o unas soluciones con cierta dosis de innovación o de excepcionalidad..., se ha hecho, pues, casi siete años después de que realmente tengamos el gravísimo problema de vivienda que padecemos no solo en Cataluña, sino también en el resto de España, derivado de la crisis económica, y fundamentalmente, y en lo que a este decreto añade, de las ejecuciones hipotecarias y de los desahucios provocados por las ejecuciones hipotecarias.

Yo, siguiendo con lo que pretendo que sea la línea de este discurso, que es la honestidad política, creo que ninguno de los grupos de esta cámara..., o más bien, por decirlo de otra manera, todos los grupos de esta cámara estamos de acuerdo en los estragos que la crisis económica y especialmente su trasunto inmobiliario han provocado en las familias, principalmente las familias de clase media y trabajadora, muchas de las cuales han perdido sus viviendas en el marco de estos procesos de ejecución hipotecaria. Y pocas cosas hay más dolorosas –estaremos todos de acuerdo– desde el punto de vista social que el verse privado de la propia vivienda, del propio hogar, y más cuando ese hogar se ha adquirido endeudándose y después se pierde el hogar, perdiendo además ese patrimonio.

Nosotros activamente, en este Parlamento, hemos promovido medidas de carácter legislativo en relación con la dación en pago, y a nivel nacional seguimos haciendo propuestas para que las situaciones como las que se han vivido no se vuelvan a producir, haciendo que la dación en pago sea realmente una posibilidad efectiva –efectiva– de las personas que se encuentran o que tienen una deuda hipotecaria con una entidad financiera. Nuestro posicionamiento, por tanto, en materia de vivienda está claro.

Igualmente también proponemos una ley de segunda oportunidad para todas aquellas personas a las que una situación de endeudamiento, unida también a una adversidad laboral o empresarial, haya impedido hacer frente a sus deudas, para que estas personas no se vean condenadas a una muerte civil, ni, por supuesto, tampoco a una pérdida irreparable de lo que es seguramente uno de los activos más importantes para el desarrollo de la vida de cualquier persona, que es su vivienda, su hogar.

Creemos, además, que no puede permitirse que las entidades financieras, que han sido rescatadas con el dinero de todos los ciudadanos, de alguna u otra manera, puedan seguir desahuciando a esos mismos ciudadanos que, como digo, de alguna u otra manera, también han financiado con sus impuestos a estas entidades financieras.

Pero, en fin, todas esas medidas a las que me refería son medidas relacionadas con la prevención de estas situaciones, y aquí estamos frente a una norma que lo que pretende, como digo, al menos de la lectura de su exposición de motivos, es dar una solución o articular una solución a la situación ya creada y a las injusticias que muchas veces se derivan de la gestión de ese enorme patrimonio consistente en viviendas procedentes de desahucios hipotecarios. Y ese problema se

está dando no solo en Cataluña, sino en muchas otras partes de España. Insisto: viviendas en poder de entidades financieras. No se quiere, no se pretende retirar el uso de su vivienda a nadie que sea su legítimo propietario y la ocupe como domicilio.

Tal como expone el decreto, muy frecuentemente también las entidades financieras han llevado a cabo ejecuciones hipotecarias sobre promociones inmobiliarias, y pretenden después vender estas promociones inmobiliarias a fondos de inversión a un precio inferior al de mercado; fondos de inversión que en este caso es evidente que tienen un legítimo, también, carácter lucrativo, pero debemos entender que ese carácter lucrativo está subordinado a la función social que ante una situación como la que se está viviendo, en relación con el problema de la vivienda, se debe atender. Y debemos poner sobre la mesa, como digo, la función social de la propiedad, que es una función reconocida en la Constitución española.

En este sentido, en lo que se refiere a los fondos de inversión que adquieren paquetes de viviendas de las entidades financieras, nos parece que la introducción de los derechos de tanteo y retracto para este tipo de ventas es una herramienta positiva y que, además, no puede ser discutida desde el punto de vista del lucro patrimonial por las entidades financieras, en la medida que ese lucro patrimonial no se vería en absoluto dañado por el ejercicio de estos derechos de tanteo y retracto, y en este sentido sería neutro.

Por otra parte, el decreto establece medidas que también encontramos necesarias para que por parte de la Administración puedan garantizarse esa función social y la aplicación del resto de medidas del decreto, que es la medida de la creación del registro y la obligatoriedad de la comunicación de los datos referentes a estas viviendas, para que realmente el resto de las medidas previstas en el decreto tengan efectividad.

Hay otro punto del decreto en el que, estando también de acuerdo, hemos de decir que no es en realidad una novedad sustancial, y es la obligación de los propietarios de viviendas, y en este caso es indiferente que lo sean entidades financieras, o no, de mantener la vivienda en condiciones de habitabilidad. Estamos de acuerdo, porque no servirían al uso al que están destinadas, si no son habitables, pero esta obligación ya existía en la Ley del derecho a la vivienda, artículo 30, y la única novedad, en este sentido, y técnicamente es una novedad sustancial, es la posibilidad de la Administración de decretar obligatoriamente..., o la realización forzosa de esas obras y, en caso de incumplimiento, destinar esas viviendas al uso social al que pueden destinarse, en la medida en que están desocupadas y, además, descuidadas, teniendo paralelamente una demanda de vivienda para situaciones de necesidad.

En fin, nosotros, como conclusión, en el plano, vemos que hay algunas deficiencias de carácter técnico-jurídico, en las que yo creo que ahora no es procedente entrar y, como se debatirán en el trámite legislativo, y, en cualquier caso, nos parece que hace falta con urgencia el desarrollo reglamentario que el propio de-

creto ley prevé, puesto que las medidas implican, a primera vista, una carga administrativa y burocrática, eso sí que lo advertimos, una gran carga administrativa y burocrática, tanto para las entidades financieras, que tendrán que cumplir con las medidas de este decreto, como también para la Administración, que tendrá que gestionarlo, y esto hará que haga falta una dotación presupuestaria que, sinceramente, tememos que no va a aportarse por el Gobierno –espero que nos sorprenda–, o no se va a hacer en manera suficiente.

La parte positiva es, como ya he adelantado, que la finalidad la vemos buena, los defectos, que también encontramos y que he apuntado, los podemos resolver, entiendo yo, en el trámite legislativo y, por lo tanto votaremos a favor en la esperanza de que, al menos, se alivie en parte el grave problema de vivienda que padece mucha gente en Cataluña y que hasta ahora no se ha afrontado debidamente.

Gracias, presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernàndez.

David Fernàndez i Ramos

Gràcies, presidenta. Una prèvia dialèctica, segurament, que és que es desnonen les persones de la mateixa forma que s'empresonen les que protesten, enmig de la crisi, i saben vostès que aquesta casa és coresponsable directa i indirecta que ahir s'ordenés l'empresonament de vuit persones a tres anys de presó, amb una sentència penalment excepcional, processalment anòmla, repressivament embogida i políticament kafkiana. No teníem prou problemes, que ara, a més, tenim vuit joves que estan a punt d'entrar a la presó.

I dit això, i com que s'han dit moltes coses respecte a la proposta que avui debatem, alguna reflexió llarga i alguna de context. La primera és sobre els rostres, els rastres i les restes de la crisi, particularment en l'àmbit immobiliari. És veritat que arribem tard. Allò que anomenem fons corbs, fons voltors, fons pacients, fons *distressed*, fons oportunistes, fons *private equity*, hi ha més de cent voltors, de fet, cent fons voltors que planen ja per sobre del nostre país, i de l'Estat espanyol també. La Sareb ha contactat amb més de set-cents, en els últims anys. I no només sobrevolen immobles, sinó també infraestructures, patrimoni i deute públic, i empreses en col·lapse.

Segona, és que fa un any, justament, al centre de convencions del sud de Madrid, en el fòrum de fons internacionals del mercat immobiliari i organitzat per Information Management Network, es parlava precisament d'això. Hi estaven tots: estava J.P. Morgan, Castllake, Kennedy Wilson, Fin Solution... Es trobaven els *hooligans* del mercat lliure i els vàndals de l'especulació, les sangoneres de la misèria, els escanyapobres, en la lògica dràstica del xantatge i de les garres dels voltors. Què deien aquells que es trobaven per especular amb l'habitatge? Doncs, deia el senyor Luis Lázaro, de Magic Real Estate, que el que havia

fet el PP era meravellós; i que, gràcies a la reforma sobre el mercat de lloguer, s'obria un nou nínxol de negoci especulatiu; i que, gràcies a la reforma introduïda pel PP, i abans pel PSOE, amb les Socimi, doncs, hi havia un país en venda, en el qual es podien enriquir especulant i enriquint-se amb el dret fonamental a l'habitatge. Fins i tot ho diu Morgan Stanley, que el seu últim informe es diu «Viva España», i reclama que es torni a invertir en l'àmbit de l'habitatge.

Dit i fet. El PP, que respon als interessos que respon: Ivima, de Madrid, va vendre 1.860 pisos a Blackstone, que és conegut a Estats Units pel seu carronyerisme i la seva voracitat. Aquí també, eh? El Consell Comarcal del Barcelonès va vendre quatre finques; 298 a Azora, fa un any i mig, i també el 2010, amb un tripartit al consell comarcal, va vendre 391 pisos a Azora a través de Regesa. Ho hem vist amb Blackstone, emportant-se tot el bloc de Caixa Catalunya, al 50 per cent del preu; ho hem vist també amb Texas Pacific Group, amb Servi habitat de «la Caixa». Per tant, poca broma, perquè ja estem en guerra, i ja tenim els voltors a punt de menjar la presa, que és un dret fonamental, que és el dret a l'habitatge.

L'altre és el del context, que és prou conegut, que és el del diagnòstic socioeconòmic. 450.000 pisos buits a Catalunya –segons les dades; ja ens discutirem amb els matisos, però són les que tenim–, 100.000 propietat de la banca, 80.000 nous de trinka, 8.000, segurament, de la Sareb, i una demanda habitacional, d'habitatge social, de 230.000 unitats –em disculpo, Carles, Jaume, conseller, que no ha via dit res–, i també una impotència de la política pública. L'any passat, 176.000 peticions d'habitatge, i se'n van respondre 1.200 i escaig. És a dir, un 2 per cent d'allò que es va demanar. És lícit preguntar-se de què serveix la política, o fins on no arriba la política. Tot això, mal barrejat amb un rècord de desnonaments i d'execucions hipotecàries, i amb altres detalls que a nosaltres ens semblen tristos. Alguns han dit que hi ha pisos públics buits, baixar d'aquest llinar dels mil... També, que ens hem gastat milers d'euros a tapiar pisos públics, o que ens hem gastat gairebé un milió i mig en pagar seguretat privada perquè no s'ocupin pisos buits.

I el que tots sabem: que el parc públic català és minso, fruit del fet i no fet en els darrers trenta anys, i que la mitjana europea és d'un 15 per cent. Per tant, és obvi que urgia un tallafocs, una fona democràtica contra la nova bombolla especulativa, contra l'especulació, que no és que vindrà, és que ja és aquí, i evitar el desastre, perquè això serveix de política per evitar els desastres, i no haver de recomptar, un altre cop, morts, pèrdues i forats. Però en el fons de la nostra perspectiva, a la guerra anem amb un escuradents, i anem al desert amb una ampolla d'aigua, i ens sembla, de totes totes, insuficient.

És veritat que, llegint l'exposició de motius, costa molt haver de votar en contra, no? Perquè es tracta, precisament, d'evitar que els fons voltors posin les seves brutes grapes sobre el dret a l'habitatge i sobre el nostre país. Més encara, quan hi ha un mandat constitucional que ningú ha complert, des del 1978, que deia que

és que els poders públics combatrien l'especulació, i el que han fet els poders públics és fomentar-la.

Hi hauria altres coses que també s'han dit, però jo, com saben, tinc especial devoció, recorreré a la santa hemeroteca per dir el que deia Felip Puig el 7 d'octubre del 2007, que deia que el que avui s'aprova aquí era «propi de règims comunistes». Això ho deia Felip Puig, i deia que la tasca que feia Salvador Milà..., i em permetrà el senyor Milà que digui que per això va haver de plegar, i em sap molt greu, no? Però va ser així, la pressió del lobby immobiliari d'aquests altres vàndals que es troben cada any, que allò sí que és una cimera antisistema, al Meeting Point, no?, que venen països sencers, i trossos de països. Doncs, va dir això. En aquella lectura criptoanarquista, sovieticocollectivista i..., unitat radical. Això deia el senyor Puig fa poc –set anys, en la història d'un poble, és relativament breu–. Per tant, benvinguts a l'economia pública i al servei de les persones.

Però entrem en matèria, no? La llei és veritat que intenta impedir que els habitatges derivats d'execucions hipotecàries caiguin en mans de fons especuladors. Es fa difícil anunciar que és irreprotxable, no?, evitar el negoci de la misèria i de la pura usura. Dos, introduint el tanteig i retracte, és a dir, la intervenció pública; és correcte, és urgent, és necessari. Això, fins al 2021 i en setanta-dos municipis. De fet, també, introdueix elements relatius al manteniment i l'apropiació de l'usdefruit i a l'execució forçosa i la sanció econòmica.

Però –ara vaig als peròs, eh?, molt ràpidament– és absolutament insuficient per resoldre la situació d'emergència habitacional que vostès coneixen. Com diria Azaña, en un míting discurs a la república, «Entre tanta polvareda, se nos perdió don Beltrán». Però és veritat que hi ha un risc de nou rescat derivat, hi ha un risc de nou rescat derivat que, al final, si a la Caixa Catalunya el forat són 12-13.000 milions, i al final el BBVA ha pagat 328 milions, i Blackstone vendrà pisos, el que transfereixi la Generalitat, on va? Al retorn, o allò que ha dit el PP, el Govern del PP, que el 70 per cent del rescat bancari ja l'hem perdut? És a dir, transferència de recursos públics a un segon o triple rescat de la banca privada que ha fet. Finalment... Sí, sí. Sí, senyor Sala. Ens agradarà més o menys, però tot el recurs públic que transferim, se'n va a la banca que mai perd. I la dialèctica és que la banca perdi d'una vegada. Perquè en la bombolla financera van guanyar 169.000 milions d'euros en beneficis nets. És derivat, o directe, ja ho veurem.

Dos, que les mesures són de caràcter temporal. Això ho diu la disposició final primera, per un període de sis anys, i per a nosaltres és erràtic, és erràtic sobre la realitat, perquè canviar l'esquema del dret a l'habitatge a Catalunya, caldran cinc, sis, quinze i vint anys per reequilibrar les forces. Dos, perquè pensem que, aprenent de Viena i d'altres estats europeus, efectivament, ens hem de convertir en una agència immobiliària i hem de ser un contrapès a la voracitat dels especuladors. I quan un garanteix, des de l'economia pública, un determinat preu, també força que no hi hagi especulacions i, per tant, ha de pivotar sobre l'habitatge públic, social, i un sector potent.

La tercera és que limita i es ceneix als pisos buits que provenen d'execucions hipotecàries i dacions hipotecàries, i queda fora tot el parc de pisos buits, que és enorme, no? Són 450.000. I oblida, també, una dada neuràlgica, també: que el 65 per cent dels desnonaments que es produeixen avui a Catalunya ja són de lloguer, no sobre execució hipotecària.

Hi ha altres mesures que podrien ampliar, no?, complementàries. Aprovar la ILP promoguda per la PAH, mesures contra el sobreendeutament, mobilització del parc que no prové d'execucions hipotecàries, no només amb mesures positives –ajuts, caucions, rehabilitacions–, sinó ja, definitivament, amb mesures paralitzadores; perquè s'ha demostrat que allò altre no serveix. Mobilització del parc públic, hem dit, i mesures a les víctimes dels desnonaments, són encara avui limitades. Hi ha les oficines d'Ofideute. S'ha de ser proactiu, s'han d'accelerar al territori, no esperar que ho demani l'ajuntament. Ajuts d'emergència, són minsores i escarransits, i els habitatges d'inclusió ens recorden que tenim una xarxa molt feble. Estratègia de fons? Passar d'aquest 1 per cent de parc públic, trenta mil habitatges, a una mitjana europea, i fomentar també noves formes d'accés.

I finalment, que no ho he dit encara, sobre què faríem, si a favor, en contra o ens abstenim, votarem en contra. I per què votarem en contra? Perquè ens ho ha demanat la PAH, i la PAH demana, precisament... La PAH, la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca. Cadascú respon als seus interessos, alguns als de la banca i l'oligarquia, altres intenten esmenar el seu passat recent i nosaltres responem a la gent que lluita al carrer. La PAH ens ha dit que votem en contra, aquesta..., i, per tant, amb els arguments que hem dit.

I finalment, una dita de revifada actualitat, de fa cent quaranta-dos anys, d'un senyor Friedrich Engels, que la contribució al problema de l'habitatge el 1873, deia: «El mètode Haussmann és la pràctica generalitzada d'obrir esvorancs als barris obrers.» És modern, el passat, el que ha passat, que és el futur; però això són els fons voltors.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies, presidenta. El meu vot serà d'abstenció, perquè no vull impedir amb un vot en contra la tramitació d'un dels temes que hauríem de dir tots de més fracàs col·lectiu. Hem après d'aquesta crisi que no ho hem fet bé. La Llei del 2007 ho hauria pogut, com a mínim, minimitzar. Bombolla immobiliària, bombolla financera, bombolla hipotecària. L'objectiu, conseller, d'aquesta llei hauria de ser molt clar: el 2020, tenir un parc de disponibilitat pública, que no vull dir que només sigui de titularitat pública, d'un coixí sempre de 200.000 habitatges a disposició de les persones i famílies i unitats familiars de recursos... És possible fer-ho. Però cal no tenir demagògia, treballar molt, pactar amb els ajuntaments, pactar amb el

tercer sector, pactar amb sindicats, que també tenen, i pactar, també, amb sector privat, forçosament o col·laborativament, per fer això. I això és totalment possible, i si la llei permet això, tindrà el meu suport.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Meritxell Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Conseller Vila, secretari i director de l'agència, tal com ha exposat el conseller, ens trobem amb una situació en què la crisi ha provocat un gran impacte directe en la realitat del sector de l'habitatge, canvi de prioritats a l'hora de planificar les polítiques que estaven afectant aquest sector.

N'és una prova el que aquest Govern ha fet amb les polítiques d'habitatge. És un dels pilars de la legislatura, amb un pes pressupostari important, pressupost que ha anat creixent any rere any, de forma exponencial, des dels darrers pressupostos fins a l'actual. Res a veure amb el que succeïa amb anteriors governs. S'ha passat en molt pocs anys d'una situació on només es pensava a urbanitzar nous sectors, a anar construint habitatge, a una situació en què la prioritat dels municipis, la prioritat del país és lluitar contra l'exclusió social residencial, i, per tant, evitar que les famílies puguin perdre el seu habitatge. Tot plegat, més enllà del fet de no tenir una llei de segona oportunitat; llei que aquest Parlament va proposar per unanimitat i que a Madrid el Partit Popular no ens va acceptar. Aquí, sí que ho van votar; allà, on podien tramitar-ho, no ho van votar.

I, per tant, més enllà de la injustícia que suposa el fet de no tenir aquest sistema on es permetia la dació per tal de poder tornar a començar, calia i cal avui també prendre mesures, com ha fet el Govern, per tal de donar resposta a aquells que poden perdre la seva llar o que estan en risc de perdre-la. I, per tant, ara, a més a més, necessitem nous instruments, nous mitjans per respondre adequadament a situacions que ara se'ns plantegen de nou. I així és com ho ha presentat el conseller; és el que es pretén amb aquest decret llei.

Perquè el Govern ha actuat per a pal·liar aquesta situació, ho hem reiterat, el conseller ho ha dit també: més de 32.000 famílies han estat ateses l'any 2014 pel Govern, un 25 per cent més que l'any anterior, a través dels programes de l'Agència de l'Habitatge, afegint-hi, a més a més, les més de 25.000 famílies que viuen en habitatges públics, del parc públic de lloguer del nostre país. I enguany es vol arribar a més de quaranta mil famílies.

A més a més, també coneixem per l'INE el nombre d'execucions que hi han al nostre país, que hi ha hagut l'any 2014: 14.230 exactament. I també coneixem les dades que ens mostra l'Ofideute, que, evidentment, i ja s'ha dit també, funciona d'una forma més efectiva i ajuda a resoldre els problemes que tenen les famílies.

I, per tant, s'ha arribat, des del 2011, a més de deu mil famílies que s'ha pogut actuar.

Per tant, el Govern actua i ha actuat per tal de resoldre la dramàtica situació que pateixen moltes famílies al nostre país, però ara ens trobem amb una nova situació, una amenaça que respon al que hem anat coneixent les darreres setmanes: l'existència d'anunci de venda de paquets d'hipoteques d'habitatges per part d'entitats financeres a fons internacionals, a fons d'inversió internacionals.

Estos anuncis generen inquietud, generen alarma a moltes famílies, ja que en molts casos estos habitatges encara es troben ocupats per ciutadans que no han pogut fer front al pagament de la seva hipoteca. I, per tant, ens trobem amb un nou escenari, amb milers de famílies que estan en una situació de moratòria, però que no tenen una solució definitiva i que estan patint per aquesta situació, que els crea incertesa, els crea inseguretat.

Per tant, cal actuar per a controlar aquests milers d'habitatges propietat d'entitats financeres, de societats vinculades a aquestes entitats, de la mateixa Sareb, i que abans pertanyien als seus compradors, però que s'han anat perdent pel fet de no poder portar a terme el pagament de la hipoteca. I, per tant, què succeeix, a més a més, i això ens preocupa molt, quan aquests propietaris, aquests que ara ja no són propietaris, continuen vivint en aquests habitatges.

Per tant..., i no podem obviar –i aquí també em dirigeixo expressament al Partit Popular, que va portar el decret al Consell de Garanties– que existeix una responsabilitat del sistema financer, que atorgava de forma massiva hipoteques sense tenir en compte les valoracions, sense mirar també si es podien tornar i, per tant, sense vetllar perquè hi hagués una resposta posterior. I, per tant, amb taxacions que no responien a la realitat. I només cal veure les taxacions que trobem arreu del nostre país.

I avui ho estem patint, en molts municipis de Catalunya: pisos buits, pisos abandonats, avui en mans d'entitats financeres, que es deterioren dia a dia i que ens veiem amb moltes dificultats per tal d'obtenir resposta per aquestes entitats. I ara ens ve el Partit Popular aquí a donar lliçons d'una qualitat molt baixa, d'una demagògia absolutament baixa, pel que fa a com resoldre els problemes, quan allà on poden actuar, on governen, no estan actuant. I, a més a més, després d'escollir-lo, senyor Coto, que ens n'ha dit de tan grosses respecte als municipis, respecte al que es pot fer, jo entenc que desconeix el món municipal, desconeix el món de l'habitatge i desconeix el món de l'urbanisme, més enllà que siga candidat al municipi de Guardiola de Berguedà. Per tant, l'ànimo que, ja que és candidat, conegui amb més profunditat el que està passant al món local.

I, a més a més d'això, el que és més greu, i que propicia en bona mesura aquest decret, és esta venda a fons d'inversió d'aquests habitatges, pisos que acaben sent adquirits per aquests fons amb finalitats especulatives. I això és el que vol controlar aquest Govern, perquè, abans que això passe, estos pisos han de poder

ser destinats a habitatge de lloguer social; com ha dit el conseller, que aquests habitatges, que aquests pisos no serveixen per a treure un rendiment d'aquests fons, si abans podem aconseguir que puguin ser posats a disposició de les famílies que més ho necessiten.

I, a més a més, com hem dit, aquest decret incideix en la necessitat de conservar, de tindre en bon estat aquests habitatges. I esta és una petició urgent de molts municipis del nostre país.

Les xifres del Govern –el conseller ho va exposar en un plenari fa poques setmanes– respecte a l'estat de conservació i d'inhabilitat de molts dels habitatges buits que han pogut inspeccionar per part del Govern són molt altes, i són propietats d'entitats financeres. I, per tant, el que cal ara és que s'actue, el que cal és que es mantingui i que no ens trobem amb la situació que ens estem trobant.

I en aquest sentit, i fruit de la necessitat d'obtenir més habitatges socials, d'aquests habitatges que estan en mans d'entitats i de la degradació d'aquests habitatges que es troben en molts barris dels nostres municipis, el que ha fet aquest Govern és fer aquest pas més per tal de poder treure aquest decret llei de mesures extraordinàries i urgents per tal de poder-hi donar resposta.

Ara és el moment de començar a fer polítiques de caire més estructural, més enllà del que necessitem dia a dia, que ja ho hem dit, estem actuant dia a dia, en la legislatura passada i aquesta legislatura, per a resoldre els problemes d'aquells que més ho necessiten, però també cal pensar en aquells problemes que ens poden vindre els propers anys i que cal actuar a dia d'avui.

Què planteja el decret llei? Ho ha explicat el conseller: el dret de tanteig i retracte de les administracions públiques catalanes en les demandes..., en les àrees de demanda residencial acreditada i forta, només respecte a les transmissions d'habitatges adquirits en processos d'execució hipotecària; el dret a tanteig el pot exercir la Generalitat en nom propi o en benefici dels ajuntaments o d'entitats del tercer sector. El conseller també ha dit les xifres d'expedients que estan entrant a dia d'avui al Govern, i perquè, a més a més, des del món municipal, aquí, també puc dir que ho hem rebut. I, per tant, és molt important veure que aquesta mesura ja està funcionant a dia d'avui.

Al senyor Milà també li preguntaria quines comunitats autònomes, que ens explique quines són aquelles comunitats autònomes que estan exercint aquest dret a tanteig i retracte en diferents zones de demanda acreditada, com és el que del que estem avui regulant aquí.

S'estableix també aquesta nova infracció greu en matèria de qualitat del parc immobiliari per a la realització d'obres necessàries per al compliment dels requisits d'habitabilitat, i s'estableix la possibilitat de l'execució forçosa d'aquestes obres necessàries per al compliment i que pot acabar amb l'expropiació temporal de l'usdefruit, que veig que és una cosa que a tots els ha preocupat molt o que ha sigut objecte del debat, i que ara sí que ho regulem, però ho regulem d'una forma bé, d'una forma que es pugui aplicar. Vostès quan ho van regular no van aplicar ni un sol expedient, del 2007 al

2011 ni un expedient. I a dia d'avui nosaltres ho regulem per tal que es pugui aplicar.

Però també vull recordar que l'expropiació de l'usdefruit no ha desaparegut de la llei, sinó que continuava existint i continua existint en el cas de la sobreocupació.

I, a més a més, tampoc és cert que aquesta mesura ni arribi tard ni sigui electoralista, com ens han recordat alguns grups parlamentaris que m'han precedit, perquè el Govern pressupost rere pressupost està actuant en polítiques d'habitatges, mentre que l'aparició de fons internacionals pel que fa a la comercialització d'habitatges són ara una realitat que cal aquest punt d'inflexió que ens trobem ara amb el problema i que calia actuar amb celeritat per tal de no trobar-nos en una situació que estigués fora del control.

I, a més a més, respecte a la manca de recursos –que alguns també ho han dit–, enguany s'han habilitat 8 milions d'euros, que hi comptem per tal de disposar d'aquesta situació, per tal de resoldre aquesta situació; que, a més a més, comptem que aquesta partida es pugui incrementar amb el que es derive de l'impost sobre pisos buits. I, a més a més, senyor Coto, «con nuestro dinero...», ha dit, o «¿con qué dinero?»; «con el nuestro», que, a més a més, en tindríem més si aquell que marxa i no retorna acabés tornant a nosaltres, que és el propi, que és d'aquí. Tot i això, esperem que això es resolgui al més aviat possible.

I també estem adoptant una mesura que acaba sent una oportunitat per als municipis, perquè se'ls acaben resolent aquells problemes que tenien els ajuntaments.

També seria bo que el Ministeri de Foment pogués arribar a incloure dins el Pla estatal de l'habitatge com una actuació protegida la possibilitat de la compra d'aquests habitatges. Això és una demanda que està arribant des de diferents sectors, també de l'Associació Espanyola de Promotors Públics d'Habitatge. Per tant, aquí sí que podria actuar el senyor Coto, pel Partit Popular, i per tal que hi pogués actuar i ho pogués regular, cosa que no estan fent des de Madrid.

I vaig acabant dient que des del Govern s'ha estat actuant, s'ha estat actuant en habitatge. És cert que ens trobem amb aquest decret que permet i que vol resoldre aquesta situació que ens hem trobat a dia d'avui, a les darreres setmanes, i per tant... A més a més, tampoc tenim cap problema que es pugui regular com a..., que aquest decret llei que avui en demanem la seva convalidació també es pugui tramitar com a projecte de llei, perquè entenem que està donant resposta al que necessitem.

No volem donar, evidentment, diners als bancs, com s'ha dit també des d'algun...; el que es vol és evitar aquesta especulació i el que sí que es vol és incrementar el parc públic d'habitatge, que ja ens explicaran com el pretenen fer, com el pretenen incrementar si no és amb mesures com aquesta.

I acabo recordant-los-ho: 3.264 habitatges buits, vam trobar; a dia d'avui en tenim quasi sis-cents. I és perquè estan construïts en llocs on no hi havia demanda i on no n'hi ha a dia d'avui encara.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Cridem a votació.

(*José Antonio Coto Roquet demana per parlar.*) Senyor Coto.

José Antonio Coto Roquet

Per al·lusions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies. Senyor Milà, senyor perdedor de les primàries d'Iniciativa per ser eurodiputat, sí, estic a disposició del meu partit polític i tanco la llista de Guardiola de Berguedà, un lloc on el cap de llista era fins ara regidor de Convergència i Unió, del Govern, en aquell municipi, que ha decidit veure la llum i ser candidat del Partit Popular. (*Remor de veus.*)

Senyor perdedor de les primàries d'Iniciativa, faci com el senyor Cayo Lara, doni pas, deixi entrar gent nova en lloc de seguir deambulant pels passadissos del Parlament com ànima en pena.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Remor de veus. Salvador Milà i Solsona demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí, breument, per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Salvador Milà i Solsona

Miri, senyor Coto, sempre vostè em recorda una frase que li he dit, eh?: la ignorància és molt atrevida –la ignorància és molt atrevida–, i em sembla que vostè sap tant d'habitatge com de la mina bituminosa de Riutort, de Guardiola de Berguedà.

(*Alguns aplaudiments. Pausa llarga.*)

La presidenta

Acabat el debat, procedirem a la votació. Farem una primera votació respecte a la validació del decret llei. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació i els vots negatius, favorables a la derogació.

Comença la votació.

El decret llei queda validat per 76 vots a favor, 21 en contra i 32 abstencions.

Atès que s'ha demanat en les intervencions que sigui tramitat com a projecte de llei, també farem aquesta votació, en el sentit que els vots afirmatius són favorables a la tramitació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada la seva tramitació amb 130 vots a favor.

Procediment

per a elegir cinc membres de la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública (tram. 284-00027/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el procediment per elegir cinc membres de la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública.

Els candidats proposats són: la senyora Elisabet Samarra i Gallego, la senyora Teresa Perelló i Domingo, el senyor Oriol Mir Puigpelat, el senyor Josep Mir Bagó i el senyor Manuel Ibarz i Casadevall.

Els candidats esmentats van comparèixer dimarts passat, dia 28 d'abril, davant la Comissió d'Afers Institucionals, que en va aprovar la seva idoneïtat.

Algun grup parlamentari vol demanar la paraula o passem a la votació?

(Diversos diputats demanen per parlar.)

Senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Sí; gràcies, presidenta. Per fer l'explicació del nostre vot. Dir-los que Ciutadans no votarà favorablement a les designacions dels membres d'aquesta Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació per les següents raons.

La primera és perquè s'incompleix de manera flagrant l'article 40.3 de la llei, que exigeix com a requisit que la comissió compti amb un expert en matèria d'arxius i de gestió documental..., que ja han denunciat el menyspreu de la llei per la seva funció i anuncien ja accions legals a través d'un document que ha arribat a tots els grups parlamentaris per l'incompliment dels requisits que estableix la llei.

I segon, perquè, respecte als perfils de les persones designades, la llei diu clarament que s'haurien de triar entre juristes especialistes en dret públic amb més de deu anys d'experiència i de prestigi reconegut, i en comptes d'això ens trobem davant de perfils de persones que, lluny d'acreditar aquesta experiència, són persones que tenen una llarga trajectòria en càrrecs públics vinculats a l'Administració de Catalunya i amb clares vinculacions polítiques, que fan que aquest organisme perdi tota la capacitat d'independència i objectivitat que hauria de tenir i que exigeix la Llei de transparència.

I és per aquestes raons que Ciutadans no votarà a favor d'aquestes persones.

Gràcies.

La presidenta

Senyora Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Tres consideracions.

La primera, recordar el que ara feia la senyora Mejías, i és que aquest és un organisme important en la Llei de transparència, de fet, va ser un dels debats centrals al final del tràmit de tota la llei; un organisme que ha de garantir l'eficàcia de la llei i, sobretot, el recurs de ciutadans i ciutadanes que es vegin desamparats per la seva aplicació.

Segona, que la llei, clarament, per la importància que li donava a aquest organisme, que pot tenir entre tres i cinc membres i que avui es proposa que en tinguí cinc, demanava uns perfils molt adequats, que garantissin que fos gent amb experiència i amb determinats perfils que poguessin garantir aquesta solvència. No volem entrar en els perfils individuals dels candidats; és evident..., només cal llegir-los per saber que alguns poden aconseguir aquest perfil, però no és el cas de tots.

Però el que fa que el nostre grup parlamentari no pugui recolzar aquesta proposta és el conjunt de la proposta: són cinc membres que incompleixen la llei en el seu conjunt, perquè clarament no hi ha ningú, com ara s'hi referia i com ens han denunciat a tots els grups l'Associació d'Arxivers, que compleixi el perfil d'experts en gestió documental i arxius.

Per tant, el que aquest grup parlamentari, que no ha format part d'aquest acord però que entenem que hi havia d'haver un acord per nomenar aquests cinc membres..., però demanem explícitament al Grup de Convergència i Unió, al Grup d'Esquerra Republicana, al Grup Socialista i al Grup del Partit Popular, que han fet aquesta proposta, que avui aturin aquest nomenament, que repensin la possibilitat que hi hagi algú amb el perfil d'arxiver que s'incorpori a aquesta proposta, que l'únic que demanem és que, aquells que heu tingut la possibilitat de fer aquest acord, incorporeu un perfil determinat que faci que la proposta en conjunt s'adigui a la llei, perquè, si no, la proposta que avui estem aprovant en el Parlament contradiu una llei que vam aprovar fa pocs mesos. I crec que tenim l'oportunitat d'aturar-ho, repensar-ho i tornar a fer una proposta que s'adigui a aquests perfils.

Gràcies.

La presidenta

Santi Rodríguez? Ha demanat la paraula, no?

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Per posicionar també el nostre grup amb relació a la proposta i a la votació de la propos-

ta. El nostre grup entenem que globalment la proposta que es presenta, i tenint en compte les diferents característiques dels membres que integren aquesta proposta, és vàlida i, per tant, mereix el nostre vot afirmatiu, el vot afirmatiu del nostre grup parlamentari. Però crec que val la pena afegir-hi dues circumstàncies més.

Una primera que creiem que és important és que tenir experiència jurídica ni és ni pot ser incompatible amb la vinculació amb la política o amb la vinculació a l'Administració pública. Per tant, de cap de les maneres que algun dels membres hagi pogut tenir o tingui alguna vinculació política no vol dir que no pugui tenir una determinada experiència jurídica.

Però, en definitiva, creiem que l'autèntica raó per la qual el Grup de Ciutadans s'oposa a aquests nomenaments no s'ha dit, que és que no tenen els diputats necessaris per tenir capacitat de proposta d'algun membre.

Gràcies.

La presidenta

El senyor David Fernàndez.

David Fernàndez i Ramos

Gràcies, presidenta. Molt breument, per posicionar i comunicar la posició de la CUP amb relació als arguments que ja han expressat –els mateixos– la diputada Dolors Camats i la diputada Carina Mejías, i fonamentalment reiterar els arguments d'aquest perfil tècnic, i també constant la protesta que l'Associació d'Arxivers i de gestió documental ens ha tramès a tots els grups, doncs, que fretura i «adoleix» d'aquest perfil tècnic que requeria aquesta designació.

Per tant, ens hi abstindrem.

Gràcies.

La presidenta

Senyor Corominas. (*Pausa.*) Senyora Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Davant de les consideracions esgrimides pels grups parlamentaris que no han pogut participar en la designació dels membres d'aquesta Comissió del Dret d'Accés, que em sembla que tots compartim que és un organisme transcendent i molt important, que sorgeix d'una llei que va assolir una transversalitat política important en aquest Parlament després d'un gran esforç de treball a ponència, com a portaveu d'Esquerra Republicana, del Grup d'Esquerra Republicana, vull fer dues consideracions.

Per la part que ens correspon, hem tractat de reunir, en el candidat que nosaltres vam oferir i que en el *hearing* de la CAI del dimarts va ser explícitament i àmpliament avaluat, vam tractar d'incloure-hi –i ens consta que és així– criteris d'idoneïtat compartits amb el mateix Grup de Ciutadans o amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds; i em refereixo al candidat

senyor Oriol Mir Puigpelat. Per tant, en aquest sentit hem tractat d'aglutinar, ja que formalment ens corresponia a nosaltres fer una proposta, una única proposta, aquests criteris de transversalitat i de rigor tècnic, tal com estableix la llei.

Pel que fa a la qüestió dels gestors i dels arxivers, també tenint en compte la importància de la seva presència, ens sembla que seria imprescindible –i, de fet, en el *hearing* també vam insistir sobre aquest aspecte– promoure un conveni de col·laboració estable entre aquesta comissió i els arxivers, de tal manera que en aquells casos concrets que afectin aquest àmbit puguin ser incorporats tal com preveu la interpretació estricta de l'article 40.

I, per últim, per una qüestió de pulcritud democràtica i de caire formal, nosaltres ens atrevim a demanar que es faci votació separada de cadascun dels candidats, perquè els grups que no han pogut proposar, malgrat que no modifiquin la seva posició anunciada, tinguin l'oportunitat, des del punt de vista de la pulcritud del vot, de poder emetre, a criteri propi i a criteri de grup, el seu criteri i inclinació de vot. I demanem això amb el benentès que el nostre grup comparteix íntegrament amb el compromís que ha adquirit la candidatura que ha estat subscripta.

Gràcies.

La presidenta

Senyor Corominas.

Lluís M. Corominas i Díaz

Gràcies, presidenta. En primer terme, per manifestar que avalarem els candidats i que estem d'acord amb aquesta votació individualitzada. Pertant, cap problema.

Segon, a la senyora Mejías i a Ciutadans, primer de tot, la falta de respecte que van tenir a la comissió en marxar de la comissió i no escoltar les persones que compareixien al *hearing*. Com poden saber si són idonis o no, si ni tan sols van assistir a la sessió, ni van escoltar les persones que es van presentar per a aquests perfils? (*Remor de veus.*)

El tema dels arxivers. Precisament la comissió, la ponència, per la sensibilitat que vam tenir amb els arxivers i documentalistes, vam afegir que entre totes les titulacions que podien accedir a aquesta comissió n'hi hagués només dues, la jurídica i la d'arxivers i documentalistes, que poguessin tenir la possibilitat de fer proposta per a aquesta comissió. Que ara, en aquest primer moment, en aquest primer nomenament, no hi hagi arxivistes ni documentalistes és perquè els grups que hem fet les propostes, doncs, senzillament hem optat per un altre perfil. Això no vol dir que en el futur no pugui ser així. I és així i podrà ser així perquè precisament, doncs, a la ponència vam habilitar també aquesta titulació, perquè estigués present en aquesta comissió.

També fer una consideració respecte a les persones que han estat o han format part d'alguna formació política o de la funció pública, a l'hora de formar part

d'aquestes comissions. El fet d'haver estat vinculat a la política en un moment o altre de la vida d'algú hauria de ser una qüestió de prestigi i de dignitat i que ens honorés. Si volem que això sigui una causa d'il·legibilitat diguem-ho clar, però no confonguem les coses. Aquest Parlament és un parlament que pot legislar. Si això és una causa d'il·legibilitat, tots 135 no podrem fer mai més re, per dir-ho clar. I traguem-nos-ho de sobre ja, això; perquè sembla que cada vegada que algú s'hagi dedicat a la política no pugui fer res més. I això no és així. *(Remor de veus.)*

I, finalment, em sobta que si hi ha d'haver una interpretació d'aquesta llei, qui vulgui interpretar la voluntat del legislador i l'esperit del legislador siguin els dos grups que, malgrat haver participat activament en la llei, no van votar la llei a favor. Per tant, qui l'hem d'interpretar, en tot cas, serem els qui sí que vam votar a favor d'aquesta llei i vam poder aprovar aquesta llei.

(Remor de veus. Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Després d'escoltar... –gràcies, presidenta...

La presidenta

No, per què demana la paraula?

Carina Mejías Sánchez

Per al·lusions evidents de...

La presidenta

Doncs, té trenta segons.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies. Després d'escoltar l'exemple de pluralitat, de respecte a la pluralitat, que ha fet el senyor Corominas, em sembla que no cal afegir gaire més, no? Però dir-li que el Grup de Ciutadans ha estat sempre a favor que aquells organismes formats per persones amb perfils idonis siguin objecte d'una votació favorable per part del nostre grup. En el cas, com en aquest, en què s'incompleix de manera flagrant la llei i on a més a més hi han quotes de partits, Ciutadans no hi participarà, perquè a més a més és un organisme important, que està configurat a la Llei de transparència, amb un objectiu claríssim, que en aquest moment no compleix.

Moltes gràcies.

La presidenta

Senyor Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Vull ser molt breu. Alguns dels arguments que s'han esgrimit el Grup Socialista els comparteix totalment, i, per tant, només vull subratllar que, en opinió del nostre grup, les persones presentades i que previsiblement seran votades favorablement com a membres de la comissió compleixen perfectament el que la mateixa llei els encomana. I he de dir que, després del *hearing* del passat dimarts, el convenciment per part del Grup Socialista s'ha reforçat, perquè crec que les persones que hi vam assistir vam ser testimonis d'uns *hearings* de molt nivell, i això crec que també és bo reconèixer-ho.

Moltes gràcies.

(Dolors Camats i Lluís demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Camats.

Dolors Camats i Lluís

Gràcies, presidenta. Només tres consideracions.

La primera, per dir que en el cas del nostre grup, ja ho hem dit, no és un problema dels currículums individuals, sinó de la proposta que es porta en conjunt a aquesta aprovació. Reiterem l'ofertament que s'aturi i es reconsideri.

Dos, per dir-li al senyor Corominas que entenem que les lleis aprovades en aquest Parlament les hem de complir tots i les podem interpretar tots, les hàgim votades o no, igual que els ciutadans d'aquest país –entenc; no sé si és nou, això.

I tres, per demanar a la Mesa –i, si no, ho farà el nostre grup– que es llegeixi l'article 40.3, en què es diu explícitament..., ho dic perquè tothom pugui interpretar per ell mateix què diu sobre els perfils de les persones que s'han de nomenar.

El tenim a mà, si la mesa el vol. I, si no, doncs, el tenim aquí.

(Remor de veus.)

La presidenta

Si de cas...

Dolors Camats i Lluís

Per fer via, presidenta.

La presidenta

No, no, si de cas me'l passa –me'l passa. *(Lluís M. Corominas i Díaz demana per parlar.)* Senyor Corominas.

Lluís M. Corominas i Díaz

No, per fer avinent a la Mesa que no estem votant la llei; la llei ja la vam votar. En tot cas, si vol llegir l'article de què ha fet esment, llegeixi'l vostè, cap proble-

ma, però llegeixi's tota la llei. I, per tant, doncs, no es tracta de votar un article. Avui el que votem són les cinc persones que hem proposat per a aquest òrgan; només això. No votem l'article de la llei que habilitava les dues titulacions.

(Remor de veus.)

La presidenta

Abans de la votació, que farem un per un i electrònica i secreta, donarem lectura a aquest punt: «Els membres de la comissió han de ser juristes especialistes en dret públic i tècnics en matèria d'arxius o gestió documental, elegits entre experts de competència i prestigi reconeguts, i amb més de deu anys d'experiència professional.»

Dit això, comencem amb la votació... *(Veus de fons.)* D'acord. *(Pausa.)* Recordar que s'ha d'assolir la majoria de tres cinquenes parts, que significa 81 vots; tres cinquenes parts, que són 81 vots.

Comencem amb la votació de la senyora Elisabet Samarra i Gallego.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 106 vots a favor, 12 en contra i 11 abstencions.

Passem a la votació de la senyora... *(Veus de fons. Pausa.)* Comencem la votació de la senyora Teresa Perelló i Domingo.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 107 vots a favor, 11 en contra i 12 abstencions.

Passem a la votació del senyor Oriol Mir i Puigpelat.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 105 vots a favor, 13 en contra i 12 abstencions.

Passem a la votació del senyor Josep Mir i Bagó.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 106 vots a favor, 11 en contra i 13 abstencions.

I passem a la votació del senyor Manuel Ibarz i Casadevall.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 105 vots a favor, 11 en contra i 14 abstencions.

Per tant, vist el resultat de la votació, queden designats els candidats esmentats com a membres de la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les comarques gironines (tram. 302-00274/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre

les comarques gironines. Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Juli Fernandez.

(Pausa.)

Ja pot començar, senyor diputat.

Juli Fernandez Iruela

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bé, el nostre grup, a l'anterior plenari, va fer una interpel·lació amb relació a comarques gironines amb la clara voluntat d'intentar posar sobre la taula mancances de les mateixes comarques, i també vam intentar posar aquells elements que el nostre grup pensa que cal reajustar i redefinir per intentar afrontar aquesta etapa, que sembla ser que comencem, malgrat que les dades macroeconòmiques ens indiquen que la crisi comença a tenir eines de recuperació; òbviament, fins que aquesta recuperació no arribi a les famílies no podrem estar parlant mai de recuperació econòmica; per tant, les comarques gironines també han sigut unes comarques afectades per la crisi.

No veig el rellotge, presidenta, amb la qual cosa, no sé si és que el temps... O sigui, hi ha flexibilitat horària... Cap problema...

La presidenta

No, no. No n'hi ha, i gràcies per avisar-me, perquè el timbre no ha funcionat.

Juli Fernandez Iruela

Cap problema. Bé, en qualsevol cas, com deia abans, la crisi de comarques també s'ha fet palesa. Ja deia jo, en l'anterior interpel·lació, doncs, que la taxa d'atur, segons l'última EPA, era del 23 per cent; per tant, ha tingut les seves conseqüències, i nosaltres, més enllà de fer una moció, que hauria pogut tenir, doncs, allò, una carta als reis, hem volgut fer una proposta que intenti posar les pautes per a un canvi de model, sobretot en el tema econòmic. També posar de manifest les mancances que hi ha en aquests moments fruit de la crisi en els ajustos, que s'han fet a la baixa, de moltes prestacions socials. Per tant, per això, aquesta moció, que té dinou punts, hem intentat fer, demanar que es redacti un pla de millora i suport a l'activitat econòmica. Hem fet una proposta per millorar la coordinació i la participació de tots els actors i agents econòmics creant la taula de Girona Activa, per intentar coordinar-nos molt millor i planificar els reptes de futur. Hem dit, i proposem, doncs, eines per millorar la competitivitat del sector turístic, un sector importantíssim de comarques gironines, també del país. Recordem que genera més del 12 per cent del PIB, però entenem que aquesta crisi econòmica ha de comportar, segurament, també, que tots reflexionem sobre el model econòmic, i aquí he volgut fer propostes per, també, donar eines per a aquesta redefinició del model econòmic, un model molt més sostenible i alhora que aposti per més valor afegit. Per tant, també hi ha punts que fan referència a aquesta proposta. També,

òbviament, doncs, la moció va lligada a la millora de les infraestructures. No podem parlar de recuperació econòmica ni d'un nou model, si no va acompanyat, realment, que aquelles infraestructures que encara ens fan falta o aquelles que cal millorar, doncs, realment, no ho afrontem.

Demanem que el Govern, doncs, segueixi amb el que és el campus del Trueta, un campus estratègic per al tema, no només, diguem-ne, de la salut, sinó també estratègic per a l'activitat econòmica de tota la ciutat de Girona. Demanem la necessitat d'activar i dinamitzar el parc tecnològic; entenem que ha de ser també un pont de transferència de coneixement del món universitari cap a les empreses. Demanem, també, d'alguna manera, doncs, afrontar la dinamització de l'aeroport de Girona, malgrat que després veurem que amb les esmenes que hem acceptat i transaccionat fem passos qualitatius de millora.

Òbviament, la moció no podia deixar de banda la nacional II, un repte que fa molts i molts anys que es reclama; per tant, demanem, també, des del Govern de la Generalitat que faci les gestions oportunes per intentar desdoblar de forma completa tot el que és el tram de la nacional II que passa per les comarques.

També hi ha una incidència especial en la planificació urbanística, i entén el nostre grup que l'urbanisme és una eina clau per dissenyar el model de ciutat dels nostres municipis. Per tant, demanem una millor coordinació amb aquells planejaments urbanístics que afecten sobretot a petits municipis, perquè també tinguem en compte que la planificació ha de ser més supramunicipal i no tant només en l'àmbit municipal.

Òbviament, no podem deixar de banda el Pla de barris; Pla de barris que tant d'èxit ha tingut en moltes poblacions, però que, òbviament, estan en aquests moments pràcticament tots aturats perquè no hi ha finançament; perquè, a més a més, no es reconeixen les despeses fetes pels ajuntaments; i no reconèixer la despesa implica un problema addicional, i és que molts ajuntaments, encara que estiguem bé econòmicament, comencem a tenir problemes de compliment de la Llei d'estabilitat. Per tant, també hem de ser capaços d'intentar reconèixer aquestes despeses, perquè això ens ha de permetre, segurament, seguir avançant en l'execució dels plans que ja tenim aprovats.

També diem que caldria tornar a planificar noves convocatòries. Segurament, el Govern dirà que dependrà molt de la seva disponibilitat pressupostària. Afrontem la no-convocatòria dels concursos públics de les àrees bàsiques de salut; entenem que això s'ha d'aturar; per tant, no ens agrada que es facin aquestes convocatòries, com hem fet amb un dels punts de la proposta i, òbviament, fem, demanem un calendari 2015-2020 per intentar recuperar la part d'ingressos que ens ha de permetre, doncs, suplementar els ajustos que hem en l'àrea, amb tot el que fa referència a sanitat.

Per tant, és una moció que és molt transversal; que no he volgut fer específicament una carta als reis d'actuacions concretes, però sí que marca una línia estratègica que el nostre grup pensa que és importantíssima per afrontar els reptes de futur, i sobretot recuperar

aquelles baixades que hem tingut de qualitat de prestació de serveis, bàsicament en el tema de sanitat i d'ensenyament, perquè, en funció de la recuperació d'aquests ingressos que han de venir, fruit de la recuperació econòmica i també fruit d'una nova fiscalitat, ens permeti dotar aquells recursos per intentar tornar als orígens, a abans de la crisi, en el que fa referència a prestacions.

Després de l'última intervenció, intentaré faré una moció a les esmenes. He fet un esforç important de transacció, com després veurem, amb la voluntat clara d'intentar sumar el màxim de suports per donar aquesta idea que cal –cal– que comarques gironines torni a ser un referent en el que és la prioritat del mateix Govern.

Moltes gràcies, presidenta, diputats, diputades.

La presidenta

Per defensar les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Vidal, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. Senyores, senyors diputats, aquesta moció, igual que la interpellació anterior, forma part d'aquesta sèrie, d'aquest serial que el Grup Socialista ha anat presentant a totes les circumscripcions catalanes, propi també d'èpoques electorals. De fet, en la interpellació feta a primera hora d'un matí d'un dimecres..., d'un dijous al matí, fèiem bàsicament una reunió gironina, amb gairebé les mateixes cares que durant la campanya electoral de les autonòmiques, més o menys. Veient la moció, a més a més, constato que també hi surten la major part de temes que vam debatre a bastament en aquella campanya electoral i, per tant, en molts de temes ens coneixem també a bastament les posicions de cadascú.

Agraïm que no sigui una carta als reis, perquè hauria pogut ser aquesta la temptació, que cadascun de nosaltres hi hagués posat el llistat de greuges pendants, que en tenim molts, i hauríem repetit probablement moltes de les esmenes dels pressupostos, que van ocupar unes quantes desenes de pàgines, i per tant hauria sigut una moció una mica inviable. És una moció, entenc, que parla bàsicament de recuperació econòmica i de prestació de serveis. A nosaltres ens sembla correcte, però com que, tal com ha dit el diputat Juli, no són mesures concretes sinó que són posicionaments genèrics sobre els temes, nosaltres hi tenim un accent, sobre aquests temes, que és el que hem volgut posar en les esmenes que hem presentat.

I celebro que, pel que sembla –suposo que ens ho acabarà dient–, la major part d'aquestes esmenes se'ns hagin acceptat o s'hagin transaccionat. Suposo que vol dir que en alguns punts el Partit Socialista ve a les nostres, i d'això, me n'alegro. Miri, d'acord, per exemple, a redactar un pla de millora a l'activitat econòmica de les comarques gironines sempre que tinguem en compte tres factors: la reconversió dels sectors madurs, que en tenim dos o tres de molt importants, les zones que han patit més desindustrialització i la po-

tenciació dels sectors referents de l'economia verda. D'acord amb la creació d'aquests instrument Girona Activa, sempre que identifiquem nous sectors vinculats a models productius que puguin ser més justos, més eficients i més sostenibles.

D'acord, també, a potenciar el turisme. Evidentment. Però potenciem un turisme responsable, i potenciem un turisme que sigui capaç d'integrar els valors en el territori: els paisatgístics, els mediambientals, socials, gastronòmics i culturals. D'acord a potenciar el parc tecnològic de la UdG. Ara bé, centrem-nos en la recerca d'alternatives al model industrial, més eficients i més sostenibles. D'acord a potenciar l'agricultura, necessari, però un model agrari sostenible i lliure de transgènics. D'acord a fomentar les estacions d'esquí, però sobretot, promoguem la desestacionalització, importantíssima per a aquestes comarques, i la promoció de productes turístics que integrin el gaudi i el respecte pel medi natural. D'acord a garantir els serveis de salut amb el control públic, a resoldre els temes pendents que milloren aquests serveis; i d'acord a reclamar les instal·lacions educatives pendents. Nosaltres volem, i incloem poder tenir un mapa prioritzat de totes les construccions, reformes i millores pendents dels centres educatius de les comarques gironines. D'acord a tot això. I més coses.

No estem d'acord, en què? Bé, en un tema clàssic d'aquells debats electorals que ja vam dir. No estem d'acord en el tema del desdoblament de la nacional II. Ja ho vam defensar en el seu moment, i seguim defensant que de Girona cap al sud és imprescindible acabar les obres començades, però que de Girona cap al nord cal estudiar la transformació de l'AP-7 com a via de gran capacitat, rescatant-la com a via pública, instal·lant l'eurovinyeta com a sistema de finançament. No necessitem dotze carrils que fereixin la geografia gironina de nord a sud i de sud a nord; no necessitem autopistes al costat d'autopistes. Necessitem una solució més barata, que ho és; necessitem una solució segura, que ho és, i necessitem una solució més sostenible, que ho és. No necessitem seguir agenollats davant dels interessos econòmics de les grans constructors i de les grans concessionàries. Aquí no ens hi trobaran, aquí no ens hi trobaran encara que ens trobem sols.

I el mateix diem amb altres desdoblements previstos. Ens agrada que posi a l'esmena 8 el replantejament de tots aquests projectes amb base en solucions eficients i consensuades, però sense donar per fet i tancat el que vostès diuen allà. I tampoc ens posarem d'acord en el punt 11, on vostès accepten els criteris expressats pel Departament de Territori en la futura llei del territori pel que fa a la planificació urbanística, entre altres coses perquè no sabem quins són aquests criteris i, pel so que ens arriba, la pretensió és més campí-qui-pugui i menys control. Gran error, si és així, perquè tots sabem les desgràcies que s'han fet a les comarques gironines quan en el nom del lliure mercat s'ha deixat que els rapinyaries facin la seva. No sé, sincerament, si aquí, acceptant aquesta esmena, s'han deixat marcar un gol en pròpia porta. En tot cas, ja ho veurem.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Roger Torrent.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades: és el tercer fascicle, no?, d'aquesta aparició per capítols que deia el senyor Vidal, d'aquestes mocions, que intenten, doncs, plantejar tots els problemes de les diferents demarcacions del país. Va ser el torn, primer, i si m'erro en l'ordre ja em corregirà el senyor Fernandez, de les comarques de Tarragona, posteriorment de les comarques de Lleida, avui de les comarques gironines, i, pel que sembla, segons la interpellació que es va fer ahir, al Ple que ve de les comarques..., o de Barcelona ciutat o de l'entorn metropolità de Barcelona i de les comarques barcelonines.

Quan es va presentar la interpellació vam pensar que corriem el risc que això fos una atzagaiada, eh?, una moció en la qual, com deia també el senyor Vidal, s'hi aboqués tota la carta als Reis, en aquest cas del Grup Parlamentari Socialista, i que, a partir d'aquí, doncs, tots els grups parlamentaris hauríem pogut fer el nostre llistat de greuges i feines pendents, amb la qual cosa, primer, la moció seria un missal irresoluble, i, segona, evidentment, en dificultaria, i molt, l'aprovació.

No ha estat així; s'ha de dir que no ha estat així, que finalment la moció que avui se'ns planteja ha estat una moció en la qual es toquen diferents aspectes, molt amplis, molt variats, segurament inclou tot el segment de preocupacions que avui els gironins i les gironines i, especialment, les administracions gironines hem d'afrontar, però no és aquesta carta als Reis, no és aquest llistat de greuges i qüestions pendents de les últimes dècades, diria jo.

Per tant, és d'agrair l'esforç fet per part del diputat proponent i també dels diferents grups a l'hora de cenyir-nos a aquest aspectes més fonamentals; aspectes que van des de qüestions més genèriques, reflexives, de futur, si volen, per tant de replantejament dels elements essencials de l'economia gironina. Parlem de sectors econòmics, de sectors en els quals els ciutadans, els habitants de les comarques gironines tenim molt de recorregut; parlem d'agroalimentària, parlem de turisme, parlem de sectors que, evidentment, són importants i ho han de ser encara més en el futur, per tant, una part més reflexiva, una part més genèrica; però també baixem al terreny del més concret, eh?, i anem a parar a qüestions molt específiques, algunes que clamen al cel. Sembla mentida que el 2015 hàgim encara avui d'estar parlant del desdoblament de la nacional II, d'acabar les obres començades en aquesta infraestructura, o que hàgim d'estar parlant encara avui de la gestió de l'aeroport de Girona; de coses que haurien d'estar absolutament superades, absolutament «finiquitades», absolutament a disposició del ciutadà i les ciutadanes de les nostres comarques, encara n'estem parlant avui.

Per tant, coses que clamen al cel, que hi són i que ens hem posat d'acord en aquesta moció, i coses que són imprescindibles des del nostre punt de vista pel que fa a infraestructures, molt més concretes, molt més específiques i baixant molt al nivell del detall, com poden ser, doncs, les reformes a la carretera C-66, els equipaments educatius a Vilafant, a Vilablareix o Sant Julià de Llor, i altres d'altres qüestions que específicament apareixen en aquesta moció i que és bo, és molt bo que els diferents grups que previsiblement donarem suport a aquesta moció hàgim arribat a un consens.

Deia el senyor Fernandez en la seva interpellació que d'alguna manera els diputats i diputades gironins estem obligats a acabar amb aquell tòpic que diu que Girona rai, oi?, que Girona ja va prou bé, a Girona ja ens ho fem, no?, i que, per tant, no hi hem de prestar una especial atenció perquè ja anem tirant, ja anem bé.

I això no és així, no només perquè ho digui aquest diputat o ho puguin dir els diputats i diputades gironins, sinó perquè les dades ho constaten: Girona ja no és «Girona rai», i ho deia la consellera ara quan entrava, que això s'ha acabat. I, efectivament, s'ha acabat, eh?; el «Girona rai» s'ha acabat.

I nosaltres estem obligats a demostrar que, efectivament, ens toca acabar amb aquest tòpic i treballar per allò que és fonamental per al desenvolupament de les nostres comarques. Hem d'acabar amb aquest tòpic del «Girona rai»; per tant, hem de treballar amb aquells elements que siguin fonamentals. I per treballar-hi, evidentment, hem de generar consensos; consensos en aquesta cambrà, consensos *amb* el territori, no només *en* el territori, sinó *amb* el territori, i, per tant, amb les administracions i els ens socials i agents econòmics del nostre territori, per determinar quins són aquells elements fonamentals que hem de resoldre en el futur.

Jo crec que és un bon principi, aquesta moció; hem d'agrair l'esforç fet pel diputat Fernandez per transaccionar la majoria d'esmenes. I, per tant, espero que es pugui aprovar amb aquest mateix consens amb què hem fet les esmenes, aquesta moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Vila.

Pere Vila i Fulcarà

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats, bé, jo el que vull destacar inicialment, i veient com ha anat el matí, i si ens centrem una mica en el que va passar ahir, el que vull destacar és el to que hi ha hagut a l'hora de negociar i el to que fins a hores d'ara hi ha amb els plantejaments per part dels diferents grups.

Les comarques gironines són un patrimoni per nosaltres, és evident, però també per al país; les comarques gironines tenen una potència, jo m'atreiria a dir que immensa, però tenim molta feina a fer. I aquesta és

una feina que s'ha posat molt en valor en els darrers anys, però també hem de ser conscients que, si tenim el prestigi, la solvència i les aptituds que se'ns suposen, també ha estat en part per culpa de molts governs i molt diferents, perquè, comarques gironines, ja sigui el Govern de la Generalitat, ja sigui la diputació, en els consells i, evidentment, en els municipis, hi ha hagut ajuntaments de tots colors i tots han contribuït al que avui som. Aquest potencial queda fora de tot dubte, per descomptat, i insisteixo que en som tots responsables.

En aquesta línia cal agrair la presentació de la moció, perquè no ha estat, i s'ha dit a bastament ja, una moció llarga i tediosa, al contrari, ha estat una moció centrada en els temes que ens afecten; potser n'hi han alguns que també podríem haver destacat, però, en tot cas, amb les aportacions que ha fet cada grup amb les esmenes, hem intentat centrar-ho, amb la voluntat que teníem cadascú de millorar-la, no?

Nosaltres, d'inici, vàrem acceptar ja tres punts, però vàrem presentar també, en els setze restants, esmenes; esmenes que moltes s'han transaccionat i que estic convençut que el redactat final, doncs, donarà respostes a les inquietuds que tenim com a ciutadania gironina.

S'ha parlat de plans de millora, de competitivitat, del model turístic, però sobretot s'ha parlat d'infraestructures, un eix cabdal, i, sobretot, un eix en què hem d'aplicar d'una vegada per totes la justícia, perquè encara estem parlant de temes de trenta anys enrere i que crec que, amb la moció, doncs, bé, hem de donar-hi suport, no en queda una altra, però també hem de ser autoexigents tots plegats, tots els grups. Perquè el tema de, per exemple, la gestió de l'aeroport i el tema de la nacional II van passant els anys i estem pràcticament on estàvem, malgrat que hi ha hagut algunes millores puntuals, i això també s'ha de reconèixer, però encara hem d'acabar-ho de fer bé.

Fixeu-vos, també, que hem parlat de noves inversions, capítol d'ensenyament, per exemple; de tot el que té o fa referència a aquest model sanitari, que és un model d'èxit, d'acabar-lo de falcar i que acabi de ser el model que tots volem; també hem pres decisions en aquesta moció que ajudaran a donar resposta a aquestes inquietuds, en llistes d'espera, etcètera.

S'ha de millorar el nivell d'ingressos de la Generalitat, i en aquesta línia l'únic punt, que és el darrer, que no hi donarem suport, doncs, ve perquè la situació econòmica és la que és i els compromisos que pot adoptar aquest grup parlamentari, sobretot el Departament d'Economia i Finances, no poden ser tan explícits com es demana amb el text que es proposa de la moció, però, a bastament, en tots els altres punts, ens hem entès, i això jo crec que diu molt de tots nosaltres.

Fixeu-vos, també, que s'ha parlat del model gironí, del «Girona rai», però jo m'atreiria a parlar de la manera i de l'estil que tenim de fer política els gironins. Aquesta és una moció que tots entendreu que versa sobre aquest estil, sobre aquesta manera de fer, d'exposar els temes, amb bon to, autocrítics quan convé, que d'això també ens sabem un munt, i exigents quan convé.

Aquesta presentació final espero i desitjo que tingui, doncs, el suport de la gran majoria de grups, crec que serà així, però, en tot cas, per acabar vull destacar, doncs, la feina del diputat Juli Fernandez, i també la feina del diputat Roger Torrent, també la feina, encara que no directament, que hem tingut amb el diputat Marc Vidal, i, a darrera hora, amb el diputat del Partit Popular, perquè hi han alguns punts que també hi estarà d'acord.

Aquesta, a grans trets, és la situació d'aquesta moció; una moció feta perquè acabem de complir-la, i tenim moltes coses a fer, i també feta per la gent de Girona.

Moltes gràcies, presidenta, diputades, diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Diputados, bueno, en primer lugar, sorprendido; sorprendido por la referencia que ha hecho en este caso el portavoz de Convergència a efectos de poner de manifiesto que al Partido Popular ninguna de las iniciativas que ha promovido se le han aceptado. Por tanto, en fin, hemos vivido otro debate distinto.

En cualquier caso, yo vengo a poner, lógicamente, la nota discrepante, habida cuenta de lo que aquí se exhibe como calma chicha, que, lógicamente, creo que no conviene para nada en un debate parlamentario constructivo.

Nuestro grupo parlamentario ha presentado dos enmiendas de modificación y más de una decena de adición que no han sido aceptadas porque escuecen y denuncian la incompetencia de la clase dirigente «socioconvergente» de Gerona.

Señor Juli Fernandez, si su propuesta se centra en temas estratégicos, está claro que la educación para ustedes no lo es. Y así nos va. Para el Partido Popular la inversión en recursos educativos es la clave de bóveda, y por eso hemos adicionado hasta diez que afectan a la creación de centros docentes, tres de ellos en el municipio de Salt, concretamente Les Arrels, Gegant del Rec y Salvador Sunyer.

Hablar del huevo Hospital Trueta es hablar de un fracaso de la gestión socialista; en el año 2009 gobernaban España, gobernaban la comunidad autónoma de Cataluña, anunciaron su proyecto y nada más se supo.

Declarar que apoyan la viabilidad del parque científico y tecnológico de la Universitat de Girona es tapar un nuevo fiasco de la gestión del tripartito de izquierdas: deuda galopante, quiebra técnica, promesas incumplidas, como las del consejero Huguet, de Esquerra Republicana, que prometió 15 millones de euros y comprometió cero. Y esa es la causa de un nuevo fracaso. Por cierto, ahora la Generalitat de Cataluña les niega los avales que requieren.

Reclamar la dinamización del aeropuerto de Girona es desconocer la gestión del Gobierno del PP, que ha reducido las tasas aeroportuarias para corregir los errores socialistas que permitieron que compañías de *low cost* como Ryanair abandonaran el aeropuerto de la Costa Brava para irse al Prat.

Promover el desdoblamiento de la nacional II a su paso por la provincia de Girona por aquellos, precisamente, que en siete años solo construyeron ocho kilómetros –señor Fernandez, se lo recuerdo– es un insulto a la inteligencia, es una verdadera tomadura de pelo. Solo el PP, y, ojo, en tiempos de crisis, ha invertido en la nacional II. Debo recordárselo –digan la verdad–, y a modo de crítica generalizada para todos los grupos de esta cámara, lógicamente, salvo el nuestro... (*Remor de veus.*) Es evidente –es evidente.

Dejen, por favor –dejen, por favor– de criticar el tren de alta velocidad; sean leales y solidarios con todos los españoles; reconozcan el esfuerzo inversor en infraestructuras del Gobierno de España en Cataluña: cinco estaciones de AVE, dos en Gerona.

Miren, la semana que viene se inicia en Girona la exposición de «Temps de flors», y gracias al AVE Girona recibirá un aluvión de visitantes de toda España. Y, sin embargo, los alcaldes convergentes de Gerona y Barcelona, que deberían haberlo reconocido en su presentación la semana pasada, lo silenciaron. Y eso –eso– es muy feo.

Como también lo es que el partido de Albert Rivera pretenda negarles el AVE al resto de ciudadanos españoles, una vez, además, que en Cataluña concluyó la obra. Miren, el Partido Popular sostiene un proyecto para toda España; su partido, sin embargo, solo tiene un proyecto exclusivamente personalista.

En cualquier caso, esperábamos espíritu constructivo, señor Fernandez, no corporativo. Pero es que esto es muy propio del *establishment gironí* –es muy propio. Aquí han venido poco menos que a glosar el espíritu de entendimiento y de confraternización, y han dejado aislados a aquellos grupos –en este caso el PP– que no comulgan con ruedas de molino. Pero aquí estoy yo para denunciarlo (*rialles*), y por tanto, a pesar de que han dibujado un paisaje fantástico, propio de historias para niños, nosotros ponemos los puntos sobre las íes y les cantamos las verdades del barquero.

En cualquier caso, señor Juli Fernandez, su partido no se va a salvar de la quema municipal. Por tanto, por mucho que guiñe en este caso a la bancada convergente, no piense que eso le hará mejorar los resultados.

Nada más, muchísimas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup de Ciutadans, l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados..., señor Santamaría, usted dice que el Partido Popular tiene un proyecto para toda España, pero sin embargo sus compañeros parece que no quieren que un partido catalán y, por tanto, español pueda tener algo que decir en la gobernabilidad de España. Así que, por favor, háganselo mirar.

Hace un par de semanas discutíamos en este Pleno una moción presentada por el mismo grupo, en este caso sobre las Tierras de Lérida, el Pirineo y Arán, y hoy toca la de las comarcas de Girona; y por lo que sabemos, además, durante este Pleno se interpelará también sobre la ciudad de Barcelona, para dar paso, por supuesto, a otra moción al respecto el próximo Pleno. Está bien, por supuesto, y nosotros en general vamos a votar a favor, salvo un par de puntos, de esta moción, como ya hicimos en su momento sobre aquella que versaba sobre las comarcas de Lleida. Pero ciertamente no me digan, como han expresado algunos de los otros portavoces, que no tiene un cierto tufillo electoralista hacer tres mociones consecutivas sobre este tipo de temas inmediatamente antes de las elecciones municipales. Pero, en fin, no incidiré tanto en esta cuestión como en el contenido de la moción, que es lo que creo que es realmente importante y lo que al fin y al cabo interesa a los ciudadanos, en este caso a los ciudadanos que viven en la provincia de Girona.

Su moción propone una serie de medidas que realmente son de casi imposible rechazo y, por lo tanto, como suele ser habitual en estos casos, en gran medida son inconcretas, y usted mismo ha reconocido que hay pocas –pocas– medidas concretas. En cualquier caso, partía usted en su interpelación –y yo creo que hacía bien– de reconocer que la situación de Girona no es catastrófica, pero sí que hace falta que el Govern tome de verdad cartas en determinados asuntos que están sin duda por resolver. Y, ciertamente, empezamos mal cuando vemos el bajón de inversión que la Generalitat destina a Girona en los últimos años. Pocas cosas vamos a poder solucionar si realmente la inversión no se sitúa en un nivel aceptable. Y eso es algo que también se puso de manifiesto en la moción que a instancia de su grupo igualmente discutimos sobre la provincia de Lleida, y estamos de acuerdo. Para la reactivación de la actividad económica y el empleo, que tan necesarios son en toda Cataluña, pero en Girona también, es imprescindible el mantenimiento de una política de inversión adecuada.

Y si, efectivamente, como usted se refirió además, lo dijo, vemos que en cuatro años hemos pasado de unos niveles de inversión de unos 140 millones a unos 50, pues, está claro que algo no se está haciendo bien, porque el bajón es tremendo. Todas estas medidas que van en la línea de poner en marcha planes o llevar a cabo acciones que tienen como objeto la promoción de determinados sectores industriales, agrícolas o del sector del turismo son positivas, pero se quedarán en nada –se quedarán en nada– si no existe inversión, porque detrás de cada uno de estos planes o acciones tiene que haber dinero, dinero que los sustente.

En este sentido, sí que queremos reseñar la importancia del sector turístico en la provincia de Girona, que tiene una doble vertiente en tanto que ese turismo es de montaña y también es turismo de costa. Este último tiene actualmente más peso, y por eso nos parece adecuada la propuesta de medidas que se proponen para potenciar que el que está en cierta desventaja en este sentido y que tiene tanto potencial, el turismo rural y de montaña, pues, se fortalezca.

Todo lo anterior, en cuanto se refiere a medidas de reactivación económica; pero también se trata de impulsar medidas en el ámbito social y ámbitos de infraestructura. Es evidente que algunos de los problemas son compartidos con otros territorios, como la supresión de aportaciones económicas a guarderías o la situación de estudiantes que se encuentran hoy en día en barracones, y creo que esto es evidente, que tenemos que poner medidas, instar al Gobierno a que lo solucione. Igualmente en cuanto a las infraestructuras, existen problemas de seguridad y de vialidad en la N-II, y estaremos de acuerdo en el desdoblamiento. Y, en lo que afecta de modo especial a la salud, las listas de espera se tienen que reducir.

Todas ellas son medidas que ciertamente son de difícil rechazo, como decía. Nosotros creemos que son medidas razonables, pero sobre todo creemos que son realizables, y por eso votaremos en general a favor, salvo alguna abstención.

Gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia. Bé, ja els avanço que a la major part de punts hi votarem a favor; en alguns ens abstindrem.

Nosaltres volem fer primer una reflexió d'aquest tipus de mocions que està promovent el Partit Socialista abans de les eleccions municipals, de pura campanya electoral en el territori –em sap greu, però és així, és vella política, no és l'anterior, és una època anterior a la vella política–, i a més a més promovent llistat de llocs comuns, reclamacions històriques, habituals, quotidianes del territori, que generen uns debats de consens i una, diguéssim... –anava a dir una paraula que no tocava, però...–, un amor generalitzat entre tothom, entre tots els grups parlamentaris, que s'agraeixen els uns als altres haver proposat allò que ja és obvi, que és històric, que és permanent en el territori. I, la veritat... Aparcant a més a més de forma perillosa els debats estratègics, que aquests sí que realment són polítics, sobre el model que hi ha darrere de cadascuna d'aquestes propostes, que no el qüestiona, perquè passa a ser important aquell altre element clau de la vella política, que és la inversió en el territori, eh?: poder venir aquí a aconseguir la inversió en el territori i valorar si és bona o no una proposta en tant que..., quina quantitat de milions d'euros s'inverteix en el territori; sense qüestionar el model, sense entrar en la matèria de la seva utilitat fu-

tura, la seva planificació estratègica, etcètera. Per tant, una moció plena de «millora», «impuls», «promoció», «seguir reclamant», «seguir apostant», de coses, de llocs comuns bastant obvis en el territori. Segurament moltes d'elles no és sobrer tornar-les a repetir, però nosaltres necessitem fer aquesta reflexió inicial, perquè ens grinyola per tot arreu, aquesta manera de fer política, amb tots els respectes, eh? Segurament la setmana que ve tindrem, doncs, una altra moció llençol referida a Barcelona, i això permet a cada partit anar a les eleccions municipals a dir: «Nosaltres ho vam reclamar, eh?, i vam tornar-ho a reclamar. Ja fa anys, eh?, que ho reclamem, però nosaltres estem aquí...» I, la veritat, no sé si és molt útil, això, o no, i no sé si és de gaire qualitat política.

Dit això i deixant de banda això, comprenent també, eh?, en tot cas, què porta a acabar fent aquest tipus de propostes, és molt difícil, clar, abordar en un debat polític de cinc minuts, punt per punt, tot el que es condensa en cadascuna d'aquestes propostes, i, per tant, s'aparcia el debat polític que hi ha darrere de cadascuna, el model també polític, el model econòmic, el model estratègic o l'estratègia de país que hi ha en cadascuna d'aquestes, que difereixen molt, però entrarem a valorar-ne algunes.

Molt d'acord amb un pla de millora i suport a l'activitat econòmica, però també molt difús i molt vague; i, a més, impulsar-lo en dos mesos, trobem que en tot cas no és gaire realista.

Al Trueta li cal, efectivament, un nou edifici; l'actual té aluminosi, és una inversió urgent. S'ha denunciat que quan governava totes les administracions –totes– el Partit Socialista es va prometre un hospital que no es va construir. Jo vinc d'una ciutat on aquesta promesa va marcar dues campanyes electorals del Partit Socialista; punt central. Demagògia i populisme a més no poder. I, finalment, de nou hospital ni en tenim ni en tindrem, a Vilanova. I esperem que al Trueta sí que se li proporcioni un hospital nou, però a nosaltres ens preocupa el model sanitari que es desenvolupa al darrere, i entenem que el projecte CIMS no hi pinta res, en la necessitat purament física de construir un edifici nou per al Trueta.

Millorar la competitivitat del sector turístic, però compte, que ens està sortint molt car, eh?, el suport permanent al sector hotelier, i hem de mirar quin sector hotelier promovem, quins «touroperadors» hi guanyen i quant ens costen les inversions en infraestructures a petició del lobby hotelier. Perquè ens està sortint molt cara, tota la infraestructura de beneficis d'un sector hotelier que hem de procurar que sigui arrelat al territori, que combini les activitats turístiques amb el territori, que reparteixi la riquesa que pugui generar el turisme, i no pas que se l'emporti un lobby hotelier cada vegada més concentrat. Per tant, una forta discrepància en el model que hi ha darrere, pel qual no podem passar de puntetes simplement per quedar bé amb totes les àrees i tots els sectors, com pretén aquesta moció.

L'aeroport de Girona. Doncs, cal una reflexió a fons, de país: quina relació té amb l'aeroport del Prat i quina situació estratègica té. O sigui, anar fent aeroports

a tots els territoris per poder dir que s'han invertit molts milions d'euros en cada territori ni respon a una estratègia de país, ni té per què ser molt intel·ligent, ni té per què ser una bona utilització dels diners públics, no? A nosaltres ens sorprèn molt, quan es proposa una renda garantida: «I d'on sortiran els diners? Populistes! D'on sortiran els diners?» Bé, parlem-ne, perquè i per què eren ben bé necessaris, tots els aeroports que s'han fet? I ara quina funció juguen? De competència permanent, a veure qui rebaixa més els preus a Ryanair? Això ni és estratègia de país ni és estratègia d'infraestructures.

Desdoblament de l'N-II. Anem amb compte, eh?, a anar desdoblant infraestructures quan pel costat hi passa una AP-7, que no fa exactament el tram Tordera - Maçanet de la Selva, però no podem anar desdoblant totes les infraestructures. Tenim infraestructures construïdes que creuen el territori. I transferència directa de la titularitat, efectivament, hi estem d'acord. Però quan governava Zapatero també es va lluir, eh?, reduint gairebé a zero les partides que havien d'anar destinades a aquesta N-II.

I se m'acaba el temps, com era lògic. Només vull dir una cosa més: pla director urbanístic costaner, com a gran mecanisme de defensa jurídica per preservar la costa; però, bé, a condició que després no feu lleis *ad hoc* per... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies. Per donar suport a la moció, atès que no puc presentar esmenes.

Comentaris que podríem afegir, senyor Juli Fernandez: Girona ha de decidir si vol liderar l'eurodistricte català transfronterer. Aquest és un element substantiu. Hem de mirar al nord. És l'únic territori català que té Pirineus i Mediterrani alhora.

Segona, totalment d'acord, la Girona activa pot ser l'espai de lideratge compartit gironí. Estratègic, senyor Quim Arrufat –estratègic. Què fem d'aquí al 2020 i què fem d'aquí al 2030? Detroit diu el 2050. Podem parlar-ne? I aquest és un element important. Per què no parlem dels trens? Girona no té... Per què no pensem en el tren de l'eix Transversal? Per què no pensem en un tren de rodalies a l'anella de les Gavarres i de tota la Costa Brava, un tren lleuger? Aquests són els elements estratègics. A curt termini hem de fer un nou...

I vull aclarir al portaveu del Partit Popular el tema del Trueta. Miri, el projecte estava fet, el projecte bàsic, el 2006. Vàrem parar-lo per poder replantejar la facultat de medicina que en aquell moment el Govern de la Generalitat va decidir que tindria Girona. El 2009 teníem un projecte bàsic. Ara el Govern de la Generalitat ha encarregat el projecte definitiu. Aquesta és una infraestructura... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Juli Fernandez.

Juli Fernandez Iruela

Moltes gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc, voldria agrair totes les esmenes presentades; han sigut bastantes.

Però deixin-me que comenci primer dient al senyor Quim Arrufat: cada grup planifica la seva estratègia política com ho creu oportú. D'alguna manera, vostè, que ens digui aquí com s'han de fer les mocions, també és una miqueta trist. Però dir-li que, en aquesta moció, més enllà..., jo no he entrat en la trampa de fer una llista, perquè volia que fos un debat més de continguts estratègics, segurament a debatre i segurament que cada un d'aquests punts donaria per fer grans debats.

Però crec que sí que el nostre grup ha intentat posar de manifest elements importants que avui dia preocupen moltíssim la gent, com és el tema d'infraestructures, definir-les. Com ho és el tema de què fem amb el model econòmic. Vostè diu: «Home, està bé parlar de turisme, però ull amb aquesta competitivitat.» Bé, plantejem projectes de turisme responsable que integrin valors com el paisatge, mediambientals, gastronòmics, culturals i socials. Bé, segurament que això requereix un debat més important, però crec que la moció va en la línia de fer propostes de millora.

I, al senyor Santamaría, miri, jo, després d'escoltar-lo, només em queda dir-li gràcies, gràcies, gràcies, per tot el que el Partit Popular fa per Girona i per Catalunya i pel país, gràcies per tot el que fan, perquè sembla que vostès són els únics que han fet alguna cosa per Girona o per Catalunya. És impensable.

Vostè no fa mai cap aportació constructiva i positiva, cap ni una, perquè vostè ha fet una esmena –és que és el que jo volia evitar– que era la llista. Jo tenia també quaranta aportacions per fer, si hagués volgut anar poble per poble. No he volgut buscar això perquè volia fer una moció més de contingut més estratègic de cara al futur, i vostè..., per això no la hi he acceptat. I les dues que eren de modificació no les hi he acceptat perquè hi ha una modificació importantíssima. Nosaltres en el tema de l'aeroport volem demanar la dinamització, però també començar a demanar la gestió, la cessió de la gestió, i vostès, amb la gestió, no hi estan d'acord; per tant, no li ho podia acceptar. De la resta d'esmenes, com he dit abans, moltes s'han transaccionat.

I, a més a més, vostè parlava: «Home, vostès no se salvaran mai de la *quema*..., no se salvaran de la *quema* electoral de les municipals.» Miri, el 24 a la nit parlem de la *quema* electoral de les municipals, perquè vostès segurament que alguns també tindran molta estona per plorar per tot el que passarà no només a Catalunya, sinó a la resta de l'Estat. Per tant, home, mirem de ser una miqueta més curosos a l'hora de desitjar el pitjor per a l'adversari, mirem primer què tenim a casa, perquè segurament que també algú tindrà bastanta pena el 24 a la nit.

Bé, amb relació a la proposta que us he passat, als portaveus, que eren de molta transacció de la part d'Iniciativa, Esquerra i, en aquest cas, Convergència i Unió, dir-los que només hi ha una sola modificació en el punt número 19 –punt número 19–, que inicialment hi havia una proposta de transacció; doncs, aquesta transacció no..., –en tot cas, la Mesa ja ho té correctament–, no s'accepta aquesta transacció i mantindrem el redactat original. Per tant, la transacció que hi havia entre el nostre grup i Esquerra Republicana no s'ha acceptat i mantindríem la redacció inicial de la proposta de moció.

La resta és com els l'he donat abans a tots els portaveus, l'esquema que tenen de la moció–; seran dinou punts. Per tant, és el que el nostre grup posa a votació.

I vull agrair-los, agrair a tots els portaveus que han fet esmenes, sobretot la voluntat d'intentar fer acords per intentar treure una moció sobretot amb caire positiu, que ens permeti consolidar un model econòmic i social important per a Girona.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Carles Puigdemont i Casamajó demana per parlar.*)
Senyor Puigdemont.

Carles Puigdemont i Casamajó

Sí, senyora presidenta, per al·lusions del senyor Santamaría.

La presidenta

Trenta segons.

Carles Puigdemont i Casamajó

Moltes gràcies. Senyor Santamaría, jo ja sé que vostè és candidat del Partit Popular a l'Ajuntament de Salt. Això explicaria que demani no una, sinó tres escoles per a la ciutat de Salt. Però ja li avanço que els seus adversaris es posaran les botes amb vostè per la manca de rigor que ha acreditat quan ha esmentat els alcaldes de Girona i Barcelona amb relació al tren d'alta velocitat. Sàpiga que des que sóc alcalde, sàpiga que des que hi ha el tren d'alta velocitat, l'Ajuntament de Girona no només parla d'aquest tren, sinó que té un conveni signat amb Renfe per aprofitar el tren d'alta velocitat. Al tren de rodalies..., aquest matí mateix hi ha una fotografia dels cartells del «Temps de flors» en els trens de rodalies de Barcelona, i hem presentat sempre conjuntament tots aquests acords.

Però és que, a més a més, resulta que vostè, si agafa les declaracions que jo he fet..., n'acabo de fer unes fa pocs minuts al diari francès *La Gazette de Nîmes*, on explícitament em pregunten pel tren d'alta velocitat i dic exactament això que vostè diu que no dic, que és que hi ha hagut un abans i un després en el turisme a la ciutat de Girona amb l'arribada del tren d'alta velocitat.

Però si el que pretén és que fem l'onada, això no, perquè de les obres i dels incidents del tren d'alta velocitat (*forta remor de veus*) vostès ens han fet...

La presidenta

Senyor diputat...

Carles Puigdemont i Casamajó

...passar molta vergonya internacional. I encara la gent recorda les inundacions al tren d'alta velocitat...

La presidenta

Senyor diputat!

Carles Puigdemont i Casamajó

...a la ciutat de Girona.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments. Sergio Santamaría Santigosa demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Santamaría?

Sergio Santamaría Santigosa

Sí, por alusiones, señora presidenta. Espero que sea benevolente en la concesión del tiempo...

La presidenta

Vaya, vaya hablando.

Sergio Santamaría Santigosa

Mire, señor Puigdemont, usted tiene un problema; usted políticamente es una persona desleal, desleal con el Gobierno de España permanentemente. Usted, muchas palmaditas en la España..., en la espalda, perdón, y, por detrás, cuando puede, apuñala vilmente. Me parece que políticamente es un desastre.

Le quiero decir una cosa. Yo soy candidato por Salt, sí, a mucha honra, porque Salt no va a ser, si llego a ser alcalde, el vertedero de Gerona, como usted ha convertido Salt. *(Alguns aplaudiments.)* Y eso me parece que deben saberlo todos los ciudadanos, todos los ciudadanos de Gerona y Salt. Por tanto, siga usted en esa línea, que verá cómo le va a ir mal durante las elecciones municipales.

Muy brevemente, al señor Juli Fernandez...

La presidenta

Ja pot anar acabant, eh?

Sergio Santamaría Santigosa

Al señor Juli Fernandez, yo le pido honestidad. Usted ya venía con la lista de la compra hecha y, por tanto, no ha querido transaccionar nada con el Partido Popular. El problema es que su partido en Gerona se comporta de forma...

La presidenta

Senyor diputat...

Sergio Santamaría Santigosa

...acomplejada y abraza permanentemente el separatismo rampante.

La presidenta

Senyor diputat!

Sergio Santamaría Santigosa

Siga así que verá cómo se la van a dar.

(Aplaudiments. Dolors Camats i Luis demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Camats?

Dolors Camats i Luis

Presidenta, és per demanar votació separada. *(Remor de veus.)*

La presidenta

Volen guardar silenci, si us plau? *(Pausa.)* Senyora Camats.

Dolors Camats i Luis

Votació separada dels punts 7, 8 i 11.

La presidenta

Molt bé.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.) Senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta; per demanar votació separada. Però jo, si em permet..., representem tots els ciutadans de Catalunya i demanaria que l'expressió que ha fet servir sobre Salt la retirés, per respecte a aquests ciutadans que no tenen ningú que els pugui defensar.

Demanaria votació separada del punt 19.

(Roger Torrent i Ramió demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Torrent?

Roger Torrent i Ramió

Sí, ja s'ha demanat: votació separada del punt 19.

I, en tot cas, per al·lusions del senyor Sergio Santamaría, demanar-li, com ha fet el senyor Turull, que retiri la seva afirmació, tot esperant que quan ha parlat d'«abocador» no es referís als ciutadans de Salt.

Gràcies.

(Remor de veus. Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Mejías? *(Persisteix la remor de veus.)* Senyor Roca, si vol cridar, ho pot fer fora. *(Remor de veus.)* Senyora Mejías?

Carina Mejías Sánchez

Per demanar votació separada del punt 6 i del punt 9.

La presidenta

Algú més? *(Sergio Santamaría Santigosa demana per parlar.)* Senyor Santamaría?

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Por los sabios...

La presidenta

Per què demana...?

Sergio Santamaría Santigosa

Hombre, con relación a la petición de retirada que hace.

La presidenta

Doncs, contesti la petició, i ja està.

Sergio Santamaría Santigosa

Bueno, pues atendiendo a los sabios consejos que me brindan estos ilustres diputados, me niego en redondo a retirar algo que es una máxima: Gerona no puede ser la puerta principal y Salt la puerta de servicio; eso es política. Ustedes lo único que hacen es hacer y potenciar la oligarquía que tantos beneficios y tantos réditos le está dando. Yo pienso acabar con eso.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Passem a la votació de la moció.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.) Senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Per demanar votació separada dels punts 6, 7 i 9, que crec que també han estat demanats, eh?

La presidenta

Sí. Passem a la votació. Pensin que no anirem a dinar fins d'aquí dues mocions més. Per tant, vostès mateixos.

Comencem amb el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 99 vots a favor, 18 en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 98 vots a favor, 29 en contra i 3 abstencions.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 118 vots a favor i 12 abstencions.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 104 vots a favor i 26 abstencions.

Votem el punt 11.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor, 12 en contra i 3 abstencions.

Votem el punt 19.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 69 en contra.

I votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 127 vots a favor i 3 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de l'aigua (tram. 302-00275/10)

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de l'aigua, formulada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida.

Té la paraula l'il·lustre senyor Marc Vidal.

(Pausa llarga.)

Ja pot començar.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, senyora consellera, senyores, senyors diputats, deixin-me començar agraïnt la participació dels diputats que han presentat esmenes, amb els quals hem consensuat algunes

transaccions, amb l'objectiu d'acomodar alguns posicionaments particulars, diria jo, a la voluntat de qui realment presenta aquesta moció, que són les entitats que van promoure el manifest del Pacte social per l'aigua a Catalunya, entre les quals es troba el grup que represento.

Crec que és important que parlem de l'aigua, i ara ja no com un bé escàs, que ho és, evidentment ho segueix sent, sinó també com un bé comú. Aquesta és la pretensió de la moció i aquesta és la pretensió del Pacte social per l'aigua.

I quan parlem de béns comuns, parlem que aquests béns generen drets a la ciutadania. I el que volíem era que aquest Parlament reconegués explícitament aquest dret, el dret a l'aigua, i encarregués al Govern mecanismes per poder exercir-lo. Volem un canvi de perspectiva sobre l'aigua, i em temo, i després ho veurem amb el que diuen la resta de diputats, que ens quedarem a mig camí.

Nosaltres centràvem la moció, primer, en l'aplicació dels mínims d'aquest dret: l'equitat social en les tarifes i la garantia de subministrament bàsic. Crec que això ho aconseguirem. I crec que ens hauríem de felicitar, si és així, perquè seria un primer pas important.

Però també volíem que, per garantir aquest dret, revertíssim els processos de privatització que s'han anat produint en la gestió del cicle de l'aigua, com a garantia, primer, d'un millor preu, i, segon, que és l'òptica col·lectiva, és a dir, l'òptica pública, la que pren les decisions sobre l'ús d'aquest bé escàs i no l'òptica del negoci o l'òptica del benefici. I aquí em sembla que topeu, em sembla.

Els conductors cap a un nou país creuen fermament que les lleis del mercat han de regular les nostres vides en aquest nou país. Mala peça al teler. Mala peça al teler, perquè aquestes lleis de mercat acaben regulant els drets de les persones. I aquí topeu.

Topem perquè nosaltres volem revertir la tendència a la pèrdua de drets, que per alguns són productes de negoci emergent. I vostès em temo que avalen aquesta tendència. No ho sé. En tot cas, dissimulen repartint alguna caritat, alguns caramels o fent actes populars com pujar als trens de rodalies com qualsevol mortal. Però vostès creuen en el mercadeig dels drets, perquè vostès creuen en el negoci per damunt de totes les coses; ens coneixem. I han tingut la crisi com el marc excepcional per justificar-se: com que necessitem diners, ho podem vendre tot avui. Però, és clar, a canvi que tot ens surti més car demà i a canvi que siguin els mercats els que tinguin el control sobre les nostres vides. I aquí topeu en el present, però, atenció, topeu també en el futur: aquest no és el país de futur que nosaltres volem.

Dic que topeu perquè hem presentat alguns punts que ens temem, per les negociacions que hem fet, que no seran acceptats; dos, essencials: la reversió de la privatització d'ATLL –ho vaig qualificar de nyap i jo crec que podria fer més qualificatiu però me'ls estalvio– i una proposta decidida, clara, de país, per impulsar polítiques de remunicipització de l'aigua cap

als nostres municipis; és a dir, polítiques d'un país que considera l'aigua com un dret i que, per tant, posa els mecanismes i els recursos per garantir-ho. Jo espero que com a mínim tots els signants del manifest no tinguin dubtes a l'hora de votar aquests dos punts.

Hi ha una tercera part important a la moció, que són els usos i la gestió del cicle de l'aigua. Mirin, tenim instruments i tenim acords que va costar tenir-los i que va costar acordar-los, i que ara no podem fer veure que no hi eren. Per exemple, parlo del Pacte del Ter. El Pacte del Ter, com vostè sap, conseller, a Girona fa anys que l'estem esperant per saber si és que, al cap i a la fi, els ciutadans i les ciutadanes poden tenir confiança o no en la serietat del nostre Govern. Parlo, per exemple, del Pla estratègic de disponibilitat dels recursos hídrics, aprovat el 2010 i que està desat en un calaix, o com a mínim en part està desat en un calaix. Parlo de la possibilitat del contracte programa amb l'ACA, que és un instrument que hauríem de recuperar per garantir més eficiència i més capacitat d'actuació. Espero que ens puguem posar d'acord.

Igual com espero que ens posem d'acord a aconseguir que tots els municipis de Catalunya puguin beure aigua –tots. No tots menys els setanta-sis municipis on el mateix departament ens confirma que hi ha hagut episodis de contaminació d'aqüífers, i molt menys en els vint-i-tres municipis on s'ha recomanat no fer servir aigua de boca. Són molts com per no prendre mesures urgents, per resoldre el problema; el problema immediat i el recurrent, perquè si els aqüífers estan contaminats no és per selecció natural ni per càstig diví, sinó per una deficient gestió de residus, que és un tema, evidentment, molt humà. Espero que avui puguem dir a aquests municipis que estiguin tranquils, que el seu Govern acordarà mesures urgents amb el consistori per resoldre aquesta situació ara... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per defensar les esmenes, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'illustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, defensaré primer l'esmena i després faré una reflexió global sobre la moció i em posicionaré respecte a alguns dels punts. Nosaltres hem presentat una esmena que feia, o que fa referència –que em sembla que serà acceptada, pel que m'ha explicat el diputat Vidal– en el sentit que en aquests moments estem en un debat sobre el model de sanejament, també, eh?, dintre de... El que fixàvem era una precisió respecte a la proposta que plantejava el Grup d'Iniciativa per Catalunya en un tema que ens sembla que és exactament el que va acordar el Ple del Parlament. Nosaltres instem la modificació del decret llei en el sentit que el que s'intentava és que les administracions actuant en matèria de sanejament, per tal de traspasar-los una part del cànon, haviem de fer un pagament únic sobre inversions ja realitzades,

eh? Em sembla que això ja ho vam manifestar en el seu moment, és un despropòsit des del nostre punt de vista. Altra cosa és el debat sobre el model de sanejament i sobre les administracions que hi estan actuant. Em consta que una part del que s'intentava plantejar en aquest decret llei, que és quina part del cànon es destina justament, o que es traspassi als ens locals que actuen, aquí no només l'Àrea Metropolitana, sinó la resta d'ens en aquests moments estan en aquest debat. Però, bé, ja hi avançarem, eh? Nosaltres intentàvem precisar l'abast d'aquesta esmena.

Jo crec que coincidim tots –bé, en la diagnosi segurament hi coincidim, en les solucions, després, ja és un altre tema– que l'aigua a Catalunya és un recurs estratègic –ho ha estat sempre–, perquè és un recurs escàs i perquè el nostre país és un país que cíclicament pateix sequeres. Tot el món científic ja ens està advertint, a més a més, que els canvis que produiran els efectes del canvi climàtic fan que aquest recurs encara sigui molt més estratègic, i per això nosaltres creiem que l'abastament en alta d'aigua, no només el Govern de la Generalitat, el Govern del país n'ha de regular l'ús, sinó que a més a més l'ha de gestionar. Ja li avanço el nostre acord en la proposta que fa.

De fet, aquest Parlament, no fa gaires mesos, ja es va posicionar al voltant d'aquest tema, fruit també d'una moció que el nostre grup parlamentari va presentar. Després ja sabem quin és el cas que fa el Govern a les mocions que aprova el Parlament de Catalunya, que les intenta sempre driblar, eh? Per tant, hi tornarem a donar suport. Ja els avanço que també hem presentat una proposició de llei –que les lleis deuen ser una cosa més seriosa que les mocions–, en què aquesta vegada sí que instarem el Govern. És una llei que ja està presentada, d'article únic, que va en aquesta línia de modificar la llei òmnibus que va permetre l'externalització d'Aigües Ter Llobregat.

Donarem suport a alguns dels temes que vostès plantegen. Tot i que en aquests moments l'ACA té en exposició pública el Pla de districte de conca fluvial, bé, recuperem el Pla estratègic del 2010, però està el debat obert al voltant d'aquest pla hidrològic.

I respecte a un tema que em sembla que vostès plantejen com a cabdal en aquesta moció, el meu grup parlamentari demanarà votació separada d'alguns dels apartats del punt 2.5. No estem en contra de plantejar el debat sobre la remunicipalització de l'aigua. Ara, volem advertir que el que no podem fer des del Parlament de Catalunya és una intromissió claríssima a l'autonomia local. Si diem que la gestió de la distribució en baixa de l'aigua no és competència dels ajuntaments, no ho arreglarem amb una moció, sinó que el que hem de fer és canviar la Llei de règim local per abordar aquests temes; si no, ens estem fent trampes al solitari. Hem de deixar que els alcaldes i les alcaldesses acabin definint si volen gestionar l'aigua a través d'una empresa pública, d'una empresa mixta o a través de la concessió. En tot cas, aquest és un altre debat. El tema de fons és que si la competència és de l'alcalde, el que hem de fer és modificar, si volem canviar-ho, el que hem de fer és canviar les lleis corresponents.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Conseller, en tot cas, una vegada més, i és un debat recurrent en aquesta cambra, el tema de l'aigua, i que, per tant, diguem-ne, a la majoria de punts ja li avanço que hi donarem suport.

Hi donarem suport perquè des d'Esquerra Republicana entenem l'aigua com un dret i, per tant, per això ens hem compromès, per això com a organització política hi hem donat suport i hem signat el Pacte social de l'aigua. Perquè ens sembla que hem d'aspirar, com a comunitat, com a país, a gaudir i a disposar de l'aigua com un dret, no com un privilegi, com alguns casos, o que en tot cas algú hi acabi fent un negoci. Algú apuntava –algun dels intervinents anteriors ho apuntava– l'aigua com un bé estratègic. I és així, és evident. I segurament en els propers anys, com a conca mediterrània que som, és un recurs escàs en moltes ocasions i que, per tant, diguem-ne, el que pertoca és regular-ho de manera clara i evitant... I, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres entenem que cal una àmplia regulació i una àmplia protecció, diguem-ne, des de la gestió pública, des de l'Administració pública, sobre aquest element, perquè, si no, d'altra banda correríem el risc de procurar que això es convertís exclusivament en un negoci.

Nosaltres hi hem presentat un seguit d'esmenes i voldríem posar-hi accent en l'àmbit de l'esmena..., una de les esmenes que ja havíem entrat en alguna altra moció en la qual es debatien els elements de pobresa energètica. I, per tant, diguem-ne, recuperant les propostes del nostre company Pere Bosch, introduir, garantir un subministrament bàsic d'aigua de seixanta litres per persona i, en tot cas, agraïm també al senyor Vidal la voluntat d'acceptar aquesta esmena i, per tant, des d'aquest punt de vista, ens sembla important, i ho referendem, i ho confirmem i ens manifestem una altra vegada a favor d'aquest subministrament bàsic gratuït per a tots els ciutadans i, per tant, establim no només una declaració de principis, sinó a través d'alguns criteris clars i que es van manifestant com a drets substantius i que, per tant, diguem-ne, formen part ja de tota l'organització.

I ens sembla que cal posar accent també en el debat. I per això també hem proposat una esmena, en el sentit d'iniciar un pacte nacional de l'aigua. Ens sembla que tots els actors d'aquest país, no només els partits polítics, sinó la societat en general, organitzacions variades i diverses, també, que tracten l'àmbit de l'aigua, ens posem a debatre a fons sobre quin és el model, diguem-ne, de com s'ha de gestionar l'aigua en aquest país. I, per tant, a model d'altres pactes nacionals que han existit en aquest país, proposem la creació, proposem que es comenci a treballar un pacte nacional de l'aigua, i, per tant, des d'aquest punt de vista també agraïm l'acceptació, per part del senyor Vidal, de l'esmena que hem presentat. Igualment, en aquest element

volem posar èmfasi en l'ACA, també, com l'òrgan regulador, control públic del cicle integral, per allò que els deia: per la preocupació que tenim des d'Esquerra Republicana que l'aigua estigui sota un control públic.

Hem presentat una esmena també en l'àmbit d'ATLL, i no ha estat acceptada, desgraciadament. Hem manifestat en diverses ocasions, des d'aquest grup parlamentari, que tota la gestió, tota la concessió d'Aigües Ter Llobregat va ser un nyap, i ho reiterem una altra vegada. Tot i així hem presentat una esmena, en el sentit que, posats en el moment on som, des del nostre punt de vista cal esperar les resolucions judicials. Ens sembla que qualsevol actuació jurídica des d'aquest punt de vista, abans de l'espera de les resolucions judicials, l'únic que pot fer és encara introduir més elements de garbuix en aquest element i, per tant, des d'aquest punt de vista, a nosaltres ens sembla que és recomanable, per no introduir més elements de discussió i distorsió en tota la discussió sobre Aigües Ter Llobregat, esperar les sentències.

Hem presentat algunes altres esmenes, en el sentit, també, de recuperar i actualitzar el pla estratègic que hi havia. També en aquest marc del debat i, com s'apuntava també, en el debat d'altres plantejaments i altres planejaments que existeixen per part del departament en aquests moments i que s'ha obert tota la planificació, ens sembla que és bo que tots aquells documents que existeixen també siguin posats al dia i, per tant, des d'aquest punt de vista, els puguem anar avaluant i posant al dia.

Sobre l'element estrella que vostès plantejaven –i ja li ho avanço–, sobre el que vostès anomenaven el PARMA, nosaltres el que els plantejem..., i ho acceptarem parcialment; vull dir que nosaltres hem presentat una esmena perquè el que ens sembla és que cal anar cap aquí, però que ha de ser des d'un punt de vista de voluntarietat de les mateixes administracions locals, el que cal és que l'Administració de la Generalitat acabi posant aquests mecanismes que ho facilitin, però que, en tot cas, la decisió correspon a cadascun, diguem-ne, dels ajuntaments. Per tant, el que sí que..., i ja li avanço per demanar votació separada del punt 2.7 lletra a, en el sentit que des de l'ACA s'estableixi un sistema d'assessorament jurídic per a totes aquelles administracions.

El tema del PARMA, com vostè planteja, ens sembla que ha de ser objecte d'un altre debat, un debat molt més gran, i que, per tant no ho solucionarem simplement amb la votació d'aquesta moció.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Morell.

Joan Morell i Comas

Gràcies, presidenta. Conseller Vila, diputades, diputats, tornem a parlar de l'aigua, de la gestió de l'aigua. No és la primera vegada ni serà l'última. N'hem parlat

en nombroses ocasions en comissions, també aquí en el Parlament, i hem de recordar les moltes i àmplies explicacions que ja ens ha donat el conseller Vila.

Senyor Marc Vidal, estem d'acord en molts punts d'aquesta moció, i també estem d'acord que hem de ser capaços de donar més valor a l'aigua. És un bé comú –s'ha repetit– escàs, i és un dret universal que s'ha de donar a un preu assequible i, lògicament, garantint que ni un sol ciutadà del nostre país, per una qüestió econòmica o socioeconòmica, no pogués accedir-hi.

Però també és veritat que aquests darrers anys –i més s'ha agreujat amb la greu crisi econòmica– hi ha moltes famílies que han tingut problemes per poder mantenir aquest servei. Però també és veritat que des del Govern s'han pres mesures per tal de garantir aquest servei amb una política ambiciosa, amb lleis que s'han aprovat aquí al Parlament, per poder garantir un cànon social de l'aigua que beneficia més de 335.000 famílies. I no hem parat de revisar tots aquells aspectes i ampliar, perquè totes les famílies que ho necessitin puguin beneficiar-se d'algun tipus de tarifació social, bonificació de les tarifes, i també el progressiu eixamplament del tram 1, del primer tram.

D'ençà –tots ho recordarem– de l'episodi de la sequera extrema que va viure Catalunya, s'ha fet molta i bona feina, tots plegats, han passat moltes coses i se n'han fet moltes, que..., bé, des de dinàmiques de reutilització d'aigües, recuperació d'aqüífers, incorporació parcial de l'activitat de les dessalinitzadores, intervenció important en els recs, eficiència en usos comercials i industrials i, sobretot, un estalvi de boca; per tant, una combinació de mesures raonades i sostenibles des del punt de vista del cicle integral de l'aigua.

Avui, que ens cenyim en l'esmena que hem fet..., nosaltres hem presentat unes esmenes amb la voluntat que hi hagi consens. Algunes s'han acceptat, algunes les hem transaccionat, i, fins i tot, ja li avanço que acabarem votant, em sembla que són dotze punts a favor, i en quatre hi votarem en contra.

Què votarem a favor? Totes aquelles coses que, evidentment, hi estem a favor o ja s'estan fent, com donar suport al contingut del Pacte social per l'aigua a Catalunya; tot el que siguin criteris d'equitat social amb les polítiques tarifàries per afavorir aquelles persones que més necessiten; adoptar també d'una manera urgent totes aquelles mesures necessàries per poder garantir aigua potable en les poblacions que tenen afectats els seus aqüífers o que tenen índexs de nitrats superiors als que estan permesos. També donarem –que vostè patia– compliment al pacte del Ter.

També hi han coses que vostè en la moció ens demana que ja s'estan fent; potser amb algun altre nom, però ja s'estan fent. Per tant, també hi votarem a favor.

D'altres, que ja les hem aprovat amb altres mocions aquí al Parlament. Cal recordar que el febrer del 2015 vam aprovar una moció sobre les actuacions per garantir l'accés als subministraments bàsics, i avui aprovem un punt que, literalment, també el vam aprovar. Per tant, no serem nosaltres que no hi tornarem a votar a favor.

En canvi, hi han coses que vostès demanen que entenem que no són competències de l'ACA, sinó que cal recordar que són competències municipals, i hem d'anar amb compte a poder administrar bé, això, amb molt de respecte pel món municipal.

Vostès ens parlen del contracte programa de l'ACA. Hem de recordar que l'ACA recuperarà la seva capacitat inversora a partir del 2018, però el Govern no en té prou, amb això, i el que vol fer és intentar un refinançament del deute per poder començar a invertir a partir de l'any vinent.

També ens demanen indicadors de transparència. Sàpiguen que actualment ja n'hi ha vuitanta, indicadors de transparència específics en la gestió de l'aigua. No un, ni dos, ni tres, ni quatre: ja n'hi ha vuitanta. Però, vaja, per nosaltres no quedarà: si n'hi hem d'afegir algun més, doncs, cap problema.

I també dir-los que la Llei de transparència també inclou tot això que vostès demanen –i hi estem a favor– de la participació ciutadana, de la publicitat activa i qualsevol aspecte d'informació.

Només dir-los que, des del punt de vista del Govern, l'interès fonamental està i serà en tot moment poder garantir que la gestió de l'aigua sigui un servei públic, que es continuï donant de la millor manera possible, amb qualitat i a un bon preu per als ciutadans.

I també anunciar, senyora presidenta, que demanem votació separada, al punt 2.7, de l'apartat a, diferent del b, c i d.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez i Serra.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, conseller, per posicionar-nos amb relació a aquesta moció, presentada per Iniciativa, amb relació a la política de l'aigua. Val a dir que, quan vaig veure que era Iniciativa que feia una moció i, a més, tan àmplia sobre la política de l'aigua, els he de reconèixer que vaig estar tremolant una bona estona, i vaig mirar amb cert interès si realment en aquesta moció vostès contemplaven la que va arribar a ser la millor mesura que va prendre el Govern tripartit, i concretament un conseller d'Iniciativa, mentre estava al Govern i va tenir la responsabilitat de gestionar una sequera importantíssima. No l'he trobada, en la moció. Tampoc no he considerat oportú incloure-la com a esmena, però sí que els vull recordar que les oracions i pregàries a la mare de Déu de Montserrat és allò que va donar resultat al conseller Baltasar per sortir de l'episodi de sequera que van haver de gestionar vostès. Per tant, home, determinats aspectes de política de l'aigua en mans d'Iniciativa, entendran que ens facin respecte.

Però, mirin, després de les esmenes a què han arribat amb els grups d'Esquerra Republicana, Socialista i Convergència, hem canviat el nostre posicionament inicial amb relació a alguns dels aspectes que vostès ens plantejaven. Anàvem a abstenir-nos en una bona part de la moció; ara donarem suport a una part també important de la moció, entre d'altres coses, perquè algun aspecte –no tots– ha canviat.

I, efectivament, en aquesta moció es tocaven aspectes que no eren competència i que no són competència directa de la Generalitat, com ho és la tarifació de l'aigua, que és competència dels ajuntaments, això no s'ha arreglat, però sí que s'ha arreglat el cànon, eh?, i, per tant, la tarifació social del cànon de l'aigua, que això sí que és competència de la Generalitat. Evidentment, la municipalització o no dels serveis d'abastament d'aigua també és un tema que correspon als ajuntaments, i, en tot cas, són els ajuntaments els que tenen la competència per decidir si mantenen una gestió externa o no, i, per tant, ells han de tenir la capacitat d'organitzar-se de la millor manera per facilitar-ne l'abastament a la ciutadania.

Un element que és important, que és amb relació a la gestió pública d'Aigües Ter Llobregat. Nosaltres no donarem suport a la gestió pública d'Aigües Ter Llobregat. Coincidim en el traç gruixut, coincidim que l'adjudicació ha sigut un nyap des dels seus inicis, des del 2012, que continuem arrossegant i que no s'acaba de resoldre, tot i que s'ha tornat a constituir la mesa de contractació. Nosaltres tampoc no podem ignorar com va quedar Aigües Ter Llobregat i com va quedar l'ACA després del tripartit; si volen, els ho recordo: 2.000 milions d'euros de deute. I, per tant, s'havien de prendre mesures per continuar garantint la capacitat inversora de l'Agència Catalana de l'Aigua i per garantir la capacitat inversora d'Aigües Ter Llobregat. I reconeixem que el Govern ho ha fet molt malament, però la mesura que fa adoptar el Govern, d'alguna manera, entenem que pretenia suplir aquesta manca de capacitat inversora que tenien l'Agència Catalana de l'Aigua i Aigües Ter Llobregat.

Diferent és la cessió a l'Àrea Metropolitana de Barcelona de determinats actius de l'Agència Catalana de l'Aigua a canvi del cànon. En això no vam donar suport al Govern amb el decret llei que avui es demana que es modifiqui, que nosaltres hi donarem suport també en aquest sentit, perquè no creiem que aquesta sigui una operació que estigui ben plantejada. Podem coincidir en la necessitat de l'operació, però el que no considerem adequat és el plantejament amb què es va fer aquesta operació.

Finalment –finalment–, amb relació a la recuperació dels cabals del Ter, nosaltres hi estarem absolutament d'acord, nosaltres creiem que és absolutament imprescindible. Però, compte, el que no podem és recuperar els cabals del Ter a costa de gastar energia «a tutti pleni» de les dessaladores i generar l'aigua més cara gairebé de tot Europa, que això és el que està passant amb la dessaladora que precisament van impulsar els consellers d'Iniciativa per Catalunya; dessaladores, vull recordar..., la del Prat està funcionant al 10 per cent, conseller –al 10 per cent. Perquè, si no, el preu de l'aigua seria el que vostès vulguin menys social, se-

ria disparat. I, home, que ho plantegi, això, el Grup d'Iniciativa, que és l'autor d'un decret que és el que va permetre la màxima sobreexplotació del Ter, doncs, una mica de «guasa» també té, no?

Per tant, aquest és el posicionament, aquest serà el posicionament del nostre grup, donar suport a algunes de les propostes i, en altres, la majoria, ens abstindrem.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Pot fixar la posició del Grup Parlamentari de Ciutadans el diputat José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. Señor conseller, diputados y diputadas, efectivamente, volvemos a hablar de un tema que ya se ha tocado en este Pleno, en este Parlament, y del que volveremos a hablar, sin duda, porque es un tema importante, es un tema fundamental, y sobre el que hay muchas cosas sobre las que discutir y seguramente, también, que modificar. En el caso concreto de la moción que presenta hoy Iniciativa, nuestro grupo votará a favor de la mayoría de los puntos, excepto de algunos que luego comentaremos.

Estamos de acuerdo, yo creo que todos, en que el agua es un bien básico y que hay que garantizar su acceso a todos los ciudadanos de Cataluña. Para eso, entre otras cosas, hay que hacer una buena gestión. Todas las políticas, pero seguramente más las políticas que tienen que ver, como decimos, con un bien básico como es el agua, deben regirse por unos principios en los que debe primar la estrategia, la planificación, la transparencia y la eficacia, entre otros. Seguramente en cuanto a estrategia y planificación tenemos ciertas carencias, seguramente se han tenido que tomar medidas o se han tomado, en todo caso, medidas con prisa y poco meditadas. Seguramente la privatización de Aguas Ter Llobregat es un ejemplo de ello: ha habido un momento en el que se toma, seguramente por una causa que no es el mejorar la gestión o el que haya una planificación, sobre todo, como tiene que ser la gestión de las políticas de agua en Cataluña..., sino que va más ligada a cubrir un agujero en un momento determinado en unos presupuestos; que también tiene su importancia, pero que va en contra de estas necesarias estrategias y planificación a la hora de gestionar un bien básico y un bien estratégico.

Como decimos, también son necesarias la transparencia y la eficacia. Es necesario gestionar bien el recurso, es necesario que no tengamos pérdidas de un bien tan escaso y que tiene tanto valor y, sobre todo, es necesario también concienciar a la población de la necesidad de usarlo adecuadamente.

Por lo tanto, todos los puntos, en esta propuesta, que van encaminados a que estos cuatro principios rijan la política del agua en Cataluña tendrán el voto favorable de Ciudadanos.

Y luego también hay dos puntos sobre dos medidas concretas que se han tomado por este Gobierno, de los que también hemos hablado en otras ocasiones y que también seguiremos hablando, señor conseller, sin duda, cuando usted y el *conseller* de Economía tengan a bien venir no sé si a la Comisión de Economía o a la Comisión de Territorio, a la que quieran; hace seis meses ya que tiene el compromiso de venir también allí a dar explicaciones, y supongo que allí y en este mismo Pleno, en otros momentos, seguiremos hablando del tema de Aguas Ter Llobregat, de lo que hemos calificado, algunos empezamos a calificarlo hace tiempo..., parece que ya hay cierto consenso sobre la chapuza en la gestión de la privatización de Aguas Ter Llobregat.

Nosotros tampoco vamos a apoyar en ese sentido la propuesta que aquí se hace en cuanto a recuperar la gestión pública. Nosotros, en su momento, votamos en contra de la privatización, es verdad; pero ahora estamos en otro momento: ya se han producido unos hechos, se ha producido una adjudicación, y lo que hay es un enorme lío jurídico, del que hay que ver cómo salimos, y, por tanto, prejuzgar una solución antes de ver la solución judicial nos parecería precipitado.

Sí que nos gustaría –y volvemos a repetirlo en este ámbito y lo seguiremos repitiendo cada vez que surja este tema– que se nos dieran explicaciones sobre un tema muy concreto: los riesgos económicos que estamos soportando –eso desde el punto de vista económico– y un tema jurídico, que es, simplemente, por lo menos que se nos explique cómo una resolución administrativa puede, a la vez, no aplicarse y no estar suspendida, como es la resolución... Nos gustaría..., aquí se dice que se ha hablado mucho ya sobre el tema y se hablará más, pero nunca se nos ha explicado algo que seguramente es muy sencillo y tendrá una explicación muy simple, pero que este humilde diputado no alcanza a comprender: cómo una resolución administrativa puede estar a la vez no ejecutándose y no estar suspendida. Y eso, creo que esa situación quizás sea la más grave de todo esto y la que seguramente nos hace incurrir en más riesgos económicos a la hora de poder afrontar posibles indemnizaciones o, incluso, posibles responsabilidades de algunos de los gestores.

Y luego también sí que daremos apoyo al tema del área metropolitana, al que ya fuimos críticos en su momento y votamos en contra de la propuesta del Gobierno.

Muchas gracias, señoras y señores diputados; muchas gracias, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Mixt, el diputat David Fernàndez.

David Fernàndez i Ramos

Gràcies. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerra en la moció d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, sobre la gestió de l'aigua.

Ho dic d'entrada, ja, anunciar, comunicar i traslladar que, òbviament, hi votarem a favor, íntegrament, en-

tre d'altres moltes consideracions compartides, perquè també som signants del Pacte social per l'aigua, que es va presentar a la Confavc ara fa unes setmanes, i també perquè la moció presenta, precisament, tres grans mesures estratègiques, anem a dir-ho així, fonamentals per al futur del país, que és fonamentalment la seva gent: garantir el subministrament; publicar, recuperar o nacionalitzar l'aigua –ens és igual el verb que es declini–, i garantir la participació.

Garantir el subministrament des de la perspectiva d'assegurar un mínim vital, de no tallar-ne el subministrament en tots aquells casos socialment justificats i de fixar-ne una nova tarificació social.

Publicar, recuperar o nacionalitzar fa referència a recuperar, òbviament, la titularitat pública d'ATLL, a deixar sense efecte la privatització del sistema de sanejament de l'àrea metropolitana de Barcelona i a establir un pla i recursos per promoure la municipalització de l'aigua, una cosa força europea, de París a Berlín.

En paral·lel, a aquest àmbit de control públic de l'aigua, la moció també proposa reforçar l'ACA, amb la qual cosa també estem d'acord, i que desenvolupi plenament les funcions que té atribuïdes.

I, finalment, la participació, no?, que es promogui i s'estengui proactivament la participació ciutadana en el control i la gestió de tot el cicle de l'aigua.

Si féssim només això, o el punt del mig –publicar, recuperar, nacionalitzar–, segurament seria el pas de gegant més important en la recuperació de la sobirania i la democràcia que tant reivindica el carrer en el procés que vivim.

Hi han altres elements de fons, també compartits amb Iniciativa, amb relació a la nova cultura de l'aigua, que no és només una nova cultura de l'aigua, sinó que remet també a una cosa molt més àmplia i global que és una nova cultura política, ètica i democràtica, que situa les persones al centre de tot plegat i sobretot al centre de l'acció política pública i institucional. És a dir, garantir socialment el subministrament, municipalitzar la gestió, ja s'ha dit, i garantir la participació són tres vectors, tres eixos o tres potes que defineixen aquesta nova cultura de l'aigua, de la qual fa molt de temps que es parla, i no endebades, sinó entenent també quines són les dificultats d'un bé comú, d'un bé escàs i d'un bé que és públic.

Respecte a la por de nacionalitzar o municipalitzar, ja que aquest matí recordàvem com el que no es deia es torna a fer ara respecte a l'expropiació dels usdefruits de pisos buits, cal dir que no és cap utopia ni cap risc, sinó que el perill o la distopia és precisament no fer-ho, no?, i que si un agafa els mercats globals, els nous mercats i els nous nínxols de futur, es parla ja de l'or blau com un espai d'acumulació neoliberal.

I també perquè la república catalana independent que es desprengui del procés que estem vivint també vol evitar els vicis i nyaps del passat, propis i aliens, que hem viscut.

Ho hem dit moltes altres vegades, també, quan sortia la qüestió de l'aigua, que no ha sortit molt, que un

dels esquemes fonamentals de referència era Itàlia, no?, quan el 2011 es va celebrar un referèndum, després de recollir-se 1 milió de firmes, que va rebutjar la privatització explícita de l'aigua. Hi va participar el 60 per cent del cens, van haver-hi 26 milions de vots i el Tribunal Suprem italià va obligar el Govern italià a modificar la llei perquè ningú tragués un sol benefici privat de la gestió de l'aigua.

I, per tant, per garantir serveis essencials universals, no ens podem permetre ni com a país ni com a societat ni com a classes populars que uns pocs facin negoci amb l'aigua. En la qual cosa també hi ha una trampa, no? Quan ens deien: «No, hem de privatitzar ATLL o la gestió de l'AMB, perquè és una ruïna», molt ruïna no ho deu ser, quan les multinacionals es donen bufetades per veure qui se la queda; molt ruïna no pot ser, si hi ha aquest interès per agafar-ho, no?

I, en el nostre context, també, el mirall italià no és només un suggeriment de participació, és una obligació i és un mandat jo crec que democràtic després que aquest país ha demostrat sobradament que vol decidir-ho tot.

I després hi ha el context, òbviament. La situació catalana és anòmala: arreu del món el cicle de l'aigua és públic; a Catalunya el 80 per cent està ja en mans de multinacionals, de Suez, a través d'Agbar, i de Sorea. Però és veritat que també la crisi té moltes fessomies, i una és que, òbviament, han baixat els salaris però ha pujat el cost de la vida, i mentre els serveis bàsics han pujat el triple que els salaris –electricitat, 56 per cent; gas 30 per cent; aigua 66 per cent–, i el Govern, també, en el seu moment va pujar les tarifes per fer més llaminera la privatització.

Per tots aquests motius, i molts més, relatius a l'economia del bé comú i que ningú faci negoci amb un bé col·lectiu, votarem íntegrament a favor de la moció d'Iniciativa.

Gràcies.

La presidenta

L'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Per anunciar majoritàriament el meu vot favorable a la major part de punts. La sequera que vam patir fa uns anys, en positiu, va permetre una cosa que no teníem, que era consciència d'un canvi de cultura de l'aigua i que era un bé comú, és un bé comú, un recurs escàs, que és un dret i que, a més a més, és un servei públic bàsic.

I ara, doncs, hi hem de tornar, tant amb tot el cicle integral de l'aigua com dels rius com també, i ho diu la moció, dels aqüífers i de les masses d'aigua que tenim. Perquè, si no els tractem bé, no només s'esgotaran sinó que tindrem problemes de conciliar l'activitat econòmica amb aquests aqüífers contaminats, no només en el sector ramader, sinó també a l'Ebre, moltes altres qüestions, perquè també són font de riquesa.

I, per tant, és el que planteja. En els debats sobre la renacionalització o remunicipalització, hauríem de partir de dues premisses: no es pot delegar la política pública del cicle de l'aigua, i només en quins casos, en benefici d'inversions, en alguns moments, necessitem un partenariat privat. Aquest és el debat –aquest és el debat–, que hi ha un punt en què vostès el plantegen, i que crec que hem d'obrir seriosament aquest debat sigui allà on sigui de tot Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. Començaré referint-me al senyor Santi Rodríguez, que, la veritat, m'ha preocupat moltíssim que li provoqués tremolors. M'ho hauré de fer mirar, perquè no ho acabo d'entendre. I li puc assegurar que la marededéu de Montserrat la vam afiliar a Iniciativa aquell mateix moment que va passar allò. No tenim cap problema a tenir persones de pell morena afiliades en el nostre partit.

Però, en qualsevol cas, com que vostè ha parlat dels consellers d'Iniciativa, em referiré a allò de què parlava ara la Marina Geli. Gràcies als consellers d'Iniciativa estem parlant avui aquí d'això, amb una nova cultura de l'aigua. Per sort hi van haver consellers d'Iniciativa quan hi va haver la pitjor sequera del país. No sé, si hi hagués hagut algun conseller del Partit Popular, si quedaria alguna gota d'aigua que no fos privada d'algú. Però, en tot cas, es va promoure una nova cultura de l'aigua basada en l'estalvi, basada en l'eficiència, basada en la recuperació i millor gestió dels recursos hídrics i basada en el manteniment de la salut de totes les conques.

Independentment d'això, potser sí que vam sobreexplotar el Ter, però també vam signar aquest pacte del Ter que avui diuen que el faran complir. Ho diu el senyor Morell, que ens ha dit que estava d'acord amb molts punts. Me n'alegro. Jo crec que avui fem un petit pas, un pas..., petit no, un pas interessant. No sé si estem d'acord del tot amb el model, perquè probablement els punts que quedaran en el calaix seran aquells punts que defineixen el model. Perquè no estem parlant de fer caritat a les persones pobres que no poden beure aigua, pobres, no es tracta d'això; es tracta de garantir el dret. I per garantir el dret es tracta que la gestió sigui una gestió que no estigui sotmesa a les lleis de mercat. Aquest és el problema.

Respecte del pacte del Ter, espero, desitjo, confio, ara que ha marxat el conseller, que és gironí, si no el perseguiran pel carrer, que es compleixi, diguem-ne, perquè ja fa molts anys que ho estem dient.

Mirin, de les esmenes –les tenen vostès–, hem acceptat en el punt 2 una transacció amb Esquerra i Convergència; hem acceptat també l'esmena d'Esquerra Republicana, la 2 i la 3, com ja se'ls ha explicat.

Voldria centrar-me en la no-acceptació de l'esmena d'Esquerra Republicana respecte de la recuperació de la gestió pública d'Aigües Ter Llobregat. Jo crec que seria perfectament defensable que aquells que defensen la gestió pública de l'aigua votessin aquesta esmena, independentment de com estigui la situació judicial. Si vostès se la llegeixen bé i vostès defensen la gestió pública de l'aigua, vostès haurien de votar aquesta esmena.

I respecte del punt del Pla d'acompanyament i recursos per a la municipalització, i tant que és competència municipal. Però si diem que l'aigua és un bé de país, és competència de qui governa aquest país de fer la planificació necessària per donar l'acompanyament i els recursos perquè aquells municipis que volen remunicipalitzar l'aigua en la línia que hem dit ho puguin seguir fent.

Per tant, senyores i senyors, espero i desitjo... I, perdó, una última esmena que jo crec que és molt important, si m'ho permet, que és la darrera, la 2.11. Esperem que, hi insisteixo, els setanta-tres pobles, que estan llistats aquí, que van tenir problemes amb els seus aqüífers, tinguin una resposta immediata del Govern, perquè estem parlant que són alguns d'aquests pobles que no poden... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Jordi Turull i Negre demana per parlar.)*

La presidenta

Turull?

Jordi Turull i Negre

Per demanar votació separada, presidenta, del 2.2.

La presidenta

2.2.

Jordi Turull i Negre

2.3, 2.4, 2.7.b, 2.7.c i 2.7.d.

La presidenta

B, c i d.

Jordi Turull i Negre

B, c i d, sí.

(Veus de fons.)

La presidenta

Senyor Sanglas? No? *(Pausa.)* D'acord.

(José Manuel Villegas Pérez demana per parlar.) Senyor Villegas?

José Manuel Villegas Pérez

Sí, a ver si se ha pedido ya votación separada, y, si no, pedirla, del 2.2 bis...

La presidenta

2.2 bis.

José Manuel Villegas Pérez

...y del 2.7, entero.

La presidenta

B?

José Manuel Villegas Pérez

2.7 entero, todo.

La presidenta

Entero, todos juntos.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.) Senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

1, 2.1, 2.1 bis, 2.2, 2.5 i 2.6.

La presidenta

Alguna petició més? *(Pausa.)*

Doncs, passem a la votació de la moció. I començarem pel punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 18 abstencions.

Votem el 2.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 18 abstencions.

Votem ara el 2.1 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 18 abstencions.

Votem ara el punt 2.2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 34 vots a favor, 69 en contra i 27 abstencions.

Votem ara el punt 2.2 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 104 vots a favor i 26 abstencions.

Votem el 2.3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 68 en contra.

Votem ara el 2.4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 69 en contra.

Votem ara el 2.5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 18 abstencions.

Votem ara el 2.6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor, 1 en contra i 18 abstencions.

Passem ara a votar el 2.7, cada apartat.

Comencem per l'apartat *a*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor i 26 en contra. *(Veus de fons.)* I 26 abstencions.

Ara l'apartat *b*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 15 vots a favor, 88 en contra i 27 abstencions.

L'apartat *c*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 15 vots a favor, 88 en contra i 27 abstencions.

I l'apartat *d*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 15 vots a favor, 88 en contra i 27 abstencions.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 130 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpeHació al Govern sobre les conseqüències econòmiques i socials de la política d'infraestructures (tram. 302-00276/10)

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpeHació al Govern sobre les conseqüències econòmiques i socials de la política d'infraestructures. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

(Remor de veus. Pausa.)

Senyors diputats, vagin sortint amb agilitat...

(Pausa.)

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, vull fer públic, denunciar que és molt cruel estar en aquestes hores encara defensant mocions, quan és hora de dinar. Però bé...

La presidenta

Després els donaré una miqueta més de temps per dinar. Ja pot començar.

Quim Arrufat Ibáñez

Moltes gràcies. Bé, vam fer una interpellació al Govern relativa a infraestructures en el darrer Ple; la vam fer perquè ens semblava i ens sembla que en aquest país s'ha desenvolupat al voltant del concepte d'infraestructures, de la seva centralitat en els pressupostos públics i al voltant de l'activitat econòmica de les grans empreses que s'encarreguen de construir aquestes infraestructures, molt vinculades al poder polític, una cultura política que entenem nosaltres que hem d'enterrar, que hem d'enterrar amb tot allò que ha suposat de negatiu en els equilibris pressupostaris, de negatiu en l'endeutament de l'Administració pública, de negatiu en l'accés, a vegades, duplicitat fins i tot d'infraestructures al nostre territori, en el desús o infrautilització d'algunes de les infraestructures que s'han construït en els darrers anys, i entenem que tot el que ha tingut a veure amb aquesta cultura política del construir per construir, de les infraestructures com un fi en si mateix, i no pas com un mitjà al servei del conjunt de la gent, havia de ser modificat.

Òbviament, tot això, una vegada traduït en punts concrets, no són grans postulats teòrics, sinó que són propostes concretes que no abracen el conjunt de l'operació política que requeriria, fer la cirurgia o l'amputació d'aquesta cultura política d'obsessió amb les infraestructures, però hem intentat reflectir alguns casos concrets actualment i algunes mesures més d'abast general en aquesta proposta.

Nosaltres volem acabar amb aquell mite basat en les infraestructures cares que ens ha fet més pobres i menys lliures, que afecta directament la futura oferta de transport públic, per exemple, i que ha segrestat la mobilitat dels ciutadans, hipotecats per una política que no han decidit els ciutadans però que pagaran durant molt de temps.

Volem reorientar la política d'infraestructures, sobretot aquelles que afecten el territori, que tenen a veure també amb la mobilitat, no únicament, però sí principalment; una política orientada a usar infraestructures o pensar les infraestructures de forma estratègica, perquè es resolguin els problemes de la gent, no pas per augmentar les necessitats de la gent.

I volem acabar amb la política de duplicitat d'infraestructures. I això té molt a veure amb les concessions a les empreses concessionàries per a gestió d'autopistes i té molt a veure amb com pensem o quin valor donem al territori a l'hora de travessar-lo o no per més i més carreteres, més i més infraestructures.

Vam posar els exemples més sonats de la nostra actualitat, començant per l'alta velocitat espanyola, per l'enorme cost que ha suposat no poder fer moltes altres polítiques públiques molt necessàries ara mateix. Vull dir, una mica, a prendre vent qualsevol idea d'I+D+I i totes aquestes coses, perquè queda hipotecat no només el present sinó el futur, amb una inversió enorme en alta velocitat. Però també l'estació del TGV de la Sagrera, amb un cost enorme, de 813 milions d'euros, per desenvolupar l'alta velocitat. O la construcció de l'aeroport d'Alguaire, amb infrautilització evident, i que segurament ni era estratègic ni estava ben pensat

ni ben ubicat. L'eix Vic-Ripoll i el cost que ens suposarà o que ens està suposant ja a les arques públiques, que evita que puguem fer altres polítiques públiques tan necessàries ara mateix. La construcció de la línia 9 del metro, que és el paradigma de com enterrar milions i milions i milions d'euros, i anar augmentant el sobrecost d'una obra que va començar amb poc més de 1.000 milions i acabarà amb 17.000 milions d'euros de cost. La construcció de la MAT, que ha patit un revés recentment –just ahir sortia a la premsa– per part de Brussel·les, quan reclama la paralització de la construcció del tram Sentmenat - Santa Coloma fins que no es faci una sèrie d'estudis que tenen a veure amb la densitat poblacional de Santa Coloma, i també amb els estudis d'impacte ambiental que no té. I, sobretot, tot el que té a veure amb el deute a llarg termini que ens suposen totes infraestructures i com de car ens surten els sistemes de finançament que s'han imposat per haver finançat aquella època d'infraestructures, sí, sí o sí, d'infraestructures per infraestructures, que va suposar en el nostre país tota la bombolla immobiliària, acompanyada de l'Administració pública, per aquestes qüestions.

Per tant, fem una sèrie de propostes. Una té a veure amb establir una auditoria justament al voltant de les infraestructures, del seu cost, del seu finançament, de com repercutiran en els pressupostos públics, de com de car ens sortirà, de totes les infraestructures fetes entre el 2000 i el 2015 i que, per tant, estan vives en la seva amortització i en el retorn de capital.

Demandar un llistat, és a dir, un informe d'empreses constructores d'infraestructures que s'han beneficiat d'aquesta política del construir per construir, o de l'excés d'infraestructures que, al nostre entendre, s'ha fet en aquest país els últims anys.

Demandar que no es repercuteixin en el preu del transport públic ni el deute que han generat aquestes infraestructures ni la construcció de noves infraestructures. La política de transport públic no pot passar..., no pot estar vinculada permanentment a noves infraestructures i al deute acumulat.

Demanam que s'aturi, que no es faci el quart cinturó; que es sotmeti a consulta popular, a través d'una esmena d'Esquerra, l'allargament de la C-32 fins a Lloret de Mar.

Demanam que anem amb compte amb la política, anem amb compte, en realitat..., que descartem la política d'allargar concessions a Abertis, perquè, bàsicament, és l'única concessionària que hi ha en aquest país; és, diguéssim, un monopoli del capitalisme de lliure mercat..., però, en tot cas, que anem molt amb compte i que aturem allargar concessions a Abertis... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, la veritat és que des d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida, quan vam veure la moció de la CUP, que es titulava «Conseqüències econòmiques i socials», però en vam veure el contingut, vam començar a patir, perquè ens semblava que havien estat una abduïts per aquest discurs recurrent de Convergència i Unió i d'en Mas-Colell, en el sentit de..., u, «tots els mals comencem amb el tripartit»; dos, «invertir en infraestructures en aquest país és fatal».

Per això vam fer dos tipus d'esmenes. La primera, que s'ha acceptat, és dir que, si hem de posar el retrovisor, posem-lo al darrere del..., cap al 2000. I jo ja li avanço algunes conclusions, perquè ja es va fer. Miri, el 2003, quan arriba el terrible tripartit, es troba amb un paquet damunt de la taula de 26.142 milions d'euros, que comprenien dèficits del 2003, que Convergència i Unió ens va dir que l'havia deixat amb un superàvit de 284, el mateix interventor després es va adonar que eren 1.177 euros de dèficit; 2.903 de despesa acumulada; pèrdues de més de 200 milions en sector públic i empresarial; compromisos que ens van posar a l'esquena, 2.036, i un endeutament de 17.364. I les infraestructures? Els mètodes alemanys, la línia 9..., aquests vicis. Doncs, miri, el 2003, ja hi havia despesa compromesa per valor de 7.594,57 euros, fins al 2041! –2041! Ja hi era, eh?

La segona esmena, que no ens ha acceptat... Per tant, farem els números, i mirem d'on vénen. Ah!, per cert, aquí hi havia la línia 9. Perquè vostès se'n faran creus, però la línia 9 la va adjudicar Convergència i Unió de forma precipitada a primers del 2003, i no-més havia de costar 3.606 milions d'euros; gràcies que hi havia un projecte nefastament fet i sense cap prospecció, costarà el que costarà.

I el segon tipus d'esmenes, que no ens ha acceptat, era una esmena que intentava posar sobre la taula una altra mena de dèficits que té aquest país. El 2000, el 2002, el 2003 i ara, aquest país tenia dèficits de sanejament, tenia dèficits d'abastament d'aigua, tenia dèficits d'escoles, tenia dèficits d'accessibilitat als pobles, i dèiem: «Per què no fem també l'inventari d'aquests dèficits?» Perquè aquest malgastar diners que s'atribueix, per exemple, al sector de l'aigua, a l'ACA, va anar per donar resposta a molts municipis que eren més que els trenta-dos que hi han ara, que no tenen abastament d'aigua; eren centenars, que no tenien ni abastament d'aigua i depuració d'aigua. Aquests eren els dèficits, aquests eren els que s'havien de cobrir. I per això ens agradava l'expressió «social». Però, bé, això ho deixarem per a un altre dia, perquè també farem el llistat d'això.

Una altra mena d'esmenes que hem introduït i que agraïm que s'hagin acceptat, evidentment. També volem resoldre, a través d'aquestes esmenes, un dilema que han tingut el conseller de Territori i Sostenibilitat –l'última que no ens acompanyi– i el director de servei..., el secretari d'Infraestructures i Transport, quan ens visita al Maresme, que últimament al Maresme i a Blanes, doncs, ens trobem molt sovint, i deien: «No és veritat. Podeu estar ben segurs, ciutadans del Mares-

me, que no pagareu la prolongació de la Blanes-Lloret amb el peatge.» I jo comprenc que pateixin. Pateixen, perquè, és clar, es troben que hi ha un conveni aprovat pel Govern de la Generalitat, el paràgraf 4 del qual, apartat 5, clàusula 7, diu que l'import del saldo de la compensació per la concessió de la inversió del ramal Blanes-Lloret serà compensat mitjançant l'atorgament d'un període addicional de durada de la concessió, i que a partir del 2021 es determinarà el nou termini de durada de l'addicional de la concessió. I dic: «Està patint, ja els entenc. Home, ajudem, ajudem el Govern que, per una vegada, el que diuen el conseller i el secretari d'Infraestructures sigui veritat.» I, per tant, el Parlament instarà el Govern que rectifiqui i deixi sense efecte aquestes clàusules que li han portat tanta confusió i tanta incomprensió. Si és això, doncs, segur que ara comptarem amb el vot favorable del Grup de Convergència i Unió, sense cap mena de dubte, i aquest dilema quedarà resolt.

També el tema de la compareixença dels consellers d'Economia i Coneixement i Territori i Sostenibilitat en comissió per donar explicacions del tema de l'adjudicació d'aigües ATLL, Aigües Ter Llobregat. No, no, no; hem rebut un informe de compliment d'un mandat que deia això, i diu: «Quan tinguem la sentència...»; això, que és aquest acord que han fet ara Convergència i Unió i Esquerra Republicana de dir: «Amb una mica de sort el Suprem acabarà de resoldre els recursos de cassació cap al 2020, 2024, perquè hi hauran tots els daixò, llavors ja vindrem a donar explicacions.» No, perquè no els tindrem aquí. Bé, suposo que hi haurà renovació generacional i ja seran una mica grans. No, no, han de venir ara, no quan hi hagi les sentències definitives, perquè això no ho veurà ni aquesta legislatura ni la propera. Han de venir ara i explicar-nos el fiasco, el nyap, el que vulgueu de l'adjudicació d'Aigües Ter Llobregat durant aquest període.

I per últim, per una de les coses que s'aprovarà aquí, que és que no es repercuteixin a les tarifes de transport, els costos d'infraestructura; si avança la Proposició de Llei de finançament del transport públic que ha presentat aquest grup parlamentari, això allà està explícitament previst, que no hi van costos d'infraestructura a les tarifes.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'ihlustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, en tot cas, algú abans esmentava que hi han mocions llençol, i segurament aquesta és també una d'aquelles mocions llençol que hi entra de tot i que, per tant, diguem-ne, s'aprofita, no? Però, en tot cas, ens sembla bé debatre sobre les infraestructures d'aquest país i que, per tant,

diguem-ne, sobretot alguns dels elements que es vinculen respecte a aquestes infraestructures.

Donarem, ja ho avanço, el suport majoritari a la gran majoria de punts de la moció. I agrair al senyor Arufat la bona voluntat, diguem-ne, d'admetre les esmenes que ha presentat aquest grup parlamentari, que han estat tres, bàsicament. Una amb relació a l'àmbit d'Aiguies Ter Llobregat, en el sentit que ja hem manifestat a l'anterior moció que un cop es resolgui tot, diguem-ne, el garbuix jurídic, que es tendeixi o es vagi cap a la gestió pública de l'empresa.

I una altra, intentàvem clarificar el tema del preu del bitllet i el càrrec de les inversions en el preu del bitllet del transport –en aquesta hem arribat a un punt transaccional. I per tant, des d'aquest punt de vista, ens sentim participants també d'aquesta moció i compartim l'esperit: un primer punt que ens sembla important que és l'àmbit de la transparència. Ens omplim la boca de transparència, doncs, posem-la en pràctica i posem llum sobre tots aquests elements, bàsicament, no perquè haguem de pensar..., que a vegades hi ha gent que es preocupa i diu: «Escolta, anem a fer transparència» perquè sembla que s'hagi d'amagar res. No, no és que s'hagi d'amagar res, precisament, però, en tot cas, com a gestors públics hem de donar tota la confiança a la ciutadania i, per tant, poder, en tot moment, donar comptes del que es fa amb el diner públic. I aquest element hauria de ser bàsic i hauria de comptar amb qualsevol gestió pública en qualsevol àmbit, ja sigui en la mateixa actuació o sigui en l'adjudicació de contractes. I cap aquí és on hem d'anar i ens sembla, doncs, positiva la incorporació en aquest àmbit, diguem-ne, d'aquesta proposta.

En l'àmbit del cost de les infraestructures, ja hem manifestat, doncs, la voluntat que sigui així. Ho apuntava el senyor Milà, que és veritat que en l'àmbit del finançament de la llei, el finançament de transport públic, doncs, aquest element s'acabaria. Després, manifestar un altre cop el rebuig al quart cinturó, aquesta antiga-lla que tenim corrent pel territori i que no s'adapta a la realitat, és a dir, planificacions de fa cinquanta anys que no tenen cap solta ni volta en el territori. Malgrat que el conseller s'entesti a signar acords amb els ajuntaments de Sabadell i Terrassa sobre aquest tema, el que a nosaltres ens sembla és que cal fer un replantejament i cal veure quines són les necessitats de mobilitat dels Vallesos i que, en tot cas, com es soluciona aquesta connectivitat entre comarques, que no passa per una gran infraestructura que no hi té res absolutament a veure.

En el tema de la gestió d'autopistes, donarem plenament suport a les propostes. És evident que aquest país requereix un debat a fons sobre aquesta qüestió, i això no s'arregla amb convenis, allargant concessions, dissimulant, a més a més, l'allargament d'aquestes concessions, que a nosaltres és el que ens preocupa. Últimament, el discurs, diguem-ne, del Govern és que es fan obres a les infraestructures d'autopistes, però que sense cap cost. I bé, no hem cregut mai tampoc que hi hagi una generositat excessiva pels concessionaris i, per tant, diguem-ne, és evident que aquestes clàusules posen de manifest que aquesta generositat no existeix i que, per tant, en un moment o altre la concessionà-

ria s'ho acabarà cobrant. Per tant, des d'aquest punt de vista, donarem suport a totes les esmenes que fan relació al tema de les autopistes i, especialment, en el cas de la C-32, sí que volem posar de manifest que l'acord adoptat en l'Ajuntament de Lloret en favor, diguem-ne, que es faci una consulta de manera prèvia a l'extensió, a l'ampliació de l'autopista i que, en tot cas, compti...

I això ho lligo amb un dels punts també que hi ha a la mateixa moció, en el qual es demana que s'activin mecanismes de participació ciutadana en la presa de decisions de les grans infraestructures. I així és, hem de saber, perquè si, en tot cas, es planifiquen infraestructures que no compten amb el suport de la ciutadania, acaba passant com ha passat amb l'antic quart cinturó, que s'ha allargat una qüestió que, segurament, amb diàleg amb el territori s'hauria aconseguit fer una obra, diguem-ne, proporcionada a les necessitats del territori.

Finalment, no ens podem estar, doncs, de rebutjar tota la política o manifestar el suport on es critica i es rebutja la política d'infraestructures del Govern espanyol pel que fa, bàsicament, a les infraestructures ferroviàries. Aquest dispendi i aquesta mala planificació de les infraestructures ferroviàries que no tenen com a voluntat servir els interessos econòmics i desenvolupar l'economia global, sinó que, en tot cas, el nostre punt de vista, el nostre modest punt de vista, sembla que les inversions realitzades a les vies de l'AVE sembla que tinguin com a interès afavorir alguns grans propietaris, que és on allà s'installen les grans estacions. I que, en tot cas, ja hem vist –i no ens ho inventem nosaltres– algunes d'aquestes línies s'han hagut de tancar. Per tant, diguem-ne, aturem, perquè, en definitiva, també són recursos nostres encara que no els gestionem directament nosaltres, aturem aquest desgavell econòmic per part del Govern espanyol.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. Señores diputados, moción con el título «sobre consecuencias económicas y sociales de la política de infraestructuras». La verdad es que nosotros podemos coincidir en parte con el diagnóstico que se hace de crítica a la forma en la que en los últimos años se ha llevado a cabo la política de obra pública y de grandes infraestructuras en Cataluña y también en el resto de España. No estamos de acuerdo, por eso, tampoco en que se deba hacer una enmienda a la totalidad. Obviamente, hay cosas que se han hecho mal, ha faltado rigor y ha faltado transparencia en muchas de las obras. Cuando decimos que ha faltado rigor, queremos decir que durante demasiado tiempo, y seguramente aún ahora, se está realizando obra pública sin tener en cuenta el necesario retorno económico y social, y seguro que parece que en ocasiones está

atendiendo a otros intereses, como se ha comentado, que no son los intereses o que no es el interés general.

Pero, insisto, tampoco puede ser una enmienda a la totalidad, puesto que, efectivamente, estamos en un país en el que hacían falta infraestructuras, en el que hacen falta infraestructuras para ser un país competitivo en muchos aspectos con el resto de Europa y, por lo tanto, la solución no es dejar de invertir, no es dejar de hacer grandes infraestructuras, no es paralizar las que están en marcha, sino es replantearnos el cómo se decide qué infraestructuras hay que hacer. Seguramente, como hemos dicho, en demasiadas oportunidades no está nada claro qué interés se estaba defendiendo a la hora de aprobar determinadas obras. Y seguramente, en demasiadas ocasiones está muy justificada la sospecha de que si había algún interés detrás, ese no era el interés general: había intereses económicos de determinados sectores o había una forma de entender la obra pública con un cariz populista y electoralista que no tiene nada que ver con el servicio al interés general de los ciudadanos. Y, por tanto, lo que creemos es que hay que cambiar eso, hay que cambiar esa visión de la obra pública, de la decisión política, de la administración del dinero, que al fin y al cabo es el dinero de todos y, por lo tanto, se debería administrar con el mismo o más rigor que el dinero propio.

En cuanto al contenido estricto de la moción, por lo tanto, vamos a votar a favor de todos aquellos puntos que implican aportar a esta política de obra pública estos principios, aquellos que hablan de transparencia, de participación y de rigor. Y no apoyaremos aquellos puntos que ponen como solución a lo que se ha hecho hasta ahora o a lo que se ha podido hacer mal la parálisis y la no-inversión o la no-realización de obra pública, cuando, insisto, en muchos aspectos seguimos siendo un país deficitario que necesita de inversiones, que necesita de infraestructuras, pero que también necesita plantearse muy bien cuáles son las necesarias, para qué se hacen y cómo se realizan. Por lo tanto, insisto, más un cambio de mentalidad, más un cambio a la hora de tomar decisiones que no entrar en una política de parálisis y de negación ni de todo lo que se ha hecho ni de todo lo mucho que queda por hacer.

Hemos hablado antes ya también del tema de Aguas Ter Llobregat; obviamente, defenderemos y volveremos a pedir la comparecencia, esa comparecencia prometida desde hace tiempo y que parece que de momento no se produce, y votaremos en contra de aquellos puntos que lo que piden es una paralización de las inversiones.

En cuanto al tema del AVE, nosotros no votaremos a favor de los puntos tal como los plantea la CUP. Hemos planteado alguna enmienda, que no ha sido aceptada. Creemos que el AVE es un ejemplo de cómo se ha realizado alguna obra pública, pero ni todo el AVE ni toda la política de despliegue de la alta velocidad en España es mala; lo que se ha hecho es sin la suficiente rigurosidad a la hora de determinar qué inversiones eran rentables desde un punto de vista económico, desde un punto de vista social. Pero, vuelvo a repetir, no se puede hacer una enmienda a la totalidad a toda la inversión de alta velocidad en España, alguna

era y es muy necesaria y seguirá siendo necesaria tanto para los ciudadanos como para la competitividad de muchos sectores económicos y de muchas regiones.

En ese sentido, si tengo tiempo..., no tengo tiempo ya para pedir votación separada. Pediré votación separada desde el escaño.

Muchas gracias, señora presidenta; muchas gracias, señoras y señores diputados.

La presidenta

Té la paraula la il·lustre senyora Maria Victòria Forns, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

M. Victòria Forns i Fernández

Presidenta, consellera, mirin, en aquesta moció sembla que plana l'ombra de la sospita de manera general sobre el model de gestió de les infraestructures del Govern de la Generalitat, com a mínim dels darrers tres quinquennis. Home, des de Convergència i Unió no hi podem estar d'acord. Sempre les coses es poden fer millor, és evident, sempre es poden fer millor. I com que es poden fer millor i com que no tenim res a amagar, és evident que nosaltres el que farem és, a fi d'esvaïr qualsevol dubte, votar favorablement tots els punts que fan referència, doncs, a la transparència, a la participació, en coherència, a més a més, amb el que és ja la mateixa acció del Govern del president Mas en tot el que fa referència, per tant, a contractació, execució, gestió i finançament d'aquestes obres.

Mirin, la transparència ha estat una aposta decidida del president de la Generalitat. Més que decidida: el febrer del 2013 va presentar un document de cinquanta mesures per a la regeneració democràtica de les nostres institucions, agrupades en cinc grans eixos d'actuació: la transparència per a l'accés a la informació i el bon govern, la contractació pública, les mesures de reforçament de la transparència en la gestió dels partits, la potenciació dels organismes de control, també la regeneració democràtica com una responsabilitat de tots. El compromís és tant que fins i tot al final del 2013 el president presentava també un web per a la transparència del Govern de la Generalitat en què es destacaven mesures per impulsar, precisament, tot això, eh?, que hi hagués més transparència, més accés a la informació i una actitud clara de lluita contra les possibles irregularitats. I hi va afegir un nou portal que volia portar Catalunya a millorar en les seves posicions i si podíem ser els primers, el *top ten*, i així ho hem fet.

Tant és així que el compromís de Convergència i Unió, del Govern de Convergència i Unió ens ha portat a liderar l'índex dels territoris de l'Estat espanyol en transparència informativa. I això no ho diem nosaltres; això ho diu l'organització no governamental Transparencia Internacional España, en la qual nosaltres hem aconseguit la màxima puntuació: cent punts en cadascuna de les sis àrees de transparència analitzades: en la informació sobre el territori, en la relació amb els ciutadans i la societat, la transparència econòmica i financera, la transparència en les contracta-

cions, serveis i subministraments d'obres, també en l'ordenació del territori i també en indicadors de la nova llei de la transparència impulsada pel Govern de la Generalitat. I això vol dir que aquest Govern ens situa en el *top ten* de la transparència. I això no ho hem fet sols, ho hem fet també amb l'ajuda de molts i molts dels grups parlamentaris; per tant, el compromís entenc que és de tot aquest hemicicle.

D'altra banda, vostès volen aprofitar aquesta moció, doncs, per aturar algunes infraestructures que nosaltres considerem que són cabdals per al desenvolupament econòmic i social dels nostres territoris. I per tant, no hi podem estar d'acord, eh? Nosaltres no estem d'acord a aturar el CIM del Penedès, ni a paralitzar, doncs, la prolongació de la C-32 fins a Lloret, ni a, tampoc, aturar la B-40 o el quart cinturó.

Mirin, creiem que quan parlem de la B-40, doncs, hi ha consens, consens amb grans ajuntaments, com per exemple Terrassa i Sabadell. I això no només té una repercussió de millores en la mobilitat, sinó que, a més a més de descongestionar –de descongestionar–, perquè això és així, només cal que vostès sentin la ràdio cada dematí quan vénen al Parlament amb el cotxe. Sí, home, la C-58 sempre està congestionada; sí, senyor Sanglas; vostè ho sap, ho deu sentir escoltant Catalunya Ràdio com a mínim, no? Vaja, jo l'escolto tot venint de Tarragona.

Mirin, el CIM del Penedès. El CIM del Penedès està situat entre l'AP-7 i la futura A-7 i el corredor ferroviari del Mediterrani, i ha d'esdevenir un gran centre d'activitats logístiques de valor afegit. I això és desenvolupament econòmic i social, i territorial. Ja hi hem invertit 14,5 milions d'euros, i hem d'invertir encara fins a 127 milions d'euros més. Ho està esperant el territori.

Amb relació a la C-32, participació ciutadana, tota, ha estat garantida des del començament, a través del tràmit d'exposició pública del servei territorial de Girona i els ajuntaments afectats, eh? A Tordera, Blanes, a Lloret de Mar, i així mateix s'han organitzat, a més a més, diferents actes públics amb els ajuntaments i amb els municipis afectats per exposar de forma detallada quin era el contingut i la repercussió. Miri, sí que estem d'acord, evidentment, amb la reclamació que vostès fan de prioritzar les inversions per part de l'Estat i la millora de la xarxa ferroviària, com no podia ser d'una altra manera, de rodalies i en transport públic. I no cal que els digui i els recordi que és evident que les infraestructures són un element imprescindible per a la construcció d'un estat, d'un nou estat, i que s'han de planificar i executar, sempre d'acord amb criteris de retorn econòmic i social, com ho ha fet aquest Govern sempre, i ho continuarà fent.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula en nom del Grup Socialista l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats... Conseller Milà, l'honora defensar el Govern d'esquerreres, les polítiques que va fer el Govern d'esquerreres des de l'any..., el període en què li va tocar governar aquest país. Segurament, si més consellers haguessin fet una defensa tan tancada com vostè ha fet de la feina que vam fer, segurament estaríem en una altra situació. Escolti, jo crec que és adient –crec que és adient–, i no ho dic per l'exconsellera Geli, que també ha fet defensa de les polítiques socials que va fer el Govern, eh? Ho dic perquè he vist algun somriure a la cambra.

Jo crec que és bo i és correcta una de les propostes que ens ha fet el Grup Mixt, el Grup de la CUP. No li votarem tots els punts, però algun sí. I bàsicament jo he trobat molt interessant el fet que tinguem un mapa exacte i puguem fer un debat exacte sobre les infraestructures viàries, ferroviàries, socials i ambientals que es van fer en aquest país. I tenir un debat també sobre els... Segurament tot no es va fer bé, però poder fer un debat sobre els retorns, en termes econòmics i en termes de benestar social, que aquestes infraestructures de tot signe..., perquè no només estem parlant de carreteres o de trens, estem parlant també de centres d'assistència primària, estem parlant d'hospitals, estem parlant d'escoles, estem parlant d'instituts, estem parlant també d'aquestes coses, o de les depuradores, o de la dessalinitzadora, que abans hem parlat, i poder fer un debat, si s'escau, en termes de retorns econòmics i socials que aquestes infraestructures van portar. I les que encara són necessàries, eh?, perquè no tot es va acabar, hi ha algunes infraestructures que segueixen sent necessàries, i que s'hauran d'abordar.

Estem d'acord que les inversions s'han d'abordar. Un altre és el debat del model, o com es paguen, o quins són els models que es fan servir. Ara, que les inversions s'han de fer per via pressupostària, jo crec que aquesta és una conclusió a què hauríem d'arribar, no només les que fan referència al transport públic, i sobretot aquestes, les infraestructures que serveixen al transport públic s'han de finançar a través de via pressupostària, i una altra cosa és la gestió dels mòduls de transport, que és cert que una part també haurien d'anar per via pressupostària, i l'altra ha d'anar per via tarifària.

Nosaltres estem d'acord, el meu grup parlamentari, amb la prolongació de la C-32 entre Blanes i Lloret, i creiem que s'ha de fer per via pressupostària, eh? –creiem que s'ha de fer per via pressupostària. No es pot fer fent el que sempre acabem fent, que és allargant les concessions de les vies d'alta capacitat, les vies que en aquests moments tenen peatges, eh? Per tant, ja li avanço que una part de les propostes que fan referència a aquest tema les hi votarem a favor; no així algunes, la de esmena la totalitat, no? Vostès posen en dubte la prolongació de la C-32, nosaltres no ho veiem clar, creiem que s'ha de fer.

Hem parlat, abans ja n'hem parlat, torno a fixar la posició del Grup Parlamentari Socialista pel que fa referència a l'abastament d'aigua en alta. Nosaltres tornem a dir aquí, avui per segona vegada, que la regulació i

la gestió de l'aigua en alta ha de ser una gestió pública, i no ens cansarem de defensar aquesta posició en el Parlament, en el plenari i en comissió. I avui hem acabat observant com hi ha hagut una modulació de la posició. Estem d'acord, a favor del pacte social de l'aigua, i després venim aquí i votem coses diferents, eh? Però bé, en tot cas ja li anuncio, presidenta, que nosaltres demanarem votació separada del punt 4, del 5, del 5 bis, del 5 ter, del 8, del 10, i de l'11.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Jordi Roca.

Jordi Roca Mas

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades..., debatimos una moción de la CUP sobre infraestructuras. No apoyaré los puntos que se refieran a pagar carreteras, porque la gente tiene derecho a ir a trabajar en un tiempo razonable y a pasar más tiempo en casa que en el coche. Tampoco aquellas que carguen contra el AVE, y ya me referiré un poco más tarde, pero sí quería aprovechar el texto de la interpelación para pulsar un poco la situación política catalana.

Les voy a leer unas frases, y me gustaría que hicieran un ejercicio de adivinación, a ver quién pronunció estas frases, si el interpelante de la CUP o el *conseller* de Convergència i Unió. «El capitalisme a Espanya torna a estar de nou segregat.» No, no fue la CUP, fue el *conseller* de Convergència i Unió. Supongo que si ahora está secuestrado, es porque estaba mucho mejor con el socialismo, esa transición al socialismo de hicimos de siete años, con ZP en el Gobierno de España y el *tripartit* aquí. Supongo que eran entonces los tiempos gloriosos del capitalismo, no lo sé, ya nos lo aclararán. La verdad es que se provocaron cuatro burbujas desde el poder político —la mediática, la inmobiliaria, la energética y la burocrática— que nos han estallado en la cara, y, desde luego, a los capitalistas no les ha ido demasiado bien, a las familias no les ha ido, no nos ha ido demasiado bien.

Les voy a leer otra frase, a ver si adivinan ustedes si la pronunció el diputado de la CUP o el *conseller* de Convergència i Unió: «L'Estat està absolutament pressionat, si no segregat, per uns *lobbys*.» No, no fue el diputado de la CUP, no le culpemos de lo que no hizo. Lo hizo el *conseller* de Convergència i Unió. Pero es que la Generalitat es *estat*. ¿Hay *lobbys* que presionan a la Generalitat? ¿Quién, cuándo, dónde? Vamos al juzgado, vamos a la fiscalía. Que lo digan. Es que este lenguaje que vamos adquiriendo, luego nos equivocamos en muchas decisiones que luego nos llevan a donde nos llevan.

Una buena, que además es digna de ser comentada, y me dirán ustedes, adivinarán si es de la CUP, del diputado de la CUP, o del *conseller* de Convergència i Unió: «El bon capitalisme ha estat absolutament segregat, castigat per un capitalisme que en podríem dir castís.» Y sigue: «Una sèrie d'amics del poder que han après a fer negocis vinculats a l'Administració públi-

ca.» Capitalismo castizo. No sé, a lo mejor la familia Pujol es de Burgos, o a lo mejor Alavedra i Prenafeta son de Salamanca, o Millet de Toledo. O resulta que estos veinticinco o treinta años la sanidad catalana se ha estado gestionando desde un despacho de Aranjuez. ¿Qué es eso de capitalismo castizo? Es, cuando menos, sorprendente, y además destila una cierta hispanofobia, de la que algunos deberían empezar a ser prudentes, sobre todo si tienen responsabilidades de gobierno.

Otra de las frases, que además es bastante común en la política catalana, es: «L'AVE, l'Alta Velocitat Espanyola, és un miratge —és un miratge.» Bueno, en AVE, la propia interpelación lo dice, en AVE los diferentes gobiernos de España, el Partido Socialista Obrero Español y el Partido Popular, se han gastado 40.000 millones de euros en hacer una red de AVE que se puede poner en tela de juicio o no, independientemente de donde uno viva. Pero es que la política catalana, los que han gobernado Cataluña los últimos treinta y cinco años, se han gastado 18.000 —la mitad— millones de euros en una línea de metro —en una línea de metro, no en una red de alta velocidad, la más grande de todo el mundo, no, no, en una línea de metro— que además se ha dejado de hacer, de cincuenta estaciones, cuarenta y una; solo ha hecho nueve. Hombre, no parece que sea un gran ejemplo de gestión como para ir dando lecciones sobre el modelo español de alta velocidad.

En definitiva, añoramos en esta moción que se traten temas de esta cámara, los 2.400 millones de euros que quedó de agujero de la *nova cultura de l'aigua*, en la Agència Catalana de l'Aigua. Spanair, los hospitales, o incluso cosas más, si me apuran, un poco más folklóricas: los dos condenados de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, condenados a cincuenta y cuatro meses, que por obra y gracia de la Generalitat salieron en cuarenta y ocho días. No sé, a lo mejor es capitalismo castizo y estos señores eran de Valladolid, no lo sé, ya nos lo aclararán.

Quiero acabar con una reflexión que deberíamos hacer todos, porque yo, cuando veo *tweets* anticatalanes, me dan asco. Pero, claro, cuando veo a grupos parlamentarios que defienden que Gerona y Figueras tengan una estación del AVE, y luego critican que haya una en Pontevedra, hombre, me gustaría que no lo hicieran aquí, amparados en el calorcito de la mayoría que les da el Parlament, y que fueran a Galicia a decirles por qué un ciudadano de Pontevedra tiene que tardar nueve horas en llegar a Madrid, y un catalán no, y así a lo mejor dejaríamos de ser tan antipáticos.

Gracias, diputados, diputadas, presidenta.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

L'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies, presidenta. Senyor Arrufat, donaré suport a una part, i sobretot a la filosofia que vull pen-

sar que impregna aquesta moció. Hem d'avaluar el que hem fet i com vam fer-ho, hem de planificar, i en aquesta planificació d'infraestructures, de mobilitat, que podríem afegir-hi ports, energia, telecomunicacions socials, hem d'avaluar què hem de fer amb una mirada llarga, amb costos socials, mediambientals i generacionals. Hi estic totalment d'acord. Allò que jo deia abans per a altres qüestions, el 2050, ara és el que ens hem de plantejar. No parla de planificació, però entenc que és el seu interès. En algunes qüestions concretes, com la connexió fins Lloret, crec que s'ha de fer, o en altres qüestions que s'estan fent, però, en tot cas, és el valor d'aquesta moció, eh? Aquest és el sentit que podríem haver donat o podria haver donat, en aquest esperit de dir que tot té a veure amb un desenvolupament econòmic, però que ara ja ha de pensar en el desenvolupament social i mediambiental, però quan fas una cosa en deixes de fer una altra.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Molt ràpid. Algunes rèpliques al senyor Milà i senyor Roca, perquè han fet exactament el mateix, que és, sí, pensar-se, o sigui, recriminar al Govern anterior o als governs actuals, diguem-ne, comparatives amb la seva gestió, quan en realitat això no va de d'avaluar la gestió d'un partit ni d'un govern concret, etcètera, sinó que aborda una cultura compartida i transversal en tot un país, de fet, en tota una economia, durant molts anys, i que té unes externalitats o unes conseqüències negatives en el present.

Vostès sobre la nostra moció han presentat unes esmenes que eren tota una altra moció, en aquesta lògica, i, per tant, per poder quadrar el seu discurs davant de les acusacions de Convergència d'haver malgastat, etcètera, volien comparar-ho amb les inversions en temes socials, en infraestructures socials, etcètera, que havien fet. Bé, però això és el seu problema, diguéssim, d'autojustificar-se. Nosaltres no parlàvem d'això, ni acusàvem el tripartit de res ni..., sinó d'una cultura compartida i transversal. I per això hi ha l'AVE i hi ha coses d'aquí i hi ha coses d'allà, perquè el que volfem atacar és aquesta cultura. Per tant, no entràvem en això, eh? I sí que és cert que fent el tall el 2003 ens vam equivocar, perquè havíem d'anar més enrere, això sí que és cert, i ho hem acceptat sense més.

Respecte al CIM Penedès, una reflexió que va implícita, no només pel CIM Penedès... No tot és compatible: o es fa del Penedès una zona puntera vitivinícola, enoturística, que sigui referència a tot el sud d'Europa —és una aposta que respecta el territori, que promou diferents sectors, que arrela a l'economia del territori—, o se la cimenta i s'hi fan passar totes les infraestructures. Perquè vostè ha dit: «Està en una zona estratègica.» No, és que Catalunya està en una zona estratègica. I llavors aquí hi ha diferents apostes de país: o convertim

Catalunya en una plataforma logística i, per tant, en comptes de construir una casa per als catalans i les catalanes, amb un menjador, amb un jardí, etcètera, construïm bàsicament un passadís, perquè la resta del món hi passi —i, per tant, logística «a punta pala», ciment «a punta pala», infraestructures caríssimes que transportin les mercaderies «a punta pala»—, o la pensem de forma més integral, i no només com a zona de pas on... El CIM és una tria, no hi pot haver les dues coses, igual que no hi pot haver 40.000 milions d'euros per a l'AVE o 18.000 per a la línia 9 —no volia mirar cap aquí...— i mantenir determinades despeses socials! Clar que no hi pot haver Llei de dependència: si s'ho emporta tot l'AVE, s'ho menja tot l'AVE! Clar que no hi pot haver... No tot és compatible. Si es gasta en unes coses, no es gasta amb les altres.

Saben quina és l'única província, en aquest cas diputació foral, que manté al cent per cent la Llei de dependència? Guipúscoa, governada per Bildu. Perquè bàsicament va fer l'aposta: «Aquí no es construeixen més infraestructures, no n'hi caben més, en el territori, no en necessita més la gent, i mantenim al cent per cent la Llei de dependència», que és l'única província, l'únic govern que està mantenint el cent... Perquè s'ha de triar entre una cosa o l'altra. No es pot gastar tot en AVE i després, diguéssim, pretendre també tenir Llei de dependència, perquè no tot és compatible.

I res més. Hem acceptat —bé, ja se m'ha acabat el temps— esmenes de gairebé tots els grups que ens n'han presentat, i ha quedat, doncs, la moció amb les aportacions de tota la resta de grups.

La presidenta

Cridem a votació.

(Marc Sanglas i Alcantarilla demana per parlar.) Senyor Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí, per demanar votació separada del punt 6.

La presidenta

Molt bé.

(Pausa. José Manuel Villegas Pérez demana per parlar.) Senyor Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Votación separada... A ver, el 4, 5, 5 bis, 6, 8, 9 y 10.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

No sé si..., crec que no ho ha dit: el 5 ter separat, també.

La presidenta

Molt bé.

(Jordi Terrades i Santacreu demana per parlar.) Senyor Terrades. Me n'ha dit bastantes, vostè, eh que sí?

Jordi Terrades i Santacreu

I també el punt 11.

La presidenta

El punt...?

Jordi Terrades i Santacreu

Onze, també.

La presidenta

Onze, sí.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.) Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

El 10 està demanat? (Algú diu: «Sí.») Sí. D'acord –d'acord.

(Pausa. Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Votació separada dels punts 4, 5, 8, 9 i 10. I, per una altra banda, el 6.

La presidenta

D'acord. Doncs, comencem amb la votació d'aquesta moció amb el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 34 vots a favor i 91 en contra.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 35 vots a favor i 91 en contra.

Votem el 5 bis.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 53 vots a favor, 65 en contra, 8 abstencions.

Votem el 5 ter.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 65 en contra.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 31 vots a favor, 69 en contra i 26 abstencions.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 83 vots a favor, 43 en contra.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 101 vots a favor, 17 en contra i 8 abstencions.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 35 vots a favor i 91 en contra.

Votem el punt 11.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 66 en contra.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 126 vots a favor.

Suspenem la sessió fins a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a un quart de quatre de la tarda i sis minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i set minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Ensenyament, de Salut i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

La presidenta

Reprenem la sessió amb el vintè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'esports.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'esports (tram. 302-00280/10)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergio García.

Sergio García Pérez

Gràcies, presidenta. El *conseller* no está... Diputats, diputades..., esta es la Moción subsiguiente a la interpelación al *conseller* del pasado Pleno sobre deportes, y, saben, lo que más nos satisface, a mí y a mi grupo parlamentario, es que en estos días de pleno se ha hablado de deporte; con nuestras diferencias, pero se ha hablado, y les aseguro que se seguirá hablando. Bueno, vamos al contenido de la moción.

Solicitamos que el Parlament de Catalunya inste al Govern de la Generalitat a iniciar, en colaboración con todos los agentes implicados, el redactado de un proyecto de ley de ayuda al deporte que contemple, entre otras actuaciones, estímulos y bonificaciones fiscales en los impuestos y tasas de la Generalitat para aquellas personas físicas y jurídicas que apoyen al deporte. Voy a poner ejemplos: deducción sobre la base imponible del tramo autonómico del IRPF por los gastos que realicen las familias en el ámbito del deporte; bonificaciones en el impuesto sobre transmisiones patrimoniales y actos jurídicos documentales por aquellas transmisiones de bienes que pasen a dedicarse a la práctica pública del deporte, y la eliminación de todas las tasas de ámbito autonómico que incidan negativamente en el fomento de la práctica del deporte *amateur*, entre otras.

También establecer los mecanismos necesarios para informar y asesorar a clubs y entidades deportivas con poca infraestructura de las nuevas obligaciones introducidas de lucha contra el fraude fiscal, especialmente en lo que se refiere a las novedades de la Ley del impuesto sobre sociedades; en la interpelación comenté la forma de poder ayudar con una simple aplicación informática que tiene la agencia tributaria.

Otra, y creo que una de las más importantes: derogar la Ley 3/2008, de 23 de abril, del ejercicio de las profesiones del deporte. Esta ley se atribuye competencias que no les corresponden; ayer se lo expuse, pero quiero dejar claro, muy claro, que solicito..., la solicito para crear una nueva, que no cree conflictos entre los profesionales del deporte, porque esta tendrá conflictos, y el tiempo lo dirá.

Sigo: revertir en la Ley de presupuestos de la Generalitat para 2016 los recursos destinados al programa 231, de relaciones exteriores, al programa 471, de actividad física y deporte, con el objetivo de paliar el recorte de más de 100 millones de euros en este último programa con respecto al presupuesto del 2010.

También dar cumplimiento a la normativa de banderas oficiales en todas las instalaciones deportivas dependientes de la Generalitat de Catalunya, como no ocurre actualmente, como en el Canal Olímpico o el Circuit de Catalunya.

También abstenerse de utilizar el deporte, clubs, federaciones, deportistas, estadios y recintos deportivos como instrumentos políticos, así como de instrumentalizar los eventos deportivos que se celebran en Cataluña.

Y otra, una reclamación histórica: traspasar la titularidad y la gestión del Canal Olímpico de Cataluña al Ayuntamiento de Castelldefels. Atendemos una demanda popular de los vecinos de Castelldefels.

También constatamos la necesidad de crear una comisión específica de deporte en la cámara, pero en este sentido ya anuncio que aceptamos la enmienda número 2 de Iniciativa per Catalunya Verds, que, resumiendo, en el marco de la Comisión de Asuntos Institucionales, se celebre una sesión monográfica sobre los problemas del deporte y dentro de la cual se contempla la posibilidad de crear una subcomisión especializada,

de acuerdo con el Reglamento. Es un primer paso; vamos a hablar de deporte, y eso es lo que importa.

Y también expresar el rechazo y, a la vez, la solidaridad con los deportistas catalanes por todos los ataques que reciben cuando se expresan en la lengua que tienen por conveniente, sea esta alguna de las oficiales en Cataluña o extranjera. También quiero dejar muy claro, por los hechos sucedidos hace pocos días en una rueda de prensa por un equipo vasco: nosotros también nos solidarizamos con él, el Partido Popular somos defensores acérrimos de la libertad de expresión.

Y también anunciar que aceptamos la enmienda número 2 del Partido Socialista, sobre iniciar los trabajos para crear una ley de mecenazgo.

Diputados, diputadas, todo lo expuesto son realidades que viven los deportistas y las personas que siguen el mundo del deporte. Por todo ello solicito el apoyo de todos los puntos de esta moción.

Muchas gracias, presidenta.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. El senyor García ens fa un discurs a favor de l'esport. Jo no li nego la bona voluntat i la intenció correcta, però una mica ens recorda, allò, «tot per l'esport però sense l'esport», perquè un dels punts que ens demana és derogar una llei que ahir vam modificar per una àmplia majoria i en què aquí a la tribuna hi havia una àmplia representació també del món de l'esport que van quedar prou satisfets. Per tant, no m'encaixa massa, això.

Per altra banda, també em preocupa que no ens hagi acceptat dues esmenes que formen part dels greuges que planteja el món de l'esport: la rebaixa de l'IVA, que s'ha situat al 21 per cent, o com s'està enfocant el tema de la llicència única.

Votarem que sí, en canvi, al traspàs de la titularitat del Canal Olímpic a l'Ajuntament de Castelldefels. Però també voldríem dir que, més enllà de qui n'és el titular, l'important seria com es fa la gestió, amb quins recursos econòmics i, sobretot, que s'obri a la ciutadania de Castelldefels. Aquest és el tema fonamental, més enllà de la titularitat.

També votarem a favor del punt b i de l'esmena que s'ha inclòs a proposta del Partit Socialista.

Per altra banda, hem fet una proposta amb relació a una esmena, amb relació a la proposta del senyor García de crear una comissió; ell l'ha explicat una mica, però l'hem feta amb la voluntat d'intentar buscar un consens. Nosaltres pensem que una comissió específica, especialitzada en el tema de l'esport, ho fa molt difícil, es fa molt difícil d'aprovar, perquè, entre altres coses, tenim un seguit de temes i problemàtiques que donarien origen a moltíssimes comissions espe-

cialitzades. En canvi, el que ens ha semblat que podia fer consens és plantejar que la Comissió d'Afers Institucionals faci un debat monogràfic sobre la problemàtica actual de l'esport i que si fruit d'aquest debat hi ha consens a crear una subcomissió de les que preveu el Reglament, que es pogués crear aquesta subcomissió. Ens sembla que això pot suscitar més suports que la simple proposta de creació d'una comissió.

I, finalment, nosaltres li votarem a favor el tema de la solidaritat amb els esportistes que a vegades reben crítiques per expressar-se en qualsevol llengua, però també li he de dir que vostè ha fet ara una intervenció recordant el tema del que ha passat amb l'entrenador de l'Eibar diumenge passat, i a nosaltres ens va semblar que era un bon exemple –perquè era el més recent– per situar avui, i per això ho hem presentat com a esmena, per incorporar-ho. No ens ho ha acceptat, és una llàstima, perquè vostè aquí ho condemna però no ens accepta que ho incloguem com a esmena. Perquè a mi em sembla que seria bo que aquest Parlament es pogués pronunciar sobre un fet que, a més a més, ha vist moltíssima gent per televisió i que per mi és l'expressió més gràfica i clara del que és la intolerància en determinats àmbits en el tema lingüístic. Com és possible que un entrenador que fa una roda de premsa, que els diaris bascos li pregunten en basc i ell contesta també en eusquera, hagi d'abandonar la sala de premsa de l'Almeria perquè els periodistes diuen que no entenen l'eusquera i que com és això, que parla en eusquera. És la mostra més clara del fracàs que hi ha a l'Estat espanyol per fer entendre arreu de l'Estat el que és la riquesa –que teòricament protegeix la Constitució del 78– de les llengües a l'Estat espanyol. I, per tant, ens hauria agradat que ho hagués incorporat a l'esmena. En tot cas, no es lliuraran de votar-ho, perquè, en la mesura que el senyor García ens ha dit que no ho acceptava com a esmena, avui mateix ho hem registrat com a proposta de resolució i, per tant, ho votarem a la CAI.

Per tant, en definitiva, nosaltres pensem que hi ha molts punts del primer apartat que no li podem votar, sobretot, senyor García, quan vostè acaba llavors barrejant-ho amb banderes i amb històries... A vegades aquí es diu: «Oh!, hi ha uns grups que només parlen d'això.» Hi va haver un diari que va fer una anàlisi i va demostrar com PP i Ciutadans eren els grups que en aquesta cambra són els especialitzats a parlar de temes identitaris. I a mi em sembla que és una llàstima que ho barregi vostè amb el tema de l'esport. La major part de propostes que fa vostè no les podem votar, li votarem canvi, però celebrem que hagi acceptat, en canvi, l'esmena que planteja aquesta proposta alternativa per al debat a la Comissió d'Afers Institucionals, i lamentem novament que, malgrat haver condemnat aquí el que va passar en el camp de l'Almeria, no ens hagi acceptat l'esmena.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats..., diputat Sergio García –perdó, membres del Govern que no havia vist; director del Consell Català de l'Esport, benvingut–, comencem pel que tant el preocupava, sobre la llibertat d'expressió, els actes de respecte en l'àmbit de l'esport... Miri, direm una frase, curt i ras; podem dir: «Tots som Sergio García» –no vostè, eh?, el jugador de futbol, que deia en la interpellació–, al seu costat, evidentment, però no fem norma d'un fet aïllat, tampoc. Com també jo crec que és un error, en el cas de l'altre dia de l'entrenador de l'Eibar..., solidaritzar-nos amb ell, i tant, però, ara, fer iniciatives parlamentàries en aquest sentit cada vegada que hi ha una acció d'intolerància en l'àmbit de l'esport, doncs, és un error. El que cal és, amb un problema que tenim i tindrem i que pot anar en augment, convertir l'esport espectacle en oportunitats per a aquells que volen discriminar, insultar, que volen tensionar la societat, que volen..., bé, doncs, allò, fer els seus actes de violència, i aquí sí que tenim un problema. I, per tant, jo, més enllà d'aspectes puntuals, el que crec és que el que cal és fer una reflexió molt més serena sobre cap on va l'esport de competició, sobretot l'esport de competició, eh?

Vostè diu: «No polititzem l'esport.» Hi estem d'acord, no polititzem l'esport, fem matèria esportiva, política esportiva. Però llavors em posa un altre punt en què em diu: «Fiquem totes les banderes a totes les instal·lacions esportives.» Ai, noi! Escolti, introdueix un debat que ara no hi és, perquè de banderes a les instal·lacions esportives, home..., ens podem emparar en preceptes legals, però, escolti, és que no hi és, aquest debat, al món esportiu, ni hi ha polèmica, i, escolti, les banderes últimament ens divideixen més que no ens uneixen. Per tant, escolti, parlem de matèria esportiva, parlem del dèficit d'instal·lacions esportives i del seu manteniment i d'on traiem els recursos del Govern per tal de fer manteniment d'instal·lacions esportives, que això no hi surt. Parlem del que ha passat amb els recursos per al foment de l'esport escolar, de l'esport de competició; parlem de la poca repercussió que es dona des dels mitjans públics als diferents esports que es practiquen en aquest país, perquè sembla que només hi ha futbol, hi han altres esports, o clubs més humils, o disciplines més discretes. Per tant, jo crec que aquí hem trobat a faltar alguns altres aspectes més importants.

Estem d'acord a fer debat en una comissió, a la CAI, en una subcomissió. Nosaltres li ho votarem a favor, estem d'acord que hi hagi debat, fa falta debat sobre el que és el que està passant i cap on va aquest sector.

Respecte als esportistes, ja li ho he dit, evidentment.

A la Llei de mecenatge, agraïm que s'accepti aquesta esmena nostra.

No estem d'acord a derogar la Llei de professions de l'esport, que la vam votar ahir, i, per tant, seria una contradicció.

Parla també, allò, de dir: «No barrejar...», barreja peres i pomes, per dir-ho d'alguna manera. Ens diu: «Traiem tot el que és política exterior i ho fem tot a esports.»

Home, estem en contra que s'hagin reduït dràsticament les partides pressupostàries en matèria esportiva? Sí, hi estem en contra. Ara, dir: «Hem de treure tots els diners de la política exterior per ficar-los al cistell de política esportiva?» No, no em barre..., no m'ho faci, perquè llavors és quan nosaltres li hem de dir: «Doncs, no.» Ara, si vostè em diu: «Escolti, és que, bé, fem un debat més serè. Escolti, aquí falten diners, en l'esport escolar, i se n'hi han de posar. No hi ha dret que es retalli molt més que altres àrees, quan és tan o més important», aquí ens hi trobarà. Ara, allò de dir: «Escolta, tot allò, política exterior, tot malament, i llavors ho fiquem tot aquí», no, perquè llavors és quan barreja allò, eh?, diu: «No polititzem l'esport», però vostè està fent servir l'esport per fer política, no?

Per tant, això d'aquest tema, aquest n'és un exemple. Això de les banderes n'és un altre, la guerra de banderes; creiem que no hi té a veure. Evidentment, s'ha perdut una oportunitat per acabar de filar prim sobre aquells aspectes en política esportiva en què la Generalitat segurament ho podria fer millor i que es podrien haver posat aquí, i nosaltres, evidentment, li hauríem donat suport.

I un altre aspecte que té a veure sobretot amb el *fair play*, l'esportivitat, el joc net –diguem-ne com vulguem–, ja que parlem d'esports: home, fer la carta als Reis..., que és molt legítim, eh?, i aquí s'ha d'exigir al Govern i s'ha de veure què podem fer des del Parlament; però sí que és cert que molts dels problemes en aquests moments..., i de la mateixa manera que ahir jo deia que el Govern havia de resoldre alguns temes, també és cert que alguns dels problemes de regulació i d'infrafinançament també vénen del Congrés dels Diputats. I, per tant, aquí és on vostès també tenen molta influència allà, i també haurien de fer segurament algun canvi, com la Llei de mecenatge, també, com l'IVA, com la llicència única...

Per tant, gràcies per la proposta, gràcies per haver acceptat l'esmena. Creiem que alguns temes es podrien haver enfocat diferent. En tot cas, agrair-li que hagi portat aquest tema avui al plenari d'aquí.

Moltes gràcies, diputades, diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustríssim senyor Albert Donés.

Albert Donés i Antequera

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, director del Consell Català de l'Esport, senyor Figueras, benvingut... Senyor Sergio García, miri, vull començar..., no tinc re personal contra vostè, el considero una bona persona, el respecto molt i crec que tinc molt bon rotllo amb vostè, però és que m'ho posa molt fàcil, eh? És a dir, estic davant de l'àrea, me la passa a un pam i he de rematar. Me presenta una moció..., que la deixo per al final de la meua intervenció. Però vull començar parlant de la interpellació que va fer vostè l'altre dia al conseller, en la qual vostè parlava sobre

diversos dels greuges que han denunciat des del món esportiu. Dues mil persones fa un mes i escaig aquí a l'estació del Nord van treure a reflectir tots aquests greuges.

Anem per parts: la llicència única. Miri, la llicència única... No és un problema de tramitació, com diu vostè, el de les llicències. És un impost revolucionari encobert. I és un impost revolucionari encobert només per tapar les vergonyes i els «xanxullos» de les federacions espanyoles. La seva pèssima gestió és la que ha portat que hàgem de fer aquesta llicència per poder tapar els desfalscs de les federacions espanyoles.

Respecte a les inspeccions de treball, en un inici sí que n'hi va haver, de denúncies. Sí, és veritat, hi va haver inspeccions. Però, després, moltes es van fer d'ofici. I sap quantes se'n van fer a la resta de l'Estat? Com diria un que coneix vostè, zero, zero «patatero». Se'n recorda, d'aquesta expressió? La va dir algú que vostè coneix molt bé. Doncs és així.

Sobre la Llei de les professions de l'esport, vostè la vol derogar quan no fa ni vint-i-quatre hores que ha estat modificada; una llei pionera i ambiciosa que ha servit per regular un dels aspectes de l'esport que més feia falta de regular..., i que gràcies a les disfuncions detectades hem pogut arribar a un acord majoritari, com es va demostrar ahir per poder-la canviar.

El tema del voluntariat. Quina barra que tenen de dir això del voluntariat! La majoria de grups d'aquesta cambra amb representació al Congrés dels Diputats fa mesos que treballem perquè s'arregli i es modifiqui la Llei de voluntariat per tal d'encabir-hi el tema del voluntariat esportiu. Sap quina va ser la resposta dels seus ministres, principalment del senyor Wert? No, no i no. I és així.

L'impost de societats. Amb 100.000 euros, que és el que fins ara, fins a aquests moments, les entitats esportives..., és el que havien de fer..., estaven exemptes d'aquest tràmit. Van vostès i el posen a zero. Quan se'ls rebota tothom, quan tothom es queixa, el deixen a 50.000. Ah!, és que ja no és a zero, és a 50.000. No serveix de re. La majoria d'entitats esportives continuen estan afectades per aquests 50.000. Tornin-ho a deixar a 100.000, com estava. Quan una cosa va bé, no la toquin. Quina mania tenen vostès de tocar les coses que sempre van bé! I si no... A més, vostè ho qualifica de «càrrega burocràtica menor». Vagi als clubs i preunti'ls-ho, si és una càrrega burocràtica menor.

Això de l'IVA del 21 per cent. Aquesta és la gran perla de les seves afirmacions a la passada interpellació. Afirmar que amb l'augment de l'IVA al 21 per cent no s'ha vist afectat el món de l'esport..., és que això és de jutjat de guàrdia! Afirmar, vostè, que amb el 21 per cent ha augmentat l'esport és que..., bé, és ja del màxim, de traca i mocador. Miri, l'IVA a l'esport i la cultura és el 21 per cent; l'IVA en revistes pornogràfiques és el 4 per cent. Aquest és el nivell del Govern del PP de l'Estat.

Miri, ens pensàvem que aquesta moció parlaria d'aquests temes i que seria, com he dit, un contrapunt al manifest de greuges que l'esport català va manifestar. I ens

trobem una moció que parla de banderes; d'utilització política de l'esport, com si vostès a Madrid no ho fessin; de bonificacions fiscals que demana vostè, quan la majoria de competències per bonificacions fiscals són seves.

Si tant volen ajudar el món de l'esport, facin una llei de mecenatge. Quantes vegades se'ls ha demanat que facen la llei de mecenatge? I quina ha estat la resposta de Madrid? No. Cop de puny als morros. I és així.

Llengua. Quina mania tenen vostès a buscar problemes on no n'hi ha! La llengua no ha set mai un problema ni a l'escola ni, molt menys, en l'esport. Vostè va ficar el cas de Sergio García, el capità de l'Espanyol, que a més és el capità de la selecció catalana, i no ha tingut mai cap problema a expressar-se en castellà. Mai. I si algú ha dit alguna cosa, d'intolerants n'hi ha a tot arreu. Però segurament n'hi ha més al cantó de la banda espanyola que a la banda d'aquí.

Miri, tot això té moltes solucions. Miri, si Déu vol, sap què passarà? Que el 27 de setembre marxarem, farem un nou país. I a mi el que em sap greu és que la resta de l'Estat, la bona gent d'Espanya –la bona gent d'Espanya–, quedarà en mans de gent com vostès que legislen d'aquesta manera.

Moltes gràcies, presidenta, diputats, diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyor Donés, no sé si el dia 27 de setembre vostès marxaran. Però quan marxí no digui mentides. Quan marxí no digui mentides, perquè vostè sap que el 21 per cent no s'aplica a aquelles entitats esportives sense ànim de lucre..., i que estan exemptes del 21 per cent d'IVA. Per tant, quan marxín, acostumin-se a dir la veritat i a no enganyar la gent. Perquè això també és una qüestió de prestigi, de prestigi..., d'això que vostès anomenen el «prestigi del nou país».

Dit això..., señor Sergio García, como usted ha dicho, es importante que en este Parlamento se hable de deporte, y que, como todas las actividades de masas, necesita regulación, pero tampoco demasiada. Yo creo que en este momento lo que sufrimos aquí es una especie de inflación de legislación, que lo que hace en muchas ocasiones es confundir a las personas que practican esa actividad y que contribuye, como vimos ayer, a crear más conflictos que beneficios, ¿no?

Y, mire, simplemente por nombrar algunas: el deporte está regulado por la Ley general del deporte, que es la ley básica, que, además..., por ejemplo, ayer podíamos haber visto claramente cómo las federaciones deportivas tenían todas las posibilidades de hacer actividades formativas y titular a los deportistas sin ningún problema, pero lo que pasó fue que una inflación legislativa provocada por este Parlamento había generado un conflicto de intereses. Y, por lo tanto, ahí ya

tenemos un problema si seguimos haciendo leyes. Ley general del deporte, Ley del deporte de Cataluña, que desarrolla las competencias que tiene Cataluña en materia deportiva, y Ley del ejercicio de las profesiones del deporte, que fue la que modificamos ayer, y que, ya que ayer nos tomamos la molestia de intentar llegar a acuerdos para que funcionara mejor, tampoco vamos a probar nosotros ahora que se derogue, ¿no?

Pero con respecto a algunas de las cuestiones de su moción, la verdad es que las encontramos importantes. Sobre todo por lo que hace referencia al asesoramiento a las entidades deportivas en materia de saber cuáles son sus obligaciones y sus derechos en términos laborales y en términos fiscales. Y esa labor es muy importante. Porque hay una máxima en derecho que dice que el desconocimiento de la ley no exime de su cumplimiento. Y, por lo tanto, todas las entidades, sean del tipo que sean, deben conocer cuáles son sus obligaciones fiscales y sus obligaciones laborales.

Es bien cierto que hay muchas de ellas que por su condición de ser entidades menores y por estar formadas básicamente por gran parte de voluntarios que disponen de su tiempo libre para atender a estas entidades, y algunas de ellas no tienen ni siquiera una estructura organizativa o administrativa que pueda responder a sus intereses..., corresponde a la Secretaria General del Deporte, que es la responsable de esa materia, el informarles sobre cuáles deben ser sus obligaciones y asesorarles, o por lo menos crear en términos generales un sistema de asesoramiento de esas entidades. Pero –pero– la Secretaria General del Deporte está dedicada a otras cosas, como por ejemplo a organizar movidas para decir cuáles son los agravios comparativos que se producen, o los agravios que se producen contra el deporte catalán, cuando de aquel manifiesto había varios puntos que, precisamente, la competencia de la solución a quien corresponde es al Gobierno de Cataluña. Y, por lo tanto, nosotros vamos a compartir también el hecho de que se deje de utilizar el deporte como un instrumento de manipulación política, o como un instrumento de utilización política. Y también estamos de acuerdo, como le decía antes, en que, como el desconocimiento de la ley no exime de su cumplimiento..., estoy segura de que todos los organismos deportivos saben cuáles son las leyes de banderas y saben cuáles son los símbolos que tienen que lucir en cada una de sus fachadas. Y, por lo tanto, usted no hace más que recordar lo que es obvio –lo que es obvio–, que es que la ley se debe cumplir.

Y, por último, déjeme hacer referencia a lo que corresponde a la ley de mecenazgo. Estamos viendo como muchos de los deportistas de élite, de los deportistas que tienen grandes posibilidades y que generan grandes expectativas en el deporte español, muchos de ellos de origen catalán, están viendo sus carreras puestas en riesgo como consecuencia de la falta de recursos, de la situación de crisis económica, de la falta de becas, de la puesta en riesgo, como ayer comentaba el señor Bosch, de algunas de las instalaciones deportivas para formación de deportistas de élite. Yo creo que eso es importante que se solucione desde el punto de vista de la designación y asignación de los

recursos suficientes para que esos deportistas no vean sus carreras puestas en riesgo y que, además, una ley de mecenazgo nos vendría muy bien. Pero le recuerdo que esa es la responsabilidad de su partido. Hace muchos años que esperamos una ley de mecenazgo para muchas cosas. No solo para el ámbito del deporte, sino también para el ámbito de la cultura. Y ahí estamos encallados y no conseguimos que el Gobierno de España ponga, por fin, sobre la mesa un texto de ley de mecenazgo que responda precisamente a todas esas actividades que necesitan de esa ley para poder seguir adelante, con unas tareas importantísimas desde el punto de vista de la evolución y del progreso social y, en este caso también, deportivo.

Por lo tanto, sí que votaremos a favor de esa ley de mecenazgo. Pero lo que no sé es si estamos en disposición de crear una nueva ley o de crear, en estos momentos de inestabilidad política tan flagrante como la que tenemos y al borde de unas elecciones, en las que esperemos que nadie se marche y que todo el mundo se pueda quedar y pueda vivir en convivencia, en paz y armonía, que es precisamente lo que propugnan los valores del deporte..., podamos quedarnos aquí para discutir de qué manera ordenamos las actividades... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, bona tarda. Malauradament, és una proposta que parla poc d'esport i molt d'altres qüestions que tangencialment succeeixen en el camp de l'esport, però que en realitat poc hi tenen a veure.

Nosaltres no estariem a favor de crear un projecte de llei bàsicament per abordar qüestions de bonificacions fiscals. No ens sembla prou contingut ni prou raonament per iniciar un projecte de llei sobre l'esport.

Respecte a la informació als clubs, entenem que ho ha de fer la Generalitat, que és la seva obligació, que ho farà, que estarà pendent d'això. Però, per sobre de tot, això no és «lucha contra el fraude fiscal». «Lucha contra el fraude fiscal» seria dir alguna cosa a Botín, el més gran defraudador fiscal de l'Estat espanyol, o al rei, o a tanta altra gent que té la fortuna a fora, és a dir que cobrant rendes d'aquí evadeix impostos a l'estranger per cometre frau fiscal. «Lucha contra el fraude fiscal» no és informar les entitats amb poca infraestructura, associatives, etcètera, dels impostos nous que vostès els han posat a sobre. Això no és «lucha contra el fraude fiscal». A veure si acabarem tots multats i a presó i Botín fumant un puro i Millet a casa fent un *whisky*.

«Derogar la ley»..., de l'exercici de professions de l'esport, no hi estem d'acord. Ahir es va reformar, aquesta llei. Mirarem a veure com es desenvolupa, si crea nous conflictes o no. Però en tot cas li donarem un marge d'existència suficient per comprovar si, al revés que la

seva predecessora, és a dir, l'original, aquesta posa solució als problemes causats.

I ja està, i aquí s'acaba la moció que parlava d'esport. Llavors comencen altres coses, no? Hi ha dos llocs comuns que utilitzen vostès i Ciutadans que a base de molt repetir-los se'ls deuen haver acabat creient, i segurament hi ha molta gent que se'ls deu haver cregut com a certs, perquè amb tot l'aparell mediàtic que tenen a sobre, no?, quaranta i escaig canals de la TDT repetint-ho permanentment en tertúlies, amb columnistes, en telenotícies, etcètera, doncs a base d'això –per a això tenen un estat, per utilitzar-lo i per imposar-se, és lògic, és legítim, és injust, però és legítim– al final la gent s'ho deu acabar creient, no?

La primera és que cada dos per tres justifiquen increments de partides, que amb tota la raó diuen que estan injustament retallades, amb l'acció exterior de la Generalitat. Però és que potser es pensen que està tot el món infestat de diplomàtics catalans amunt i avall caminant, i ple d'ambaixades, etcètera. Sí, mira, és un no parar, eh?, Santi, vas per París i has d'anar donant puntades de peu de tots els diplomàtics catalans que hi ha. Però si el pressupost d'acció exterior de Catalunya fa riure! Si és de càmping! Vull dir, vostès ho utilitzen permanentment per anar tapant... «No, la Llei de la dependència es pagaria amb tota l'acció exterior», no?, «totes les retallades de l'esport amb l'acció exterior, totes les escoles amb l'acció exterior...» I la gent es deu pensar, efectivament, no?, que és un festival, això de l'acció exterior de la Generalitat, i fa riure, és de càmping; qualsevol altra administració d'arreu d'Europa, regional, té més acció exterior gairebé que la Generalitat de Catalunya, amb tots els respectes.

Però també hi ha un altre lloc comú, que aquest ja el comparteixen amb més gent, no?, perquè s'ha posat molt de moda: les lleis de mecenatge, no?: «No, amb una llei de mecenatge hi hauria més finançament privat.» Jo no sé si hi ha cua d'empreses i d'empresaris disposats a finançar l'art, la cultura, el teatre, l'esport, etcètera, allò que estan tots amb les maletes, «anem-hi tots, no?, perquè ens sobren els diners». Ho dubto molt –ho dubto molt, ho dubto molt. Servirà per a..., algú podrà fer una mica de fiscalitat d'aquesta que se'n diu, no?, «inventiva» o «imaginativa», i podrà invertir alguna mica en art, en alguna fundació, etcètera, i així estalviar-se una mica. Però dubto molt que tot el que vostès pretenen cobrir amb lleis de mecenatges..., que hi hagi prou mecenes al món per cobrir les necessitats de Catalunya, amb lleis de mecenatge per suplir retallades. Per tant, no compartim tampoc la vareta màgica de les lleis de mecenatge per suplir amb inversions privades i deduccions fiscals per a fortunes allò que des del pressupost públic i des d'una fiscalitat més justa i progressiva s'hauria d'estar encarregant.

Després, nosaltres estariem plenament d'acord d'«abstenerse de utilizar el deporte, clubs, federaciones, deportistas, estadios y recintos deportivos como instrumentos políticos, así como de instrumentalizar los eventos deportivos...» Hi estariem plenament d'acord. Nosaltres entendríem com a molt lògic, com que aquest no és un estat plurinacional, com que és un estat que no ha assumit mai la seva plurinacionalitat, i en un terri-

tori com Catalunya, on existeix un conflicte entorn de la sobirania perquè ho han expressat milions de persones sortint al carrer, perquè s'ha prohibit una llei de consultes, perquè hem intentat fer un referèndum que no es pot permetre, perquè hi ha un conflicte polític en aquest sentit, bé, doncs, que s'abstingués l'Estat espanyol d'utilitzar la selecció espanyola durant un temps, fins que no es resolgués aquest conflicte, d'obligar els esportistes catalans a abastir la selecció espanyola i de passejar gent vestida amb la bandera nacional per tot arreu del món, que ens costa a més a més un «paston». Això sí que ens costa un «paston». I llavors entendríem el significat de «no utilitzar esdeveniments polítics...». Perquè vostè es pensa que tot un estiu bombardejats amb himnes i banderes espanyoles no és política aquí, a Catalunya? No és política? Però si és eixordador.

I, finalment, inclou un punt, que aquest ja no sé com..., que és que li traspassin la titularitat del canal olímpic al col·lega. (*Remor de veus.*) Diem, bé, clar, ja no sé com hi encaixa, això, eh?

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Per anunciar el vot favorable en uns punts. El punt *b*, perquè sí que no ho podem complicar, però hem d'acompanyar especialment tota una munió de clubs i entitats esportives; és obligació de la Generalitat i segur que ho fa, però, senyor Sergi García, és veritat perquè s'està complicat i potser ens carregarem tota una xarxa des del Govern de l'Estat en complicar-los, fins i tot, i burocratitzar com han de presentar, doncs, les seves, fonamentalment, declaracions amb relació a temes econòmics, que la majoria de les vegades són meres dietes.

L'altre punt, per altre costat –l'alcalde, aquí–, podem traspasar la titularitat i gestió del canal olímpic perquè se'n faci un ús molt quotidià, hi estem totalment d'acord, per integrar-lo a la collectivitat molt més que ara.

Probablement, la llei de mecenatge s'hauria d'incloure en una llei de mecenatge global, però per què no? Fins i tot els esportistes d'elit, que guanyen molts diners, potser serien uns d'aquests que podrien promoure, eh?, una part..., donar mecenatge a tota la quantitat de persones o d'entitats que no tenen capacitat econòmica per tirar endavant.

I, finalment, jo sí que crec que..., abans parlàvem d'infraestructures. Algun dia hauríem de fer un debat perquè probablement, és veritat, invertir en activitat física i esport té clars rèdits socials, de salut i econòmics... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Maria Sardà.

Joan Maria Sardà i Padrell

Molt honorable presidenta... Presidenta, honorable conseller, diputats, diputades, abans que entri en matèria em permetran que els comentï –m'ha arribat una nota de premsa– que avui al matí el diputat de Convergència i Unió Josep Sánchez Llibre ha aconseguit un acord per garantir més flexibilitat perquè petites entitats sense ànim de lucre no presentin l'impost de societats, sense ànim de lucre i que els ingressos..., les entitats que no superin els cent mil euros. És una notícia molt important.

Dit això ja... (*Veus de fons.*) Algú ho havia de dir, en aquest cas. Una notícia important i crec que és remarcable que ho diguem; ningú s'ha d'enfadar.

En primer lloc, comentar que per mi és un plaer poder intervenir en aquesta interpellació, en aquesta moció, perquè em dóna l'oportunitat de defensar un aspecte a la vida que per mi és molt important: l'esport i per extensió els esportistes, els directius de clubs, entitats esportives i tota aquella gent que dedica hores i hores en benefici dels que practiquen esport.

Entrant ja en matèria també, el nostre grup no pot recolzar aquesta moció per diferents raons: en primer lloc perquè no és realista, en segon lloc perquè no es fonamenta en dades reals i en tercer lloc perquè en cas d'aprovar-la no estariem fent cap favor a l'esport.

Amb tot, no li negaré al Partit Popular que estem d'acord en alguna de les propostes que planteja, tant d'acord que fins i tot ens agradaria que el Partit Popular a Madrid les difongués per tot l'Estat i també a la vida real. Em refereixo al punt 2.*b*, en què vostès expressen la seva solidaritat amb els esportistes catalans i alhora el seu rebuig per tots els atacs que reben quan aquests s'expressen en la llengua que tenen per convenient. Hi estem totalment d'acord. En la llengua..., i ens agradaria que aquesta proposta fos efectiva arreu de l'Estat i que qualsevol persona, esportista o no, que s'expressi en qualsevol llengua sigui respectat. Tots sabem que en la actualitat no és així, i a més recentment n'hem vist un cas amb el Gaizka Garitano, l'entrenador de l'Eibar, a la sala de premsa del camp de l'Almeria dies enrere.

També estem d'acord, tot i que amb esmenes, en el punt 1.*b* de la seva moció, en què sol·liciten establir mecanismes per informar i assessorar els clubs i entitats esportives amb poca infraestructura de les noves obligacions contra el frau fiscal.

En aquest punt proposem seguir portant la política de suport als clubs i entitats esportives de Catalunya davant els greuges que estan patint. M'explicaré. Actualment la Secretaria General de l'Esport ofereix informació i assessorament a les entitats esportives a través de diferents mecanismes: amb la pàgina web de la secretaria, que ofereix una guia informativa sobre els deures i obligacions de les entitats esportives; a través també de la Direcció General d'Acció Cívica i Comunitària, que els mesos de febrer i març va organitzar sessions informatives arreu del territori català sobre l'afectació de la reforma fiscal i la Llei de transparència a les entitats no lucratives –precisament una d'aquestes reunions es va celebrar al meu municipi, a la Pobla de

Mafumet–; també s'estan posant en marxa les oficines conjuntes de la UFEC i la Secretaria General de l'Esport, les oficines de les representacions territorials de l'esport, per tal d'oferir un assessorament integral a les entitats que així ho requereixin.

Queda clar, doncs, que la seva moció arriba una mica tard, perquè ja hem establert els mecanismes que es sol·liciten. Amb tot, són benvinguts a sumar-se a l'acció de govern en aquesta matèria, tot i que el problema el van generar vostès.

Fins aquí, senyors diputats, estem més o menys d'acord amb les seves propostes. Ara bé, ja els avanço que el nostre grup rebutja la seva moció, i entro en detall. Anem per ordre.

Sol·liciten derogar la Llei 3/2008, de 23 d'abril, d'exercici de les professions de l'esport. Com tots vostès ja coneixen, aquest Ple va aprovar ahir aquesta llei, que ha de servir per permetre als professionals de l'esport incorporar-se legalment a la vida laboral i accedir al Registre de professionals de l'esport. Però per damunt de tot hi ha una cosa que em resulta sorprenent: vostès demanen la derogació de la Llei 3/2008 però al mateix temps, en la modificació d'aquesta, han presentat esmenes. Tenen clar de què parlem i què pretén la Llei 3/2008? Perquè derogar-la i modificar-la sembla difícilment compatible.

Pel que fa a la normativa de banderes, a la qual sol·liciten donar compliment, no acabo d'entendre quina és la seva reclamació. Aquesta normativa es compleix a totes les instal·lacions esportives que depenen del Govern de la Generalitat.

Finalment, i després d'escoltar la intervenció que vostès van fer ahir, em pregunto: com poden demanar una comissió específica si no reconeixen la competència exclusiva de la Generalitat en l'esport?

Espero que, exposats aquests arguments amb relació a la seva moció, comprendran i estaran d'acord amb el nostre grup que la moció no pot ser aprovada, perquè, com deia al principi, no és realista, no es fonamenta en dades reals i no ajudaria gens l'esport català, ben al contrari, crec que el perjudicaria i molt.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Sergio García.

Sergio García Pérez

Gracias, presidenta. Mire, señor Ordeig, haber presentado enmiendas, que, seguro, como hoy ha hecho con esta, con todo lo que ha expuesto, seguro que las hubiéramos aprobado. No lo han hecho. La que han presentado han visto que se la hemos aprobado.

Y al señor Donés, no escucha; como expliqué ayer, no escucha. Voy a entrar. Licencia única deportiva. La licencia, ¿qué establece? Es autonómica, se otorga la expedición a quien es competente, que son las comunidades autónomas, y se atribuye la relación directa al

federado o la federación autonómica. En su tramitación consiguió el apoyo tanto de la Unión de Federaciones Deportivas de Cataluña... A ver si queda claro.

Inspecciones de trabajo. No hubo ninguna campaña de inspección en el deporte en Cataluña. Todas las inspecciones fueron sobre denuncias de los propios trabajadores. Vale ya de esta historia. Y se hizo en toda España. (*Remor de veus.*)

Voluntariado deportivo. Mientras el Partido Popular se dedicaba a solucionar las inquietudes de los clubs enviando contratos de voluntariado a las federaciones, como me comprometí, los partidos separatistas se dedican a enviar a los clubs cartas como esta: «Fútbol, vaga», en el fútbol catalán, a todos los clubs, a todos los clubs de Cataluña, con el apoyo del *secretari general de l'Esport*, apoyando la consulta. Otra más, apoyando la consulta. Esto es a lo que se dedican. Otra, del *dret de decidir*. Esto es a lo que se dedican, a apoyar al deporte. Nosotros aportamos soluciones. (*Remor de veus.*) ¿Esto no es politizar el deporte? Tengan un poco más de rigor y dejen de decir falsedades en contra del Gobierno de España. Repito: exponiendo falsedades.

Bajada del IVA. Se ha evaluado por parte del Gobierno la posibilidad de su disminución en la medida en que las circunstancias económicas continúen mejorando. Lo ha anunciado el ministerio. Lo he dicho tres veces aquí, en este atril.

Impuesto de sociedades. Hasta la fecha las entidades –que aquí han venido ahora como si fuera algo nuevo– sin ánimo de lucro que tuvieran ingresos inferiores a cien mil euros no tenían la obligación de hacer la declaración del impuesto de sociedades. Bajo la Ley 27/2014, del impuesto sobre sociedades, se mantiene la existencia de entidades total y parcialmente exentas de este impuesto.

Mecenazgo –esta va a ser buena, sobre todo para los de Tarragona. Las empresas colaboradoras de los eventos pueden llegar a deducirse hasta el 90 por ciento de las donaciones o aportaciones efectuadas en los acontecimientos deportivos, siempre y cuando cumplan ciertas condiciones. Podrán deducir de la cuota íntegra del impuesto de sociedades el 15 por ciento de su gasto total en publicidad..., que presenten el logotipo del evento, publicidad esencial, y hasta el límite del 90 por ciento de la cantidad donada. Juegos del Mediterráneo de Tarragona 2017, tanto que dicen que el Gobierno de España aquí no ha ayudado ni hace nada, esto es dinero que deja de recaudar el Gobierno de España... (*Veus de fons.*) ¿Cómo? ¿Es que cómo van a aportar? Y de todo esto se beneficiarán las empresas colaboradoras con los Juegos del Mediterráneo 2017.

Y luego ya entramos en la Ley de costas. En la tramitación de la actual Ley de costas se produjeron numerosas reuniones con los sectores afectados y se llegaron a incorporar hasta el 80 por ciento de las demandas realizadas por el sector del deporte. No obstante, hay que tener en cuenta que en la aprobación de esta norma algunos puntos colisionaban con los intereses contrapuestos, por ejemplo, con el sector medioambiental.

Muchas gracias, presidenta.

La presidenta

Cridem a votació.

(Albert Donés i Antequera demana per parlar.) Senyor Donés. *(Pausa.)* Ara.

Albert Donés i Antequera

Deduïm que s'accepta l'esmena del PSC i la...

La presidenta

L'esmena 2 del PSC i l'esmena 2 d'Iniciativa, sí.

Albert Donés i Antequera

D'acord. Llavors, també per al·lusions, també m'agradaria...

La presidenta

Trenta segons.

Albert Donés i Antequera

Sí, a la senyora Mejías. Quan vostè va a un acte esportiu i compra l'entrada, les entrades, a quin IVA és? El 21, no? Si les quotes dels gimnasos, quan vostè va a un gimnàs, o va a un acte esportiu, quant és? El 21 per cent, no? És a dir, dir que diem falsedats en això no és cert.

I al senyor Sergio García, de tot el que ha dit, de justificar tots aquests greuges, miri, senyor García, no són falsedats, són realitats que pateix l'esport català, i aquests greuges són una realitat.

Moltes gràcies, presidenta.

(Dolors Camats i Luis demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Camats. *(Pausa.)* Senyora Camats!

Dolors Camats i Luis

Perdó, presidenta. Només per demanar votació separada del punt 2, per una banda, i, del punt 1, el punt *b*, el *g* i l'*h*. I no ens ha quedat clar si l'esmena a què es referia el senyor Donés era un nou punt *i* o...

La presidenta

És del punt 2, la...

Dolors Camats i Luis

Del punt 1.

La presidenta

No, l'esmena que accepten de vostès és el 2.*a*.

Dolors Camats i Luis

Sí, sí, però l'esmena del PSC no sé si...

La presidenta

És l'1.*h*.

Dolors Camats i Luis

No incorpora un punt *i*, eh?

La presidenta

No. *(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)* Senyora Mejías?

Carina Mejías Sánchez

Per demanar votació separada del punt 1.*a* i *c*.

(Òscar Ordeig i Molist demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Ordeig?

Òscar Ordeig i Molist

Sí; gràcies, presidenta. Per demanar votació separada també d'1.*b*, 1.*c*, 1.*d*, 1.*e* i, per altra banda, 1.*f*.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Jo crec que ja fem el ple al bingo, perquè jo demanava la 2.*b*, per tant...

La presidenta

La 2...

Jordi Turull i Negre

B.

La presidenta

La 2.*d* no la tinc.

Jordi Turull i Negre

B, de Barcelona.

La presidenta

Ah, *b*, de Barcelona, no la tinc.

Jordi Turull i Negre

I l'1.h crec que ja ho ha demanat la...

La presidenta

1.h, sí.

(Sergio García Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Sergio García?

Sergio García Pérez

Por alusiones, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Sergio García Pérez

Señor Donés, cuando usted quiera, nos vamos usted y yo, vamos a hablar con cada responsable de esto y luego, cuando lo hayamos hecho, venimos aquí y usted expone todo esto que usted dice que es falso. Va a quedar, se lo aseguro, en ridículo.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem a la votació d'aquesta moció.

Ho farem punt per punt, perquè només queda un punt per no votar, eh?

Comencem pel punt 1.a.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 34 vots a favor, 80 en contra i 8 abstencions.

1.b.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 37 vots a favor, 85 en contra.

1.c.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 16 vots a favor, 106 en contra.

1.d.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 24 vots a favor, 98 en contra.

1.e.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 24 vots a favor, 98 en contra.

1.f.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 24 vots a favor, 80 en contra i 18 abstencions.

1.g.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 54 vots a favor, 68 en contra.

1.h.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 118 vots a favor i 2 en contra.

Votem ara el 2.a.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 54 vots a favor, 68 en contra.

I el 2.b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 121 vots a favor i 1 en contra.

Interpel·lació

al Govern sobre l'Agència Catalana de Protecció Social (tram. 300-00299/10)

Passem al darrer punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre l'Agència Catalana de Protecció Social. Presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós. *(Pausa.)*

Ja pot començar, senyor Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyor conseller. Senyores i senyors diputats, el motiu d'aquesta interpel·lació és presentar una moció subsegüent que ajudi el país a estar preparat perquè qualsevol de les seves decisions que prengui democràticament pugui ser tirada endavant amb la millor de les garanties de tots els ciutadans de millora de la seva protecció social i de millora del seu benestar.

En efecte, per nosaltres les properes eleccions del 27 de setembre han de servir per decidir lliurement i democràticament quin futur vol Catalunya. Per nosaltres són un referèndum i, per tant, són unes eleccions en què totes les opcions han de ser perfectament possibles, perfectament viables, i totes les opcions el Govern de Catalunya ha de fer –ha de preparar– perquè siguin realitzables. Per tant, volem que es decideixi amb coneixement de quin serà el futur de Catalunya si és independent, volem que es decideixi amb coneixement de les possibilitats que obrirà el nou país, volem que es decideixi amb plena llibertat.

Un aspecte cabdal en aquesta qüestió és, sens dubte, quin és el futur del sistema de pensions que proposem, per tant, no només quin és el que podrem pagar, què sabem –i ara en parlarem– de la viabilitat financera d'aquestes pensions, sinó també cap a on l'orientem, quina proposta de protecció social fem als ciutadans de Catalunya i en quina situació es trobarien tant si decideix la ciutadania romandre al si de l'Estat espanyol

com si decideix emprendre la constitució d'un estat independent. De fet, aquesta qüestió de les pensions crec que és rellevant fer una reflexió respecte a com ha estat tractada, perquè el sistema de pensions de l'Estat espanyol actual té una forma de funcionar que porta a una certa paradoxa: així com el dret és generat per les contribucions fetes al llarg de la vida laboral, el seu finançament està sostingut en les contribucions fetes en el present per la resta de contribuents. Per tant, aquesta paradoxa sovint ha estat utilitzada per fer una certa manipulació informativa, desinformar la gent gran que cobra una pensió, i aquesta moció el que pretén és donar tranquil·litat, donar seguretat i preparar les passes per fer un nou país més just.

El primer que cal dir, per tant, respecte a aquesta qüestió és que la Seguretat Social està obligada a fer front a tots els pagaments dels pensionistes d'acord amb els drets que aquests han adquirit amb les seves cotitzacions, visquin al país que visquin i estigui en l'estat jurídic que estigui aquest país en què viuen.

El segon que cal dir és que el finançament de les pensions depèn de variables com són la relació entre nombre de treballadors ocupats i nombre de pensionistes, el salari mitjà i els tipus de cotització, i que Catalunya en aquestes variables pot oferir més tranquil·litat, més solvència, més seguretat que no pas ho pot fer l'Estat espanyol, tant amb la ràtio de contribuents sobre beneficiaris com en el salari mitjà. Pel que fa al tipus de cotitzacions, òbviament, dependrà de la política que s'emprenui en cada moment.

Cal sustentar aquestes afirmacions o podem sustentar aquestes afirmacions amb el balanç, amb el càlcul corresponent als fluxos d'ingressos i despeses de Catalunya amb la Seguretat Social, que des que vàrem fer la Moció 119 de la present legislatura en el Parlament s'incorporen també en la llei de pressupostos i, per tant, aquest any aquest balanç ha estat públic, ha estat publicat pel seu departament, senyor conseller, i està a l'abast de tots els ciutadans.

I què ens diuen les dades? Doncs, bé, en els períodes que han estat estudiats, que poden ser estudiats amb una certa homogeneïtat de dades i coneixement de dades, que és el període 95-2011, en aquest període de disset exercicis, Catalunya ja tingut un saldo positiu en dotze i un saldo negatiu en cinc; a diferència d'això, el conjunt de l'Estat ha tingut un saldo negatiu en deu de disset i només un saldo positiu en set. Evidentment, els períodes amb saldo negatiu de Catalunya es corresponen amb períodes d'elevada taxa d'atur, per tant, de pocs ingressos per cotitzacions i de més despeses per prestacions per desocupació.

Les xifres es podrien resumir... Algú diu: «I els darrers anys com ha anat?» No, els tres últims anys, per exemple, en què Catalunya i també l'Estat ha tingut un saldo negatiu, què ha passat? Quin pes ha tingut? Doncs, mireu, els tres últims anys de la sèrie calculada, el 2009, el 2010 i el 2011, els pitjors de la sèrie –els pitjors de la sèrie–, Catalunya ha tingut unes despeses un 5 per cent superiors als ingressos en el 2011, quan això a l'Estat era un 17,7 per cent de despeses superiors als ingressos; en el 2010, a Catalunya, les despeses han

estat un 8,6 per cent superiors als ingressos; al conjunt de l'Estat, un 22 per cent; el 2011, un 11,3 superior a Catalunya; al conjunt de l'Estat, un 21,6 per cent.

Amb aquestes xifres n'hi hauria prou com per dir i afirmar clarament que tots aquests vaticinis catastrofistes que Catalunya no podria pagar un sistema de pensions no són més que una rotunda falsedat i unes ganes de confondre la ciutadania. Des d'aquest punt de vista la independència és plenament –plenament– argumentable, plenament defensable. Tant és així que en la sèrie estudiada podem dir que el saldo acumulat positiu a Catalunya –positiu a Catalunya– ha estat de 3.167 euros per habitant, és a dir, un 12,3 per cent del producte interior brut de saldo positiu; la Catalunya independent hauria disposat d'un 12,3 per cent més de producte interior brut en tots aquests anys degut al saldo de les pensions, mentre que al conjunt de l'Estat, el dèficit ha estat..., no saldo positiu, sinó saldo negatiu de 1.815 euros per persona, equivalent al 8,2 per cent del PIB.

Quedi clar que aquesta aportació solidària en el sistema de pensions de Catalunya durant tots aquests anys no és una cosa que critiquem, perquè a diferència del que passa amb les balances fiscals, on sí que hi ha una part estrictament, doncs, de decisió política que ha perjudicat Catalunya, aquí hi ha una repartició automàtica, que, per tant, és solidària i aquest àmbit no el critiquem. Fem totes aquestes argumentacions de dades per deixar ben clar que els números de Catalunya són sòlids i que els números de Catalunya se'n poden sortir.

Què passaria si mantenim l'*statu quo*? Hi ha elements per pensar que mantenint l'*statu quo* les pensions estan assegurades? Home, em sembla que la política econòmica de l'Estat espanyol ens porta d'una forma perenne a unes taxes d'atur molt superior a les mitjanes europees, reconegudes pel mateix Govern espanyol, que trigaran molts anys a millorar-les; diversos estudis diuen que si Catalunya disposés dels seus impostos podria reduir sensiblement aquestes taxes d'atur. Taxa d'atur, per tant, element crític per a la sostenibilitat del sistema. Segon element. La política laboral empresa pel Govern espanyol, la reforma laboral ha portat una davallada dramàtica dels salaris i, per tant, de les cotitzacions, d'una forma superior la caiguda de les cotitzacions a la caiguda dels salaris, perquè com..., per un efecte de proporcionalitat. Tercer element. En l'economia espanyola té un enorme pes l'economia submergida, que seria un repte del nou país també per superar. I pel que fa a la vulnerabilitat del sistema de pensions amb relació a la piràmide d'edat, la situació de Catalunya i de l'Estat són bastant semblants –són bastant semblants–; tot i que en aquest moment tenim una taxa d'actius sobre passius superior, són bastant semblants.

Ha estat fiable l'Estat espanyol per garantir les pensions a llarg termini? Què ha fet amb el Fons de reserva? El Fons de reserva ha tingut una disminució continuada; en aquests moments ja està per sota dels 40.000 milions d'euros i, a més a més, s'utilitza i es col·loca en un actiu tan sòlid i tan fiable com és el deute públic espanyol, que potser en altres temps, doncs, tenia una solidesa, en aquests moments, per tant, és dubtós.

Ens pot garantir la política espanyola una seguretat en les pensions? Home, mireu cap on han anat les reformes impulsades. De les mesures que la Comissió Europea va proposar als estats perquè continguessin la despesa en pensions públiques, hi ha hagut estats que n'han agafat una, hi ha hagut estats que n'han agafat dues i hi ha hagut un únic estat a la Unió Europea que les ha agafat totes tres, que és l'Estat espanyol. La primera, allargar el període de treball amb la reforma de les pensions del PSOE; les altres dues, els dos coeficients, doncs, amb relació a l'esperança de vida i amb relació a la proporció d'actius i passius, els ha introduït la reforma del PP. Per tant, aquí hi ha molts elements per dir: escoltin, amb l'actual política de l'Estat espanyol i el tracte que ha donat, doncs, home, hi ha elements per pensar que a les pensions públiques, si en mantenim l'*statu quo*, les coses poden ser més complicades.

Si decidim democràticament, el 27 de setembre, començar un altre camí, un camí cap a la Catalunya independent, en el qual, doncs, siguin els catalans els que decideixin la manera de governar i d'administrar les seves pensions, tenim d'entrada, per la sèrie històrica que hem explicat i per les ràtios que són determinants, que també hem explicat, moltes més possibilitats de donar garantia financera al sistema. I, per altra banda, hi han altres elements –que aquests sí que són de decisió política i que sobretot en la segona part de la interpellació hi farà referència– que poden donar més garantia de pagament i més confiança política al paper de les pensions.

Deixin-me dir dues coses, perquè em queden trenta segons, i les desenvoluparé més en el segon apartat. Crec que ens hem de preparar per a aquest escenari. Crec que preparar-nos genera guanys en el present, perquè podem tenir una estructura de gestió de les prestacions econòmiques que ja avui dona la Generalitat que sigui més eficient, i, per tant, aquí podem tenir guanys d'eficiència importants. Però al mateix temps crec també, o creiem des del Grup d'Esquerra Republicana, que és el moment d'explicar als ciutadans de Catalunya quin és el model de seguretat social que proposem en el cas que el 27 de setembre decidim col·lectivament emprendre el camí d'una Catalunya independent. Desenvoluparem aquests punts a la segona part.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyor conseller.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta... Senyor diputat, parlem de seguretat social; deixaré de banda la sanitat. La connexió de la sanitat amb la seguretat social és terminològica i històrica. La sanitat té la seva pròpia lògica, i ja és prou gran, la seguretat social, sense incloure-hi la sanitat. Per tant, deixem la sanitat de banda.

Per veure la magnitud de les coses de què estem parlant, considereu la següent xifra: l'any 2014, les prestacions de la seguretat social –ja m'enteneu què vull dir per «seguretat social», vull dir, el que penseu per «seguretat social» menys les sanitàries, però incloent-hi, per exemple, els accidents laborals–, a Catalunya han representat una despesa de..., o sigui, els ciutadans de Catalunya han rebut un total de 25.640 milions d'euros, i això ha afectat 2,5 milions de beneficiaris. Aquestes són les prestacions gestionades exclusivament per l'Estat. Les prestacions gestionades per la Generalitat representen 1.012 milions d'euros, 400.000 beneficiaris; evidentment, molts són els mateixos.

D'aquests 25.000 gestionats per l'Estat, aproximadament 4.000 és atur i 20.000 són pensions. Això vol dir que el que actualment està gestionant la Generalitat representa el 5 per cent de les despeses que es fan a Catalunya en seguretat social, excloent-ne la salut. I això es fa, en part, des del Departament d'Empresa i Ocupació –per exemple, el PIRMI–, en part, des del Departament de Benestar. I fóra bo –i en tenim el pla, evidentment– d'organitzar això començant amb algun tipus d'agència que d'alguna manera faci, per a aquestes prestacions, el paral·lel del que fem per als impostos que recaptem, que també representen el 10 per cent dels impostos globals..., els tenim ben organitzats en l'Agència Tributària de Catalunya. I, per tant, organitzem capacitats escalables, si s'han de fer càrrec de més responsabilitats, a partir del que ara tenim. I això està en l'agenda actual.

Però, està clar, el tema seguretat social vol dir pensions, i, per tant..., tema en el qual no tenim responsabilitats ni experiència. Parlem, doncs, de pensions.

Jo crec que l'essencial en pensions és que cal enviar un missatge clar –i el vull enviar– des del Govern que no hi ha cap perill a les pensions ni hi ha cap incertesa sobre les pensions. Si he de parlar, si ho he de dir en general, això és bo fer-ho per a tots els compromisos econòmics de la Generalitat; però així i tot hi ha unes gradacions. No és un compromís que faig, per exemple, per a la privatització d'AENA; no crec que hi hagi mai cap govern de Catalunya que pugui acceptar sense més com s'ha privatitzat AENA. Però sí que ho estic dient, i amb tota la força, per a les prestacions de la seguretat social, i en particular per a les pensions.

S'ha fet demagògia sobre aquest tema creant i tractant de crear inseguretat, suggerint que les pensions els catalans les reben per alguna mena de caritat pública del Govern central. Parlem, doncs, dos o tres minuts –no diré res diferent aquí que no hagi dit el senyor Amorós– sobre els fonamentals, sobre el teló de fons.

I el teló de fons és el següent. Si prenem la seguretat social com està estructurada actualment, amb els ingressos i les despeses específics de la seguretat social, Catalunya, acumuladament, té una contribució positiva, i any per any l'ha tingut negativa alguns anys, que són els anys en què el dèficit global de l'Estat ha sigut alt. I, per tant, quan Catalunya té un saldo negatiu, són aquells anys que tothom té saldos negatius i que, per tant, això s'està finançant, com tants serveis públics,

amb els préstecs, amb el deute, amb l'endeutament de l'any que fa l'Estat; endeutament que, evidentment, una part correspon a Catalunya, perquè Catalunya també el paga. O sigui que per aquí no hi ha problema.

Podria anar fins i tot més enllà i assenyalar que, mentre que per al lloc de la despesa les prestacions de la seguretat social són prestacions de la seguretat social —és bastant clar el que són—, per la banda dels ingressos en bona part és convencional, que són ingressos de la seguretat social o no. És convencional fins a quin punt només són els que s'assignen de certs impostos, o també hi han contribucions des dels fons generals de la recaptació d'impostos. Hi ha països on les prestacions es financen amb fons generals d'impostos, i a quasi tots els països hi ha una composició mixta. És bo que hi hagi, evidentment, una certa connexió entre les despeses i els impostos sobre el treball, perquè al cap i a la fi moltes de les prestacions de la seguretat social estan lligades a haver treballat, però tots sabem que això només és part de la història i que la proporció que s'acabi finançant amb fons generals o amb fons de la seguretat social és relativa. I observem una gran permeabilitat entre els dos conceptes. Ningú dubta que, si fa falta, les pensions es pagaran amb els impostos generals, com ha de ser.

Doncs bé, si tenim tot això en compte, podeu veure en el projecte de pressupostos..., perdó, en els pressupostos del 2014 podeu veure, en un dels annexos, els comptes generals de Catalunya fets pel mètode del benefici, on és clar que per a totes les despeses que es fan a Catalunya, inclosa la seguretat social, n'hi ha prou cada any amb els impostos que es paguen des de Catalunya. O sigui que, si molesta utilitzar, assignar fons de l'endeutament anual, també dic que no fa falta.

Això és per dir que no hi ha cap raó per anar acomplexat en aquest tema; els fonamentals de Catalunya són perfectament saludables des d'aquest punt de vista. Però és que hi ha molt més, hi ha una altra cosa que crec que és molt important i que hi ha alludit també el senyor Amorós: les pensions són un dret; un dret adquirit per als que han pagat les seves contribucions; és el que se'n diu «un dret subjectiu». És un dret subjectiu que serà respectat per qualsevol govern, evidentment pels governs de Catalunya, però vull assenyalar que també per als governs espanyols. A mi no em passa pel cap que pogués haver-hi mai un govern espanyol que deixés de pagar les pensions a algú perquè és català o perquè viu a Catalunya, sigui quin sigui el marc legal. Això no pot passar. Simplement no pas-sarà.

Què vol dir, això? Que no pot haver-hi cap canvi de gestió? Evidentment que pot haver-hi canvis de gestió, però sempre seran negociats. No sé si amigables o no amigables, però sempre seran negociats. El Govern espanyol no deixarà de pagar i, evidentment, pot o no estar interessat a negociar. I el Govern català també se'n fa responsable. O sigui que no hi ha només un govern que se'n fa responsable, sinó que n'hi han dos. No hi ha cap perill per a les pensions.

No hi ha cap perill per a les pensions dels pensionistes actuals. Evidentment, em podeu preguntar: «I què

passa amb els pensionistes del futur?» Bé, aquest és un altre tema, perquè aquí tot Europa té un problema seriós amb la sostenibilitat de les pensions. Sabem que la demografia no ens és favorable; una cosa tan positiva com l'allargament de la vida crea dificultats en aquest aspecte, i això..., jo no pretenc minimitzar aquest problema. Però també vull dir que Catalunya no està pitjor que la mitjana europea i, certament, els fonamentals a Catalunya no són pitjors que els d'Espanya. Per tant, aquí ens hem de preocupar, evidentment, però això és força irrellevant quina és l'estructuració política i territorial. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Ho continuaré després.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller. Fins aquí, el terreny de l'anàlisi i, per tant, l'àmbit on constato amb satisfacció que la coincidència és molt àmplia. I, de fet, crec que és important que un responsable del Govern, ni més ni menys que el conseller d'Economia i Finances —per tant, doncs, la persona amb més responsabilitat per donar aquest tipus de missatges—, doni un missatge clar que no hi ha perill ni incertesa respecte a la capacitat de la Catalunya independent de pagar pensions, com respecte al dret dels catalans a cobrar aquesta pensió de l'Estat espanyol, amb o sense acord amb aquest Estat. Però, més enllà d'això, en aquesta interpellació nosaltres teníem interès que parléssim de com anem preparant aquest sistema de pensions, quines coses que preparem avui ens són útils també avui amb el marc jurídic actual, i també de quin model, de quina visió en tenim per al futur.

És per això que en la moció que presentarem ens agradaria, doncs, que agaféssim alguns compromisos, no? Per exemple, un element que hem demanat des del nostre grup parlamentari i que es va recollir en la llei d'acompanyament, en la llei de mesures pressupostàries, que és la creació d'un organisme únic gestor que integri totes les prestacions orientades a la protecció social, a la integració social, a l'activació laboral, que avui tenim disperses dins de la Generalitat en cinc conselleries diferents, amb més d'una vintena d'ajudes diferents. Crec que això és important.

Al mateix temps que es crea aquest organisme, aquest organisme s'ha de crear amb la capacitat d'assumir altres ajudes que avui presten altres administracions; molt singularment seria molt útil per a la lluita contra l'atur, i així també ho expressarem en la llei d'ocupació, que esperem que la setmana que ve, doncs, tinguem un acord i la puguem tirar endavant conjuntament, integrar les polítiques passives, és a dir, crec que tenir dues administracions separades gestionant les actives i les passives ens fa perdre moltes oportunitats i molta eficiència en la gestió.

De fet, aquest organisme el que hauria de ser, en el nostre pensament, hauria de tenir, de ser la base orga-

nitzativa necessària per garantir que podem desenvolupar la seguretat social de Catalunya, allò que avui es diu Tesoreria General de la Seguridad Social, Instituto Nacional de la Seguridad Social i fins a set organismes més, que, malgrat que el Pacte de Toledo deia que s'havien d'integrar, no s'han integrat i són set organismes diferents. Però nosaltres creiem que aquest organisme únic de gestió de les prestacions socials ha de ser la base per fer tot això.

Per tant, és important també que el Govern estudiï quins acords i quins tractats internacionals generaran obligacions, generaran determinats posicionaments que configuraran aquesta organització i aquesta previsió de futur.

També voldríem que el Govern preparés un estudi respecte a com garantir tots els pagaments, fins i tot aquells d'aquells persones que puntualment hagin cotitzat en tercers països, en un context en què no hi hagués acord amb l'Estat espanyol, com es pot garantir, perquè pensem que això es pot garantir.

També voldríem que comencéssim a treballar, que creéssim un grup d'experts per fer-ho, per definir quin model social, quin pacte català per a la protecció social podem fer per tenir un sistema de pensions a futur millor del que tenim actualment.

Creiem també que cal preveure, doncs, fer els estudis pertinents –estudis de costos, de necessitats materials, de necessitats de recursos humans– d'aquest desplegament veritable d'una seguretat social catalana.

També creiem que hem de preveure el disseny de l'estratègia en el període de transició nacional per poder-la desenvolupar tant pel que fa a l'obtenció de dades com per anar preparant l'interregne entre una legislació i l'altra.

És necessari també una mirada a futur, tot i que aquesta mirada a passat ens diu que tenim una economia que les fa plenament sostenibles, és necessari també una mirada a futur que tingui en compte, doncs, això, el càlcul actual i el de sostenibilitat de les polítiques de protecció social a mitjà i a llarg termini.

I volem també que aquest nou sistema introdueixi algunes millores. Podem assumir els catalans tranquil·lament fer marxa enrere en la reforma de les pensions del PP. I ho hem de dir: els que votin independència votaran també unes pensions sense la reforma de les pensions del PP i sense aquelles parts més lesives de la reforma de pensions del PSOE, que també tenia algun element positiu, però també tenia elements de reducció clars de les pensions.

I més: en la nova seguretat social catalana, també hem de fer guanys d'eficiència, que avui no es tenen, i amb pèrdues d'eficiència claríssimes. La primera, es gestiona des de set organismes una cosa que la podríem gestionar des d'un; hi han quatre ministeris que gestionen altres prestacions de caràcter social que també s'han de gestionar des d'aquest únic organisme; en la gestió, per exemple, dels cobraments executius, per què hem de tenir els inspectors d'Hisenda picant a les portes de les empreses quan tenen deutes per una banda i els inspectors de la seguretat social per una altra?

La recaptació executiva d'un govern la pot fer un organisme especialitzat en recaptació executiva, recaptar millor i recaptar més barat.

En definitiva, missatge que avui volíem traslladar: les pensions són un dret i no hi ha cap perill i cap incertesa; segona, les pensions catalanes, amb les mateixes lleis financerament podríem justificar un 10 per cent més de pagament de pensions, però és que, a més a més, volem millores com fer marxa enrere en les darreres reformes de les pensions del PP, que han estat lesives, i, a més a més, volem també un sistema de seguretat social catalana més eficient, perquè l'actual que tenim, que dibuixava escenaris d'eficiència amb el Pacte de Toledo, mai els ha complert i té una notable ineficiència.

Per tant, ha arribat l'hora de preparar la independència, d'explicar la independència i de posar a les mans dels catalans que decideixin si volen que la fem també en l'àmbit de les pensions.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Ja serà prou difícil explicar la independència a Alemanya; no ho compliqui explicant que el primer per al que la farem servir és per apujar les pensions. Cada cosa en el seu lloc.

Jo crec que hem de complir allò a què ens vàrem comprometre amb la llei d'acompanyament. Ja li he dit les magnituds, abans, del que implica. Per tant, el que ens toca ara és enviar un missatge molt clar que el Govern, el Parlament de Catalunya tenen un compromís complet i absolut amb el dret subjectiu adquirit per les pensions tal com són ara. Si després això canvia, estupend; cada u defensarà la seva posició, cada u ho explicarà en els fòrums internacionals en què s'hagi d'explicar. Però ara la tasca és enviar un missatge d'absoluta tranquil·litat, que no hi ha, no hi ha d'haver la més mínima preocupació per les pensions. I jo voldria que aquest fos el missatge fonamental d'aquesta sessió que estem tenint ara.

A què ens podem comprometre d'aquí al 27 de setembre? I li recordo que estem a 30 d'abril, que hi han eleccions municipals i que hi han moltes coses. Doncs, miri, jo crec que en aquest món és essencial ser creïble: ens podem comprometre a fer el que podem fer, donat el temps de què disposem i donat el marc legal de què disposem. És poc temps i un marc legal molt poc favorable. Amb més temps i el mateix marc legal, podríem fer més; amb el mateix temps i un marc legal més favorable, podríem fer més; amb el temps que tenim i el marc favorable que tenim, jo el que vull dir és que s'estan fent coses; des del Departament d'Economia tenim una intensificació de la feina de reflexió i d'anàlisi i de desenvolupament de metodologies, etcètera, sobre el tema de seguretat social, que culminaran en fulls de

ruta i culminaran en plans, etcètera. I, evidentment, com que està a la llei d'acompanyament, també parlarem i també dissenyarem elements d'aquesta agència, que, en certa forma, ja ho he dit abans, ara volem que sigui de moment el paral·lel de l'agència tributària per a les prestacions de la seguretat social. Tot això és el que en aquests moments podem fer.

Ho repeteixo, pensi un moment la magnitud, la magnitud de l'assumpte, i pensi també que, donat el marc legal que hem tingut, comencem amb el tema de pensions, per exemple, de força avall. Jo no em veig capaç, amb tres mesos, de dissenyar un model català de

pensions que estigui ben pensat, que estigui ben madur i que puguem consensuar entre tots.

En aquest moment, el tema és garanties, garanties i garanties; ens les exigiran i les podem donar.

La vicepresidenta primera

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i dos minuts.